

Fredag den 28. marts 2014 (D)

1

68. møde

Fredag den 28. marts 2014 kl. 10.00

Dagsorden

1) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 36:

Forslag til folketingsbeslutning om varigheden af tidsbegrænsede opholdstilladelser.

Af Martin Henriksen (DF) m.fl.
(Fremsættelse 14.01.2014).

2) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 34:

Forslag til folketingsbeslutning om iværksættelse af en systematisk indsats mod grænsehindre inden for rigsfællesskabets grænser. Af Edmund Joensen (SP), Doris Jakobsen (SIU), Sara Olsvig (IA) og Sjúrdur Skaale (JF) .
(Fremsættelse 20.12.2013).

3) Forhandling om redegørelse nr. R 9:

Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds årlige redegørelse om perspektiv- og handlingsplan 2014.
(Anmeldelse 27.02.2014. Redegørelse givet 27.02.2014. Meddelelse om forhandling 27.02.2014).

Kl. 10:00

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Mødet er åbnet.

I dag er der følgende anmeldelser:

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Nick Hækkerup):

Lovforslag nr. L 174 (Forslag til lov om erstatningsadgang for kvinder der ikke har modtaget tilbud om deltagelse i et screeningsprogram for livmoderhalskræft).

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Lovforslag nr. L 175 (Forslag til lov om ændring af lov om tv-overvågning, lov om sikkerhed ved bestemte idrætsbegivenheder, lov om restaurationsvirksomhed og alkoholbevilling m.v. og forskellige andre love. (Samling af visse af politiets opgaver i opgavefællesskaber og bortsalg af hittegods ved offentligt tilgængelig internetauktion)).

Charlotte Dyremose (KF), Henrik Høegh (V) og Villum Christensen (LA):

Beslutningsforslag nr. B 70 (Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af første generation af vandplaner).

Martin Henriksen (DF) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 71 (Forslag til folketingsbeslutning om EU-borgeres medvirken til dokumentation af lovligt ophold i Danmark).

Kristian Phil Lorentzen (V), Kim Christiansen (DF) og Villum Christensen (LA):

Beslutningsforslag nr. B 72 (Forslag til folketingsbeslutning om kørekort til stor knallert og lille motorcykel for 16-årige).

Rosa Lund (EL) og Trine Mach (SF) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 73 (Forslag til folketingsbeslutning om bedre forhold for forsørgere på erhvervsuddannelser).

Alex Ahrendtsen (DF), Michael Aastrup Jensen (V) og Lars Barfoed (KF):

Beslutningsforslag nr. B 74 (Forslag til folketingsbeslutning om sikring af den fortsatte drift og udvikling af danskernes digitale ordbog ordnet.dk).

Pia Adelsteen (DF) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 75 (Forslag til folketingsbeslutning om afholdelse af en vejledende folkeafstemning, inden Danmark tilslutter sig en europæisk bankunion).

Alex Ahrendtsen (DF), Flemming Damgaard Larsen (V) og Lars Barfoed (KF):

Beslutningsforslag nr. B 76 (Forslag til folketingsbeslutning om understøttelse af bevaring af kulturhistoriske vandanlæg, herunder historiske vandmøller med tilhørende vandtekniske anlæg, voldgrave, kaskadeanlæg, karpedamme m.m.)

Peter Skaarup (DF), Simon Emil Ammitzbøll (LA) og Tom Behnke (KF) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 77 (Forslag til folketingsbeslutning om skærpet strafniveau ved gruppevold).

Peter Skaarup (DF) og Tom Behnke (KF) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 78 (Forslag til folketingsbeslutning om skærpelse af straffen i sager om menneskehandel).

Mette Hjermind Dencker (DF) m.fl.:

Forespørgsel nr. F 24 (Hvad vil regeringen gøre for at arbejde hen imod, at de danske økommuner og småøer kan opnå større ligestilling med det øvrige Danmark med hensyn til transportomkostninger for biler og personer, og at sikre erhvervslivet på øerne bedre konkurrencevilkår?).

Titler på de anmeldte sager vil fremgå af www.folketingstidende.dk. (jf. ovenfor).

Udenrigsministeren (Martin Lidegaard) har meddelt mig, at han ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig:

Redegørelse om Organisation for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE).
(Redegørelse nr. R 11).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil fremgå af www.folketingstidende.dk.

Redegørelsen vil komme til forhandling den 27. maj 2014.

Det første punkt på dagsordenen er:

1) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 36:

Forslag til folketingsbeslutning om varigheden af tidsbegrænsede opholdstilladelser.

Af Martin Henriksen (DF) m.fl.
(Fremsættelse 14.01.2014).

Kl. 10:02

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet. Justitsministeren.

Kl. 10:02

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Tak for det, hr. formand. Beslutningsforslag nr. B 36, fremsat af Dansk Folkeparti, pålægger regeringen at ændre udlændingereglerne, så varigheden af tidsbegrænsede opholdstilladelser i forbindelse med asyl og humanitært ophold begrænses til 1 år. Den foreslåede ændring vil indebære, at personer, som meddeles tidsbegrænset ophold efter reglerne om asyl eller humanitært ophold, hvert år skal ansøge om at få forlænget deres opholdstilladelse, og at myndighederne så skal gennemgå sagen på ny og vurdere, om grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

Lad mig indledningsvis slå fast, at det jo er rigtigt, at ophold efter reglerne om asyl og humanitært ophold grundlæggende har en midlertidig karakter. Både asylreglerne og reglerne om humanitært ophold er baseret på et princip om, at vi er forpligtet til at hjælpe mennesker, som aktuelt befinder sig i en særlig udsat situation, f.eks. fordi de er forfulgt i deres hjemland eller ikke har adgang til livsvigtig medicin, hvis de bliver sendt hjem. Derfor meddeles ophold i Danmark efter reglerne om asyl og humanitært ophold som udgangspunkt tidsbegrænset.

Hvis den aktuelle situation ændrer sig, hvis der f.eks. bliver fred i flygtningens hjemland, eller hvis medicin bliver tilgængelig, vil grundlaget for det tidsbegrænsede ophold i Danmark ikke længere være til stede, og så vil udgangspunktet være, at personen på det

tidsbegrænsede ophold skal rejse hjem igen. Lad mig også slå fast, at det selvfølgelig er myndighedernes opgave at sikre, at der sker en inddragelse af opholdstilladelsen, hvis grundlaget for det tidsbegrænsede ophold ikke længere er til stede.

Når regeringen ikke kan støtte forslaget, er der imidlertid flere grunde til det. Den væsentligste grund er, at forslaget ikke ses at vil medføre nogen reel merværdi, men alene medfører mere bureaukrati og betydelig flere udgifter. Lad mig i den forbindelse understrege, at vi allerede i dag har regler, der gør det muligt efter en konkret vurdering at tilpasse varigheden af tidsbegrænsede opholdstilladelser. Det gælder både i sager om asyl og om humanitært ophold. I asylsager meddeles almindeligvis en tidsbegrænset opholdstilladelse på 5 år, men perioden kan begrænses til 2 år, hvis der er en formodning om, at betingelserne for asyl ikke vil være til stede i hele perioden. Det har Udlændingestyrelsen netop besluttet at gøre i forhold til asylansøgere fra visse dele af Somalia på baggrund af en factfindingrapport, som viste en mærkbar forbedring af forholdene i Somalia.

En humanitær opholdstilladelse gives i første omgang for højst 2 år, og ligesom ved asyltilladelser kan perioden begrænses yderligere. Det vil typisk ske, hvis der er tale om sygdom, som må forventes at ændre sig markant inden for kort tid. I sådanne tilfælde kan man vælge at begrænse opholdstilladelsen til f.eks. 1 år eller blot ½ år. Derfor sker der også allerede i dag en tilpasning af varigheden af tidsbegrænsede opholdstilladelser, hvis konkrete omstændigheder giver anledning til det. Det er også vigtigt at holde sig for øje, at en tidsbegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, hvis det viser sig, at grundlaget for tilladelsen ikke længere er til stede, og det gælder uanset varigheden af opholdstilladelsen.

Når man læser beslutningsforslaget, ser det ud til at bygge på en forudsætning om, at det kun er ved fornyelse af tidsbegrænsede opholdstilladelser, at myndighederne kan tage stilling til spørgsmålet om inddragelse, men sådan fungerer systemet ikke. Det er med andre ord ikke nødvendigt, at sagen ligger på Udlændingestyrelsens bord med henblik på fornyelse, for at der kan ske en inddragelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse. Har forholdene, der i sin tid begrundede opholdstilladelsen, ændret sig på en afgørende måde, kan og skal den tidsbegrænsede opholdstilladelse inddrages uanset varigheden af opholdstilladelsen, og uanset om sagen ligger til fornyet vurdering hos myndighederne. I den forbindelse er det vigtigt også at være opmærksom på, hvad det er for forhold, der typisk vil kunne begrunde, at der sker en inddragelse af tidsbegrænsede opholdstilladelser i sager om asyl og humanitært ophold.

Hvis vi ser på asylreglerne først, er asyl en beskyttelse, vi giver flygtninge, der risikerer forfølgelse eller overgreb i deres hjemland. Det er altså som udgangspunkt forholdene i udlændingens hjemland, der er afgørende for opholdstilladelsen, og det vil derfor som udgangspunkt også være ændringer i forholdene i hjemlandet, som kan føre til, at grundlaget for asyl ikke længere er til stede. Indfører man derfor en ordning som den foreslåede, hvor grundlaget for alle asyltilladelser skal vurderes årligt, vil asylmyndighederne derfor hvert år og med udgangspunkt i hver enkelt asylsag skulle foretage en vurdering af, om forholdene i hjemlandet har ændret sig i en sådan grad, at der er grundlag for, herunder efter flygtningekonventionens regler, at inddrage opholdstilladelsen som flygtning.

Kl. 10:08

Men sagen er jo den, at asylmyndighederne i forvejen følger udviklingen i de relevante hjemlande og derfor kan iværksætte inddragelse, hvis det viser sig relevant, fordi der sker en afgørende ændring af forholdene i det pågældende land.

Systemet er allerede i dag indrettet på en sådan måde, at asylmyndighederne er forpligtet til at undersøge, om der er grundlag for at inddrage en tidsbegrænset opholdstilladelse, hvis og når myndighederne bliver opmærksomme på forhold, der kan tyde på, at op-

holdsgrundlaget for en udlænding med konventions- eller beskyttelsesstatus er urigtigt eller ikke længere er til stede. Det kan være tilfældet, hvis de konkrete forhold vedrørende den enkelte udlænding har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, og det kan også være tilfældet, hvis de generelle baggrundsoplysninger viser, at forholdene i den pågældendes hjemland generelt har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende persongruppe ikke længere risikerer forfølgelse.

Oplysninger om forholdene i hjemlandet er noget, som asylmyndighederne i forvejen følger meget tæt. Det er oplysninger, som er afgørende for bl.a. behandlingen af sager på asylområdet. Udlændingestyrelsen har bl.a. et særligt dokumentationskontor, hvis opgave det er at indhente baggrundsoplysninger om forholdene i de relevante lande, bl.a. gennem factfindingmissioner.

Noget andet er så, at erfaringerne viser, at det desværre kun relativt sjældent forekommer, at der sker så væsentlige varige og positive udviklinger i de lande, som flygtninge med opholdstilladelse i Danmark typisk kommer fra. Ser vi f.eks. på steder som Afghanistan, Iran og Somalia, er der jo tale om lande, som har været præget af krig og uroligheder i mange år.

Vender vi os mod de humanitære opholdstilladelser, er det Justitsministeriets erfaring, at de sygdomme, som efter praksis kan begrundes humanitær opholdstilladelse, ofte er kroniske uden udsigt til bedring. Behandlingsmulighederne i asylansøgenes hjemlande ændrer sig normalt heller ikke grundlæggende inden for et enkelt år. Her vil det altså heller ikke gøre nogen reel forskel, at sagerne på ny skal vurderes årligt.

Samlet set er der altså ikke noget, der peger i retning af, at den foreslåede ordning vil føre til, at der vil blive inddraget flere opholdstilladelser. Derimod er det åbenlyst, at ordningen, som også påpeget af forslagsstillerne, vil være forbundet med betydelige merudgifter og i øvrigt betydeligt bureaukrati. Udlændingestyrelsens foreløbige beregninger peger på, at det årligt vil koste et betydeligt millio-neløb, hvis en sådan ordning skulle indføres.

Lad mig derfor opsummere: Der er allerede mulighed for at tilpasse varigheden af tidsbegrænsede opholdstilladelser efter reglerne om asyl og humanitært ophold. Inddragelse af opholdstilladelser kan ske, uanset om sagen ligger til fornyelse eller ej. Asylmyndighederne overvåger forholdene i hjemlandene løbende, og sker der afgørende ændringer, vil myndighederne vurdere, om der er grundlag for inddragelse. Den foreslåede ændring vil næppe tilføre nogen reel merværdi, men derimod medføre mere bureaukrati og betydelige merudgifter. Endelig kan det tilføjes, at man med forslaget risikerer at få skabt unødvendig usikkerhed hos de mennesker, som hvert år ville skulle søge deres opholdsgrundlag forlænget.

Kl. 10:11

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Martin Henriksen.

Kl. 10:11

Martin Henriksen (DF):

Tak for det. Altså, man skal ikke kigge ret meget på befolknings-sammensætningen i Danmark for at regne ud, at mange af de mennesker, der i sin tid kom til Danmark som flygtninge, ender med at blive her permanent – stifter familie og får børn osv. Og derfor kan man jo godt sætte spørgsmålstegn ved, om den praksis, som ministeren beskriver fra Folketingets talerstol, altid bliver fulgt. Og det er jo det, vi er kommet lidt – for ikke at sige meget – i tvivl om fra Dansk Folkepartis side.

Kan ministeren ikke se, at når man kigger på befolkningssammensætningen og konstaterer, at mange af dem, der i sin tid fik asylstatus, jo ikke er her midlertidigt, men ender med at blive her permanent og stifte familie, og at det bl.a. har været med til at generere nogle af de integrationsproblemer osv., som vi kan se i det danske

samfund, så er der mildest talt noget, der tyder på, at der ikke sådan løbende bliver fulgt op på, hvorvidt der er mulighed for at inddrage de her opholdstilladelser?

Kl. 10:12

Formanden:

Ministeren.

Kl. 10:12

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg blev spurgt, om praksis bliver fulgt, og der vil jeg selvfølgelig sige, at det gør den. Men som jeg også sagde i min tale, er det meget svært, fordi der ofte er tale om lande, hvor forholdene ikke ændrer sig markant. Men jeg håber, at hr. Martin Henriksen også lyttede til, hvad jeg sagde om eksempelvis Somalia, for der var faktisk tale om en nyhed. Der har vi haft en factfindingmission, hvilket har betydet, at man siger, at for ansøgere fra visse områder i Somalia er der ikke grundlag for at tildele asyl eller ophold i så lang tid, som vi normalt gør. Vi nedsætter det til 2 år, fordi vi har en forventning om, at vi muligvis vil kunne sende folk hjem igen.

Det understreger jo, at man fra myndighedernes side lige præcis lever op til praksis, og at vi, når vi opdager, at der er et område, hvor vi måske ikke regner med at der vil være usikkert i mange år frem, nøjes med at give en tilladelse for 2 år. Det er faktisk en nyskabelse forstået på den måde, at det er ganske mange år siden, at myndighederne sidst har valgt at have en sådan holdning.

Derudover har vi jo også mulighed for repatriering, og det er sagt til anden del af det spørgsmål, som hr. Martin Henriksen stiller, altså at flygtninge, som er her, og som kommer fra et land, hvor der er blevet fred, kan få hjælp til at vende tilbage og slå sig ned i det oprindelige hjemland. Det har den her regering jo styrket mulighederne for, og det kan vi heldigvis se at rigtig mange flygtninge tager imod, fordi de ønsker at vende tilbage. Det synes jeg man skal glæde sig over.

Kl. 10:13

Formanden:

Hr. Martin Henriksen.

Kl. 10:13

Martin Henriksen (DF):

Jamen det er da dejligt og i øvrigt også lidt tankevækkende, at hvis der lige kommer et beslutningsforslag fra Dansk Folkepartis side om at gøre de tidsbegrænsede opholdstilladelser reelt tidsbegrænsede, har det lige pludselig den afsmittende effekt, at man fra myndighedernes side strammer op på praksis. Det er da glimrende, og det kunne være, vi skulle fremsætte det her beslutningsforslag en gang om måneden eller hver anden måned, hvis det betyder, at der så kommer en opstramning i praksis. Jeg ser frem til at se resultatet af det.

Men når ministeren nu selv nævner, at det er meget, meget sjældent, at man laver den her opstramning af praksis, som ministeren nu omtaler her fra Folketingets talerstol, er det så egentlig ikke bare et argument for Dansk Folkepartis beslutningsforslag, at der netop er behov for at sige: Når du får en opholdstilladelse, fordi du er flygtning, eller fordi du har fået humanitært ophold, så er det altså for 1 år ad gangen. Så må du søge igen, hvis du mener dig berettiget til fortsat at være i Danmark, og hvis du i øvrigt er berettiget til det, får du igen forlænget din opholdstilladelse med 1 år.

Det ville jo alt andet lige sende et meget, meget klart signal om, at vi altså hjælper flygtninge i Danmark, men vi hjælper dem midlertidigt

Kl. 10:14

Formanden:

Ministeren.

Kl. 10:15

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Nu kommer jeg helt i tvivl om, om hr. Martin Henriksen lyttede efter under min tale. For den var egentlig meget tydelig, og den opsummerede meget klart, at det forslag, som Dansk Folkeparti her bringer på bane, ikke vil betyde nogen ændring i antallet af opholdstilladelser, men vil medføre mere bureaukrati og betydelige udgifter.

Derudover understregede jeg, at den mulighed og den pligt, som vi som myndigheder i forvejen har til at gå ind og vurdere, om en opholdstilladelse skal tages bort, fordi der ikke længere er grundlag for den, altså ikke er afhængig af, at sagen ligger på bordet til en eventuel vurdering af en fornyelse. Det er en mulighed, som vi hele tiden har.

Det er sådan, at hvis Udlændingestyrelsen bliver opmærksom på afgørende ændringer i et land, skal styrelsen gennemgå et antal prøvesager og vurdere, om betingelserne for inddragelse er opfyldt, og i givet fald vurderes sagerne også i Flygtningenævnet. Derefter fastlægges praksis fremadrettet, og det tror jeg faktisk er den mest smidige måde at gøre det på.

Kl. 10:15

Formanden:

Tak til ministeren. Så er det hr. Martin Geertsen som Venstres ordfører.

Kl. 10:16

(Ordfører)

Martin Geertsen (V):

Tak for det, formand. Siden den nuværende regering trådte til og søsatte en række initiativer, som gjorde det mere attraktivt at søge mod de danske grænser, er antallet af asylansøgere jo steget. Sidste år søgte hele 7.540 udlændinge asyl, og rekordmange, 1.285, blev sendt retur. I 2008 søgte 2.409 udlændinge asyl, og det er jo noget af en stigning. Og ja, der er borgerkrig i Syrien, og det betyder selvfølgelig, at vi skal tage et ansvar på os, men en tredobling er voldsomt.

Mennesker på flugt fra krig, tyranni og undertrykkelse skal kunne få ophold i Danmark, men når truslen mod deres liv ophører, skal de tilbage til deres hjemland. Det skal de, fordi man har en pligt til at være med til at genopbygge sit land, og fordi vi i Danmark ikke har kapacitet og ressourcer til at give alle permanent ophold, hvis integrationen skal lykkes her i landet, og det skal den.

Derfor vil jeg gerne kvittere for, at Dansk Folkeparti sætter fokus på den vigtige problemstilling, at udlændinge, der har fået tidsbegrænset ophold i Danmark, ikke opholder sig længere her i landet end højst nødvendigt. Det er ikke rimeligt over for deres respektive hjemlande, som jo har brug for alle ressourcer til at få landene på fode igen, og det er ikke rimeligt over for det danske samfund, at vi skal forsørge mennesker, der sådan set ikke har grundlag for at være her længere.

Forslagsstillerne ønsker med forslaget at ændre på reglerne for opholdstilladelse, så tidsbegrænset opholdstilladelse alene tildeles for 1 år ad gangen, hvorefter der skal indgives en ny ansøgning om opholdstilladelse. Efter min mening er det nok at stramme skruen for hårdt at pålægge såvel asylansøgere som de danske myndigheder urimelig store byrder. Der er jo allerede i dag hjemmel i udlændingeloven til at inddrage opholdstilladelser, hvis grundlaget for ophold ophører, f.eks. hvis vedkommende ikke længere er forfulgt. Derfor er der efter min mening ikke meget grundlag for at revurdere en flygtning, der har fået asyl, eksempelvis fordi præstestyret i Iran forfølger ham, og så allerede efter 1 år at skulle revurdere en ansøgning. Præstestyret sidder der jo stadig og har formodentlig og desværre udsigt til at sidde endnu længere. Så det vil efter min mening være spild af offentlige ressourcer, og det vil jo ikke ændre på, at manden, m/k, ikke kan flytte hjem. Det er Udlændingestyrelsens og

Flygtningenævnets opgave at holde øje med, hvornår forholdene i hjemlandet har ændret sig til det bedre, og den opgave har Venstre som udgangspunkt tillid til at de udfører på betryggende vis.

Det betyder dog ikke, at det ikke kunne være nyttigt at rette opmærksomheden mod hjemsendelse af de flygtninge, der ikke længere opfylder betingelserne for asyl. Her kan man jo frygte, at den tilstrømning af asylansøgere, som er sket siden regeringsskiftet, har sat myndighederne så meget under pres, at hjemsendelsesopgaven bliver prioriteret lavere. Problemet er derfor ikke, at den tidsbegrænsede opholdstilladelse gives til for mange år ad gangen. Nej, jeg tror, at problemet er, at den markante stigning i antallet af asylansøgere risikerer at tage ressourcer fra den vigtige hjemsendelsesopgave – til skade for de flygtninge, der kunne være med til at bygge op derhjemme og til skade for dansk økonomi.

Så derfor vil jeg sige tak til Dansk Folkeparti for at sætte fokus på denne vigtige problematik. Venstre deler helt og holdent det synspunkt, at udlændinge, der ikke længere har grund til at være her, skal sendes hjem. Det være sig, fordi de har afgivet urigtige oplysninger, fordi grundlaget for deres midlertidige ophold har ændret sig, eller fordi de har begået kriminalitet. Venstre mener dog ikke, at nærværende beslutningsforslag, hvor mennesker på flugt skal søge om opholdstilladelse årligt, er det rigtige redskab. Derfor har jeg umiddelbart vanskeligt ved at se, at Venstre til syvende og sidst, og når alt kommer til alt, vil kunne støtte forslaget.

Kl. 10:20

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Martin Henriksen.

Kl. 10:20

Martin Henriksen (DF):

Vi er her for at hjælpe Venstre på vej, og hvis det her kan bidrage lidt til det, er det ganske udmærket. Altså, det er jo fuldstændig rigtigt, som hr. Martin Geertsen var inde på, og som ministeren i øvrigt også var inde på, at der står i lovgivningen, på papiret, at man jævnligt skal revurdere det, vurdere, hvorvidt der stadig væk er mulighed for det, og at betingelserne er i orden for at få en opholdstilladelse i Danmark, og at de kan fortsætte med at være her.

Men en ting er, hvad der står på papiret. En anden ting er, hvad der foregår ude i virkelighedens verden, og vi kan jo altså ved at kigge på befolkningssammensætningen i Danmark konstatere, at rigtig mange af dem, som har fået asyl, bliver her permanent; det kan vi jo konstatere. Og derfor er der jo ikke nogen sammenhæng mellem det, der står på papiret, og det, der sker i virkelighedens verden.

Men hvis det er, at Venstre ikke vil bakke op om Dansk Folkepartis beslutningsforslag, vil Venstre så, hvis de en dag igen får regeringsmagten – det ved man jo aldrig; det bestemmer vælgerne – være med til at kigge på at stramme op på praksis, så vi er sikre på, at det, der står i lovgivningen, og det, der står på papiret, i større omfang sker, når myndighederne går ind og kigger på de her sager, nemlig at de går ud fra, at en opholdstilladelse på asylområdet er midlertidig?

Kl. 10:21

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:21

Martin Geertsen (V):

Ja.

Kl. 10:21

Formanden:

Hr. Martin Henriksen? Nej. Så er det tak til Venstres ordfører. Så er det hr. Troels Ravn som socialdemokratisk ordfører. Eller ville hr.

Troels Ravn have en kort bemærkning? Ja. Så må jeg bede hr. Martin Geertsen om at komme op igen og tage imod en kort bemærkning fra hr. Troels Ravn.

Kl. 10:24

Kl. 10:21

Troels Ravn (S):

Tak. Altså, har man ikke ret til asyl i Danmark, skal man rejse hjem – længere er den ikke, og det er også en politik, som den her regering står for. Derfor er det også meget tilfredsstillende, at det lykkes Rigspolitiet at udsende så mange afviste asylansøgere sidste år. Det er det største antal udsendte i mange år, og det dækker bl.a. over, at vi i 2013 har sat effektivt og konsekvent ind i forhold til en hurtig sagsbehandling og en effektiv udsendelse. Og derfor undrer det mig, at hr. Martin Geertsen i sin ordførertale postulerer, at der i den her regerings tid er sket en tredobling.

Sandheden er jo, at der allerede i VKO-tiden skete en voldsom stigning, man behøver jo bare at kigge ud ad vinduet for at kunne se brændpunkterne i verden – det være sig Irak, Afghanistan og nu også Syrien. Og det er jo også det, der er årsagen til, at der er mange asylansøgere, der banker på vores dør.

Kl. 10:23

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:23

Martin Geertsen (V):

Eller også er der en anden forklaring på det, og lad mig bare give et eksempel på, hvad den forklaring kunne være. Det er jo, at man, for så vidt angår overførselsindkomster, har gjort det mere attraktivt at søge mod de danske grænser. Jeg er helt overbevist om, at sådan noget spredte sig ude i verden, altså at man kan blive begunstiget ved at prøve at søge asyl i Danmark. Det tror jeg måske i virkeligheden er en mindst lige så god forklaring på det som det, den socialdemokratiske ordfører her giver udtryk for.

Kl. 10:23

Formanden:

Hr. Troels Ravn.

Kl. 10:23

Troels Ravn (S):

Hvordan vil ordføreren så forklare, at stigningen i Tyskland sidste år eksempelvis var på 70 pct., at man i Sverige oplever en meget stor stigning i antallet af syriske asylansøgere, og at vi her i Danmark sidste år faktisk kunne opleve en fordobling, altså fra 700 til 1.300-1.400? Det indikerer jo ikke på nogen måde, at det sådan er vores velfærdsydelser de her flygtninge går efter.

Kl. 10:24

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:24

Martin Geertsen (V):

Som jeg sagde i min ordførertale indledningsvis, skal vi hjælpe folk, der har hjælp behov, og jeg vil gerne medgive, at Syrien kan være noget af forklaringen på antallet af asylansøgere, altså folk, der søger mod de danske grænser. Men det er ikke hele forklaringen. Jeg tror, at noget af forklaringen ligger i, at regeringen jo har lempet i forhold til bl.a. overførselsindkomster, således at det er noget mere attraktivt at være asylsøgende i Danmark og få ophold og asyl i Danmark.

Formanden:

Tak til Venstres ordfører i denne omgang. Så er det hr. Troels Ravn som ordfører for Socialdemokratiet.

Kl. 10:25

(Ordfører)

Troels Ravn (S):

Tak. Det er helt centralt for Socialdemokraterne at leve op til de forpligtelser, vi har i forhold til at modtage mennesker, der er på flugt fra forfølgelse i deres hjemland. Det er derfor, at vi hvert år modtager flygtninge som en del af FN's flygtningekonvention, og det er derfor, vi i dansk lovgivning har mulighed for at give humanitært ophold. Vi er forpligtet til at hjælpe mennesker, som aktuelt befinder sig i en særlig udsat situation, eksempelvis hvis de er forfulgt i deres hjemland eller ikke kan få adgang til livsvigtig medicin, hvis de sendes hjem.

I dag behandler vi så et beslutningsforslag fra Dansk Folkeparti, der ønsker at forkorte varigheden af tidsbegrænsede opholdstilladelser for konventionsflygtninge og flygtninge på humanitært ophold. Hvis det står til forslagsstillerne, skal de tidsbegrænsede opholdstilladelser forkortes til 1 år. Det vil betyde, at man hvert år skal ansøge om at få forlænget sin opholdstilladelse i Danmark, og at myndighederne på ny skal vurdere, om betingelserne for asyl og humanitært ophold er opfyldt.

I dag er reglerne sådan, at der typisk gives tidsbegrænset opholdstilladelse til konventionsflygtninge for 5 år ad gangen, og hvis man har en formodning om, at betingelserne for asyl vil ændre sig, kan perioden forkortes til 2 år. Humanitært opholdstilladelse gives for højst 2 år ad gangen. Også her er det muligt at begrænse opholdstilladelsen, hvis der er tale om sygdom, der kan forventes at ændre sig inden for kort tid. Det er altså allerede i dag muligt at reagere på ændringer i ansøgernes forhold.

Det vil sige, at genbehandling af ansøgningerne hvert år, som beslutningsforslaget her lægger op til, vil betyde et væsentligt ressourcespild. Det er forholdene i hjemlandet, der er afgørende for, om man bliver tildelt asyl. Og den virkelighed, ansøgerne er på flugt fra, hvor forfølgelse sender dem fra hus og hjem, ændrer sig sjældent i løbet af den tidsramme, forslagsstillerne ønsker sig.

Det samme kan siges om de ansøgere, der får midlertidigt humanitært ophold. Humanitært ophold gives bl.a. på baggrund af ansøgernes helbredsforhold, herunder fysisk eller psykisk sygdom af meget alvorlig karakter. Samtidig er det en betingelse, at ansøgeren ikke har adgang til behandling for sygdommen i sit hjemland.

Hvis man læser lidt på, hvordan der gives humanitære opholdstilladelser i praksis, vil man se, at fysisk og psykisk sygdom af alvorlig karakter her betyder AIDS, kræft i terminalstadiet, psykoser og skizofreni. Heller ikke her giver det mening at kræve en genansøgning efter 1 år, for disse typer af sygdomme, der i praksis berettiger til humanitært ophold, er tydeligvis ikke nogle, der forsvinder over en kortere periode.

Det samme gælder for behandlingsmulighederne i hjemlandet, hvor der normalt heller ikke sker nogen grundlæggende ændringer til gavn for ansøgerne. Og i de få tilfælde, hvor sygdommen forsvinder, er der allerede mulighed i den nuværende lovgivning for at begrænse opholdstilladelsen. Den årlige vurdering af grundlaget for opholdstilladelserne vil altså i praksis føre til, at man blot finder ud af, at ansøgerne stadig har grundlag for at få opholdstilladelse.

Derfor kan det konstateres, at beslutningsforslaget vil medføre en unødvendig forøgelse af de administrative omkostninger i sagsbehandlingen, fordi Dansk Folkeparti vil føre udlændingepolitik med symbolsk effekt. For det eneste, beslutningsforslaget vil medføre, er, at vi kan bruge offentlige skattekrone på at behandle ansøgninger

for ansøgningernes skyld. Det er ærlig talt et unødvendigt ressource-spild.

Kl. 10:31

Samtidig skal vi også huske på, hvilke mennesker vi taler om her. Det drejer sig om konventionsflygtninge og flygtninge på humanitært ophold. Konventionsflygtninge er flygtet fra deres hjemland, fordi de med rette frygter forfølgelse på grund af race, religion, nationalitet eller politisk opfattelse. Som sagt ændrer disse forhold sig sjældent inden for en kortere periode, og Flygtninge på humanitært ophold i Danmark er her kun, hvis der er tale om væsentlige humanitære hensyn. Jeg har allerede nævnt eksempler på, hvad det i praksis dækker over, og de understreger, at der er tale om mennesker, der er i en rigtig svær situation.

Som sagt tidligere tager Socialdemokraterne vores forpligtelser over for det internationale samfund alvorligt, og det betyder bl.a., at vi skal sikre ordentlige vilkår for de mennesker, vi modtager, der er på flugt. Beslutningsforslaget vil betyde det stik modsatte, nemlig at en gruppe mennesker, der i forvejen står i en rigtig svær livssituation, skal leve i den usikkerhed, genansøgningerne vil medføre. Det er ikke rimeligt, og det giver ikke mening, når vi samtidig ønsker at skabe gode muligheder for, at ansøgerne kan blive integreret i samfundet.

Socialdemokraterne står ved, at vi skal have en stram udlændingepolitik her i landet, men den skal også give mening. At forkorte de tidsbegrænsede opholdstilladelser for konventionsflygtninge og flygtninge på humanitært ophold til 1 år medfører et unødvendigt ressourcepild og skaber utryghed for mennesker i en i forvejen svær situation, og ingen af delene giver mening. Socialdemokraterne kan derfor ikke støtte forslaget.

Kl. 10:30

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Martin Henriksen.

Kl. 10:30

Martin Henriksen (DF):

Det kommer jo desværre ikke som den store overraskelse, men jeg vil godt anholde det her med, at det – som det flere gange har været nævnt – ville være et unødvendigt resourcespild, at man skulle gå ind og vurdere de her sager i større omfang, end man gør i dag.

Altså, hvis vi kigger på de beregninger, hvor man går ind og ser på, hvad ikkevestlig indvandring koster det danske samfund, så kan vi se, at det jo er meget, meget store milliardbeløb, og hvis man bare kunne reducere det beløb en lille smule, er der sådan set penge at hente for det danske samfund. Det er jo fuldstændig klart, at hvis man i højere grad går ind og kigger på, om der rent faktisk stadig væk er grundlag for, at en person må være i Danmark – og på den måde sender det signal, at hvis nogen kommer til Danmark og får en opholdstilladelse på asylområdet, så er den ikke af permanent, men af midlertidig karakter – så vil det jo også betyde, at der er færre, der vil komme til Danmark og søge om at få asyl, fordi der i menneskesmuglerkredse osv. jo er kendskab til, hvordan reglerne er indrettet i de forskellige lande, hvor der gives asyl. Så jeg vil vove den påstand, at der deri jo ligger en ret voldsom og stor besparelse for det danske samfund. Så det er, hvad det er – der bliver vi nok ikke enige.

Men jeg vil høre, om ikke ordføreren kan se, at der er noget problematisk ved, at man som udgangspunkt giver opholdstilladelse i f.eks. 5 år. For det gør jo, at folk når at etablere sig i Danmark, og jo mere etableret man er i Danmark, jo vanskeligere vil det selvfølgelig også være at inddrage en opholdstilladelse – også selv om man vurderer, at forholdene i hjemlandene berettiger til det.

Kl. 10:31

Formanden:

Ordføreren.

Troels Ravn (S):

Vedrørende de 5 år kontra de 2 år synes jeg bare, det er vigtigt at sige helt klart og tydeligt til ordføreren, at en tilpasning allerede sker i dag, hvis grundlaget ændrer sig. Altså, asyl og humanitært ophold i Danmark er i udgangspunktet tidsbegrænset, og hvis grundlaget for opholdet ændrer sig, skal flygtningen rejse hjem.

Regeringen tager altså de her konventioner, Danmark er en del af, meget alvorligt. Derfor modtager vi også de asylansøgere, FN pålægger os, og vores asylsystem er altså indrettet sådan, at personer, der har et beskyttelsesbehov, og som har krav på at få deres asylansøgning behandlet i Danmark, vil kunne få asyl. Har man ikke behov for beskyttelse, skal man rejse hjem, ligesom man rejser hjem, hvis grundlaget ændrer sig undervejs.

Kl. 10:32

Formanden:

Hr. Martin Henriksen.

Kl. 10:32

Martin Henriksen (DF):

Jeg ved godt, hvad der står på papiret. Men pointen er, hvad der sker i praksis, og hvad der sker i virkelighedens verden. Altså, vi kan jo f.eks. med jævne mellemrum se, når vi her i Folketinget stemmer om at tildele statsborgerskab, at der er en del af dem, der får tildelt statsborgerskab, som har flygtningebaggrund. Så er de her jo ikke midlertidigt, så ender de jo med at blive her permanent.

Det kan man jo have mange lange diskussioner om hvorvidt man synes er rimeligt eller ikke rimeligt, men kan vi ikke bare konstatere, at sådan er det i stort omfang? Og som jeg også har været inde på tidligere, kan man jo se på befolkningssammensætningen og konstatere, at mange af dem, der er kommet til Danmark og har fået asyl, ender med at blive her permanent og stifte familie osv.

Så uanset hvor mange gange der kommer en ny politiker op på talerstolen og siger, at der står på papiret, at det er midlertidigt, så kan vi jo konstatere, at det i virkelighedens verden mere har karakter af permanent ophold. Og så er spørgsmålet egentlig: Hvis den socialdemokratiske ordfører, hr. Troels Ravn, er enig i, at det skal være midlertidigt, så må man jo også være indstillet på at ændre noget i forhold til i dag. Er man det?

Kl. 10:33

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:33

Troels Ravn (S):

Jeg mener bestemt, at lovgivningen er, som den skal være. Det er rigtigt, at det sjældent sker, at forholdene ændrer sig, og det er jo, på grund af at der stadig væk er krig og ufred i hjemlandet, eller at behandlingsmulighederne ved sygdom ikke er til stede. Og så er det, at forslaget fra Dansk Folkeparti bliver symbolsk, fordi det her skaber en unødvendig utryghed for nogle mennesker, der er i en udsat position, og fordi det administrativt også giver en del bøv. l.

Jeg er godt klar over, at forslagsstillerne ikke mener, at der er belæg for at sige, at de øgede administrative udgifter vil være af en særlig størrelse, og at de mener, at udgifterne vil blive dækket af den såkaldte besparelse. Men der kunne man måske mene, at det bare er endnu et i rækken af ufinansierede forslag fra Dansk Folkeparti, der løber op i mere end 40 mia. kr.

Kl. 10:34

Formanden:

Hr. Martin Geertsens for en kort bemærkning.

Kl. 10:34

Kl. 10:37

Martin Geertsen (V):

Ordføreren bliver ved med at kredse om krig og ufred i verden. Som jeg også nævnte i min indledende tale, er det klart, at det jo skaber et vist pres på vores grænser i forhold til, hvem der ønsker at søge asyl her i landet. Et af de steder, hvor der har været krig og ufred i helt stort omfang, har jo været Syrien, og derfor skal jeg bare spørge ordføreren, om den stigning, der har været under den her regering, for så vidt angår antallet af asylansøgere, alene vil kunne forklares med krig og ufred i Syrien.

Kl. 10:34

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:34

Troels Ravn (S):

Jeg har i hvert fald bemærket – og senest på en studietur med Udvalget for Integration og Udlændinge til Tyrkiet og Grækenland – at der i grænseområderne mellem eksempelvis Syrien og Tyrkiet er millioner af flygtninge. I Tyrkiet er der f.eks. op imod en million flygtninge lige nu, hvor vi herhjemme i Danmark sidste år oplevede en fordobling i antallet af asylansøgere fra Syrien fra 700-800 til 1.300-1.400. Ordføreren må ikke lige hænges mig op på det eksakte tal, men det er i det niveau, det ligger.

Det er for mig ikke en alarmerende stigning, men det er et eksempel på, at når der er ufred rundt omkring i verden – og det er der, vi kan bare åbne vinduet og kigge derud – så får det selvfølgelig også betydning for det antal asylansøgere, der banker på vores dør.

Kl. 10:35

Formanden:

Hr. Martin Geertsen.

Kl. 10:35

Martin Geertsen (V):

Jeg synes, at vi også i den fremadrettede debat skal interessere os lidt for de her tal. For jeg har set en socialdemokratisk ordfører og sådan set også andre ledende socialdemokrater bruge Syrien som argument for, at antallet af asylansøgere har været stigende, og hvis man dykker ned i tallene, kan det simpelt hen ikke forklare hele stigningen i antallet af asylansøgere.

Hvis vi nu bliver enige om, at det er et faktum, at konflikten i Syrien ikke kan forklare hele stigningen i antallet af asylansøgere, har hr. Troels Ravn så et bud på, hvad det så kunne være?

Kl. 10:36

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:36

Troels Ravn (S):

Jeg køber ganske enkelt ikke den præmis, at det skulle være med udgangspunkt i vores velfærd og velfærdsydelser, at flygtninge søger til Danmark for at søge om asyl. Altså, vi kan jo bare kigge på vores nabolande Tyskland og Sverige, som modtager langt flere, end vi gør.

Jeg synes ærlig talt, at vi skal tage den her situation omkring krig og ufred og vores forpligtelser – også i forhold til internationale konventioner – langt mere alvorligt og gøre noget for at hjælpe til frem for at gøre det til et valgkampstema på et meget tidligt tidspunkt, som Venstre her er i gang med. Jeg synes, det både er usmageligt og uklædeligt, at man ikke fagligt og sagligt dykker ned og kigger på tal og forhold og forholder sig til det, men gør det et valgkampstema.

Formanden:

Tak til ordføreren. Så er det fru Marlene Borst Hansen som radikal ordfører.

Kl. 10:37

(Ordfører)

Marlene Borst Hansen (RV):

I Radikale Venstre mener vi det, når vi siger, at vi vil mindske bureaukratiet, og at vi politikere hele tiden skal være opmærksomme på, om vi vedtager nogle love eller regler, som bare fører til mere bureaukrati uden egentlig at ændre noget.

Om det her beslutningsforslag fra Dansk Folkeparti må man sige, at det ikke ændrer en tøddel overhovedet. For allerede i dag kan en opholdstilladelse inddrages, uanset om den er udløbet eller ej, hvis forholdene i udlændingens hjemland ændrer sig, eller – ved humanitær opholdstilladelse – hvis f.eks. udlændingens helbredstilstand ændrer sig, således at baggrunden for det humanitære ophold ophører.

I Radikale Venstre har vi den holdning, at det er vigtigt, at Danmark tager sit globale ansvar på sig og hjælper mennesker, som må flygte fra krig og forfølgelse. Men idet der selvfølgelig er grænser for, hvor mange flygtninge vi kan hjælpe på en ordentlig måde, er det også for Radikale Venstre vigtigt, at de her mennesker som udgangspunkt vender tilbage til deres hjemland, når eller hvis der er mulighed for det. Der tror jeg sådan set at vi er enige med Dansk Folkeparti.

Der, hvor vejene skilles – det gør de rigtig mange steder, men helt konkret i forhold til det her forslag – er ved Dansk Folkepartis præmis om, at hvis man bare jagter og stresser mennesker nok, holder de enten op med at komme eller også rejser de hjem. Men selvfølgelig gør de ikke det, for det kan de ikke, fordi de isikerer de mest forfærdelige ting ved at vende tilbage til hjemlandet.

Derfor er det helt grundlæggende for Radikale Venstre, at når nye borgere kommer til Danmark, uanset om det er for at være her i kortere eller længere tid, byder vi dem velkommen, og vi giver dem et ordentligt liv. Vi sørger for, at de får et sted at bo, at de får mulighed for at arbejde, at børnene får skolegang, at de lærer dansk osv. osv. Og hvis forholdene i deres hjemland så ændres, hjælper vi dem med at vende tilbage, og vi hjælper dem med at starte et nyt liv op i deres eget hjemland. Det tror vi på er den måde, man behandler mennesker på, altså ved at man giver dem midlertidig beskyttelse, og hjælper dem med hjemsendelse, når eller hvis de får mulighed for det, og det er selvfølgelig med det samme, der er mulighed for det.

Vi tror ikke på, og vi går ikke ind for et kæmpe, bureaukratisk system, som ikke har anden funktion end at stresser mennesker. Det her forslag er ikke andet end endnu et af Dansk Folkepartis mange symbolforslag, som der efterhånden er ved at være en lang række af. Den nuværende regering støtter dem bare ikke, og Radikale Venstre siger klart nej til beslutningsforslaget.

Kl. 10:40

Formanden:

Tak til ordføreren, der er ikke nogen korte bemærkninger. Så er det, tror jeg, fru Özlem Sara Cekic, der er SF's ordfører.

Kl. 10:40

(Ordfører)

Özlem Sara Cekic (SF):

Tak. Jeg vil lige gøre opmærksom på, at det faktisk er fru Karina Lorentzen Dehnhardt fra SF, der er ordfører. Hun kunne desværre ikke være her i dag, men det er jo en fornøjelse for mig at få lov til at kommentere sådan et forslag.

Med forslaget ønsker Dansk Folkeparti, at midlertidig opholdstilladelse kun gives for 1 år ad gangen, hvorefter der så på ny skal an-

søges om tilladelse til opholde sig i Danmark. Vi anerkender, at det selvfølgelig ikke er hensigten, at udlændinge skal komme til Danmark og få opholdstilladelse på et grundlag, som senere hen ændrer sig eller viser sig at være falsk, så den oprindelige begrundelse for opholdstilladelsen ikke længere er til stede. Men som reglerne er i dag, giver vi opholdstilladelse for højst 5 år ad gangen og for 2 år, hvis forudsætningerne for opholdstilladelse forventes at ændre sig inden for 5 år. Det mener vi i SF er en rimelig ordning.

For at få en permanent opholdstilladelse skal man være selvforsørgende og deltage aktivt i at integrere sig i det danske samfund og i øvrigt ikke have begået kriminalitet. De nuværende regler fungerer faktisk efter hensigten, når man tænker på, hvor stor en usikkerhed det skaber for den enkelte ansøger, og hvor meget tid og arbejde og ikke mindst grundige overvejelser det kræver af myndighederne for at behandle en ansøgning om opholdstilladelse. Det er ikke rimeligt, at alle udlændinge allerede inden for 1 år skal ansøge om opholdstilladelse igen. Beslutningsforslaget vil medføre unødigt usikkerhed for den enkelte og gøre det svært at føre et almindeligt liv, når man lever i permanent usikkerhed omkring sin livssituation.

Dertil kommer alt det ekstra bureaukrati, sådan en ordning vil føre med sig. Der vil blive mange administrative udfordringer og udgifter forbundet med en ændring af de nuværende regler. De administrative myndigheder vil få langt flere ansøgninger, som de hele tiden skal behandle, hvilket vil betyde, at de skal bruge meget mere tid på en ordning, som allerede fungerer i dag.

Dansk Folkeparti viser desværre med det her beslutningsforslag et meget enøjet fokus på opholdstilladelsens varighed. I SF mener vi, at det er langt vigtigere at fokusere på integrationen: Hvordan får vi den enkelte til at gennemføre en uddannelse og få et ordentligt fodfæste på arbejdsmarkedet? Det er det, som i sidste ende betyder, at man kan være med til at bidrage til fællesskabet. Alt for rigide regler for opholdstilladelse vil netop ikke bidrage til en god integration.

Det er nok ikke en overraskelse, men SF støtter ikke forslaget.

Kl. 10:42

Formanden:

Tak til SF's ordfører. Er det hr. Finn Sørensen, der er Enhedslistens ordfører? Så er det hr. Finn Sørensen nu.

Kl. 10:43

(Ordfører)

Finn Sørensen (EL):

Tak, og undskyld, jeg ikke stod klar.

Forslaget går ud på, at personer anerkendt som flygtninge og personer på humanitært ophold kun skal have tildelt og forlænget deres opholdstilladelse for 1 år ad gangen. Formålet er, at det hyppigt skal undersøges, om de kan sendes ud af landet.

Enhedslisten kan ikke støtte beslutningsforslaget. Vi mener tværtimod, at flygtninge og mennesker på humanitært ophold burde have midlertidig opholdstilladelse med en længere tidshorisont, end tilfældet er i dag, og vi synes, at de mennesker, vi taler om her, hurtigere skal have mulighed for en permanent opholdstilladelse, og at der skal stilles færre og mindre firkantede krav i forbindelse med permanent opholdstilladelse, end man gør i dag.

Til en ansvarlig asylpolitik hører ikke alene at give flygtninge en ventesaal, hvor de kan sidde med deres kufferter og vente på fred og demokrati i hjemlandet. For at de selv og vi andre kan få mest muligt ud af deres liv i Danmark, kræves det, at vi giver dem lov til at pakke kufferter ud. Det gør vi ikke ved at forlænge deres opholdstilladelse med kun 1 år ad gangen. Det er kort fortalt baggrunden for, at Enhedslisten ikke støtter forslaget.

Kl. 10:44

Formanden:

Tak til ordføreren. Fru Merete Riisager som Liberal Alliances ordfører.

Kl. 10:44

(Ordfører)

Merete Riisager (LA):

Tak. Forslagsstillerne ønsker med B 36 at ændre reglerne for konventionsflygtninge og personer, der har fået humanitært ophold, således at sagerne revideres en gang om året. Formålet med dette er, at der skal ske flere hjemsendelser af personer, der ikke længere lever op til kravene for asyl, hvis eksempelvis forholdene i deres hjemland har ændret sig.

I Liberal Alliance anerkender vi problemstillingen, som Dansk Folkeparti her rejser. Vi ønsker kun at give asyl til personer, der er forfulgt, og som lever op til den oprindelige forståelse af begrebet flygtning. Personer, der søger asyl på grund af generelle forhold i deres hjemland, skal ikke kunne opnå asyl i Danmark. Vi ønsker endvidere at styrke indsatsen i områder, der støder op til konfliktzoner. Eksempelvis ønsker vi en øget indsats i de lande, der i øjeblikket tager imod flygtninge fra Syrien.

I forhold til B 36, er vi villige til at diskutere, om vurderingen af sagerne, sådan som det finder sted i dag, sker hyppigt nok og ud fra de rette kriterier. Vi har dog et forbehold over for en genoptagelse af sagerne en gang årligt, da det vil betyde en kraftigt øget sagsmængde og en stigning i de administrative udgifter, der ikke nødvendigvis står mål med resultatet af indsatsen.

Udlændingestyrelsen skal i dag hjemsende dem, der ikke har grund til ophold, og det vil vi meget gerne holde styrelsen fast på. Vi er åbne over for en kvalificeret debat af både asylbegreb og -praksis, men nærværende beslutningsforslag stemmer vi nej til, da vi mener, at hyppigheden af sagsgennemgangene er for voldsom.

Kl. 10:46

Formanden:

Tak til ordføreren. Hr. Tom Behnke som konservativ ordfører.

Kl. 10:46

(Ordfører)

Tom Behnke (KF):

Flygtninge er jo i udgangspunktet kun på midlertidigt ophold. Altså det, at man flygter fra en situation, skyldes jo som udgangspunkt ikke, at man tror, den vil vare ved resten af livet, men at man ikke kan være i den længere, flygter og søger midlertidig beskyttelse et andet sted og håber på, at situationen der, hvor man kommer fra, vil ændre sig til det bedre, og at man kan vende hjem igen. Det tror jeg faktisk er alle flygtninges ønske, altså at der var fred og ro, hvor de kommer fra, og at de kunne vende tilbage til det vante liv, de havde. Så det at være flygtning er jo noget midlertidigt, og det er jo også derfor, at vi i dag kun giver midlertidige opholdstilladelser på i udgangspunktet 5 år ad gangen. Men hvis det er sådan, at man vurderer, at forholdene der, hvor den pågældende flygtning kommer fra, måske ændrer sig inden for kortere tid, så kan man nøjes med at give en opholdstilladelse for 2 år ad gangen og derefter vurdere det igen. Så der er altså allerede i dag mulighed for, at man kan give ophold for en kortere periode end det, der er udgangspunktet, og det synes jeg naturligvis er helt fornuftigt.

Spørgsmålet er så, om man skal gå skridtet videre, som Dansk Folkeparti jo foreslår, og som udgangspunkt altid give midlertidig opholdstilladelse for 1 år ad gangen og ikke kun, hvis man har en idé om eller et håb om, at der bliver fred og ro der, hvor de pågældende kommer fra.

Der må jeg sige, at ser vi på virkeligheden, kan vi se, at det desværre er sådan, at langt de fleste flygtninge kommer fra lande og områder, hvor der ikke bliver fred og ro sådan lige foreløbig. Det er også det, vi kan se, altså at nogle når at være flygtninge så længe, at de når at få permanent opholdstilladelse i Danmark, nogle går hen og får dansk statsborgerskab, og der er stadig væk ikke fred og ro i hjemlandet.

Når det er den virkelighed derude, vi har med at gøre, så er spørgsmålet, om vi behøver at piske os selv med en administrativ byrde, der hedder, at vi hvert eneste år skal tage en ansøgning op til fornyet vurdering og give en opholdstilladelse for yderligere 1 år. Eller om man skal fastholde det system, vi har i dag, hvor myndighederne naturligvis har pligt til at følge med i, hvad der sker ude i den store verden, og til enhver tid vurderer, om opholdsgrundlaget for en flygtning ikke længere er til stede, for så er det klart, at vedkommende selvfølgelig ikke længere skal have ophold her i landet. Så skal vedkommende tilbage, hvor vedkommende kom fra, således at vi i Danmark har mulighed for at tage hånd om nogle andre flygtninge.

For der er jo desværre rigeligt med flygtninge i denne verden, der er rigeligt med mennesker, der har behov for hjælp, og som trænger til at få hjælp. Derfor vil det være rigtigt og fornuftigt – det er også sådan reglerne er – at når man ikke længere er flygtning, skal man hjem, hvor man kom fra, og så kan vi f.eks. i Danmark komme til at tage os af nogle andre, nye flygtninge og hjælpe dem med de behov, som de har.

Så derfor: Vi kan ikke se behovet for beslutningsforslaget her. Vi mener, at det vil give en administrativ byrde, som er ude af proportioner; de administrative kræfter kunne vi bruge langt bedre. Og så vil jeg selvfølgelig, som jeg sagde før, understrege, at vi fra konservativ side forventer, at relevante myndigheder holder øje med udviklingen i de lande, vi typisk får flygtninge fra, og skulle situationen blive bedre der, skal det selvfølgelig have konsekvenser med det samme. Så på nuværende tidspunkt er det en afvisning fra konservativ side.

Kl. 10:49

Formanden:

Tak til ordføreren. Så er det hr. Martin Henriksen som ordfører for forslagsstillerne i Dansk Folkeparti.

Kl. 10:49

(Ordfører for forslagsstillerne)

Martin Henriksen (DF):

Tak for det. Selv om der jo ikke var opbakning til at støtte op om Dansk Folkepartis beslutningsforslag, vil jeg da glæde mig over, at ministeren sagde, at man kunne stramme praksis op, og at man ville kigge på at stramme praksis op, f.eks. i forhold til Somalia. Jeg synes, det er rigtig godt, hvis der kommer det ud af, at vi fra Dansk Folkepartis side har fremsat beslutningsforslaget.

Jeg noterede mig også, at Venstres ordfører, hr. Martin Geertsen, sagde, at Venstre – såfremt vælgerne en dag ønsker at sammensætte Folketinget sådan, at Venstre igen får mulighed for at få indflydelse, som de havde tidligere – ønsker at kigge på, om praksis kan strammes op. Så det tager vi selvfølgelig med os fra Dansk Folkepartis side. Det synes vi er ganske udmærket, og jeg synes også, at man kan bygge videre på noget af det, som De Konservative og Liberal Alliance var inde på.

Jeg er selvfølgelig ked af, at man ikke kan støtte Dansk Folkepartis beslutningsforslag, som det ligger, for det er Dansk Folkepartis opfattelse, at der er behov for at ændre de nuværende regler for varigheden af tidsbegrænsede opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7 og § 9 b. Som reglerne er i dag, risikeres det, at visse udlændinge, der er kommet hertil som asylansøgere og har fået tidsbegrænset ophold i Danmark, bliver længere, end hvad der er nødvendigt, fordi myndighederne ikke jævnligt tjekker grundigt nok, om grundlaget for deres ophold i Danmark stadig væk er til stede.

Det er vores opfattelse, at alt for mange af de udlændinge, der opholder sig i Danmark på en tidsbegrænset opholdstilladelse, i for stort omfang enten lever på offentlig forsørgelse, havner i kriminalitet eller på anden vis udgør en række integrationsproblemer. Det er vores synspunkt, at det vil være positivt for Danmarks sociale og kulturelle sammenhængskraft, herunder også for Danmarks økonomi, at disse personer returnerer til deres respektive hjemlande hurtigst muligt og bidrager til genopbygningen af deres lande. Danmark har hjulpet mange flygtninge, og det er kun rimeligt, at flygtninge vender tilbage, når der ikke længere er grundlag for deres ophold i Danmark.

Med dette forslag ønsker Dansk Folkeparti at sikre, at både de personer, det handler om, og de danske myndigheder jævnligt – det vil sige mindst en gang årligt – vurderer, om grundlaget for en tildelt tidsbegrænset opholdstilladelse stadig væk er til stede. Er der ikke grundlag for at tildele en ny etårig tidsbegrænset opholdstilladelse, skal politiet iværksætte de sædvanlige hjemsendelsesforanstaltninger. Vedkommende skal altså hjemsendes og i yderste konsekvens om nødvendigt med tvang. Er der grundlag for, at man på ny bliver tildelt en tidsbegrænset opholdstilladelse, vil denne blive tildelt.

Vi er selvfølgelig opmærksomme på, at dette forslag kan give øgede administrative udgifter, hvad andre også har været inde på. Men jeg må så sige, at disse øgede udgifter kan dækkes af den besparelse, der opnås ved, at en stor gruppe udlændinge skal opholde sig kortere tid i Danmark. Derudover forventer vi også, at der vil komme et markant fald i antallet af asylansøgere som en konsekvens af de nye regler, som ville træde i kraft, hvis dette beslutningsforslag blev vedtaget. Dermed ville en vedtagelse af dette beslutningsforslag medføre markante og langsigtede forbedringer af dansk økonomi, og det kunne eksempelvis bruges til forbedringer af den borgernære velfærd eller til at afdrage på gæld.

Jeg synes også, det er vigtig at slå fast, at når man kigger på befolkningssammensætningen i Danmark, kan man se, at der ikke er nogen tvivl om, at mange flygtninge ender med at slå sig permanent ned i Danmark – dette til trods for, at opholdstilladelsen på papiret er tidsbegrænset. Jeg tror, alle er helt med på, hvad det er, der rent faktisk står på papiret. Oprindelig var de her tidsbegrænsede hjælpeforanstaltninger jo tænkt som midlertidige foranstaltninger.

Dertil kommer i øvrigt, at vi jo kan se, at mange flygtninge, når de er kommet hertil, efterfølgende søger om familiesammenføring. Vi kan også se, at der er en del af dem, der får mulighed for at få permanent opholdstilladelse, og denne regering har jo – selv om ministeren bliver ved med at sige, at man mener, at flygtninge skal være her midlertidigt – gjort det nemmere for flygtninge at få en permanent opholdstilladelse. Så det strider imod det, ministeren står og siger fra Folketingets talerstol.

Derudover kan vi konstatere, at når vi med jævne mellemrum stemmer om, hvorvidt vi skal have nye statsborgere i Danmark – nye borgere skal tildeles dansk indfødsret – så har mange af dem, der får statsborgerskab, flygtningebaggrund, og dermed ender de jo med at blive her permanent. Så en ting er, hvad der står på papiret, noget andet er, hvad der sker i virkelighedens verden. Derfor er vi selvfølgelig ærgerlige over, at der ikke er opbakning til vores forslag, men vi har lyttet os til, at der er nogle partier, der trods alt godt kan se, at vi har en pointe et eller andet sted.

Jeg vil så også gerne sige, at det jo er rigtigt nok, at der er i nogle lande kan være krig og ufred i mange år – det er rigtigt nok, det kan der være i mange år. Men vi må også huske på, at når vi tildeler en opholdstilladelse på f.eks. asylområdet, sker det jo ikke kun ud fra en vurdering af, om der er krig og ufred i landet. Man vurderer først og fremmest ud fra, om personen er individuelt forfulgt. Der kommer jo også mennesker til Danmark fra lande, hvor der er uro, og søger om at få en opholdstilladelse her, men får afslag, fordi de ikke er individuelt forfulgt. Der kan jo godt være uro i nogle lande, og selv

om der er uro, kan man stadig inddrage opholdstilladelsen, fordi uro ikke er ensbetydende med, at hver enkelt person i det land er individuelt forfulgt.

Så jeg synes, der er behov for at nuancere debatten. Jeg synes, at der mildest talt er behov for, at man som minimum går ind og strammer praksis op, og jeg håber selvfølgelig, at der kommer det ud af Dansk Folkepartis beslutningsforslag.

Kl. 10:54

Formanden:

Tak til ordføreren.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet, så forhandlingen er sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

2) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 34:

Forslag til folketingsbeslutning om iværksættelse af en systematisk indsats mod grænsehindre inden for rigsfællesskabets grænser.

Af Edmund Joensen (SP), Doris Jakobsen (SIU), Sara Olsvig (IA) og Sjúrdur Skaale (JF) .
(Fremsættelse 20.12.2013).

Kl. 10:55

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet. Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold.

Kl. 10:55

Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold (Manu Sareen):

De nordatlantiske folketingsmedlemmer vil med B 34 pålægge regeringen inden udgangen af folketingsåret 2013-14 at iværksætte en systematisk undersøgelse af og indsats mod grænsehindre inden for rigsfællesskabets grænser med henblik på i større grad at sikre fri bevægelighed, vækst og beskæftigelse inden for rigsfællesskabets grænser.

Hindringer inden for rigsfællesskabet kom i fokus under debatten den 24. oktober 2013, da jeg her i salen som minister for nordisk samarbejde præsenterede R 2, redegørelsen om det nordiske samarbejde for perioden 2012-13. Under debatten blev nordiske grænsehindre drøftet, men det blev også af de færøske folketingsmedlemmer fremhævet, at man ikke må glemme grænsehindre inden for rigsfællesskabet, dvs. områder, hvor en forskellig retstilstand i de enkelte rigsdele kan skabe uhensigtsmæssigheder eller hindringer – f.eks. hvis man flytter mellem rigsdelen. Flere konkrete eksempler blev i denne sammenhæng præsenteret. Det var efter regeringens opfattelse væsentlige problemstillinger, som blev fremhævet under redegørelsen om det nordiske samarbejde, og derfor besluttede regeringen allerede på det tidspunkt at udarbejde en oversigt over egentlige nordiske grænsehindre i forhold til Færøerne og Grønland og mulige hindringer på baggrund af forskellige retstilstande inden for rigsfællesskabet.

I december 2013 havde jeg et møde med Edmund Joensen, Sjúrdur Skaale og Sara Olsvig – Doris Jakobsen var desværre forhindret i at deltage i det pågældende møde. På mødet understregede jeg, at regeringen støtter, at der bliver sat ind over for hindringer for mobiliteten, hvad enten der er tale om nordiske grænsehindre eller hindringer inden for rigsfællesskabet. Jeg orienterede i den forbindelse om, at regeringen havde besluttet at udarbejde en samlet oversigt over egentlige nordiske grænsehindre i relation til Grønland og Færøerne og andre hindringer inden for rigsfællesskabet. Arbejdet med at samle oversigten er forankret i Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold. Ministeriet har indhentet bidrag fra samtlige ministerier og fra det færøske landsstyre og det grønlandske landsstyre. Vi mangler kun et par enkelte bidrag, inden vi kan udarbejde oversigten. I forbindelse med arbejdet skal det bl.a. i samarbejde med landsstyrene afklares, om der bør findes en løsning på de enkelte hindringer, eller om en forskellig retstilstand eventuelt er velbegrundet, f.eks. fordi de enkelte rigsdele ikke ønsker de samme regler på området. Oversigten vil danne grundlag for det videre arbejde med de enkelte problemstillinger i regi af de relevante ressortministerier og landsstyrene. I den forbindelse vil der blive taget stilling til, hvilke indsatser mod hindringer der generelt er ønskeligt set i forhold til bl.a. rigsfællesskabets rammer.

Så regeringen er i samarbejde med de to landsstyre godt i gang med en bred kortlægning, hvor vi ser på alle ressortområder, og kortlægningen er ikke kun koncentreret om hindringer inden for rigsfællesskabets grænser, men ser også på nordiske grænsehindre i forhold til Færøerne og Grønland.

På beskæftigelsesområdet er der en hindring på området for arbejdsløshedsforsikring. Den vedrører dimittendsatsen. Når en færing eller grønlander efter endt uddannelse i Danmark vender tilbage til Færøerne eller Grønland, kan vedkommende ikke tage dimittenddagpengene med til Færøerne eller Grønland. I sommeren 2013 aftalte beskæftigelsesministeren og den færøske landsstyreformand, Jóhan Dahl, at se nærmere på en revision af aftalen fra 1993 mellem Danmark og Færøerne om koordinering af reglerne om arbejdsløshedsforsikring. Det arbejde pågår nu, og det er aftalt at holde et møde den 7. april 2014. Der er ingen aftaler mellem Danmark og Grønland om koordinering af arbejdsløshedsforsikring, da der ikke er en særskilt ordning om arbejdsløshedsforsikring i Grønland.

Jeg vil gerne anerkende de nordatlantiske medlemmers bidrag til at sætte fokus på et væsentligt spørgsmål i relation til hindringer inden for rigsfællesskabet. Som det fremgår, har vi taget spørgsmålet meget seriøst og har allerede iværksat et arbejde, som efter min opfattelse tager hånd om det, der er sigtet med B 34. I forhold til den tilsvarende, der nævnes i beslutningsforslaget, vil jeg bemærke, at selv om vi er godt i gang med arbejdet, vil det afhænge af flere faktorer, hvor langt vi i dette folketingsår kan komme i forhold til en efterfølgende indsats på de enkelte områder i regi af de enkelte ministerier og landsstyrene. Bl.a. står det ikke klart endnu, om der vil blive behov for lovgivningsinitiativer. Regeringen anser det for hensigtsmæssigt først at få afklaret og analyseret de mobilitetshindringer, som ministerierne og Færøerne og Grønland har meldt tilbage om, før vi beslutter en indsats i forhold til de enkelte hindringer. Det vil derfor ikke være muligt at gennemføre f.eks. lovgivningsmæssige ændringer i folketingsåret 2013-14.

Derudover vil jeg gentage, at der ikke nødvendigvis skal findes en løsning på alle hindringer, der kommer til at indgå i oversigten. Det kendetegner rigsfællesskabet og selvstyreordningerne, at vi ikke nødvendigvis behøver at have samme retsstilling på alle områder i alle rigsdele. En forskellig retstilstand kan være velbegrundet, f.eks. fordi de enkelte rigsdele ikke ønsker de samme regler på området. I sådanne tilfælde skal vi selvfølgelig ikke arbejde videre med spørgsmålet.

Regeringen kan på denne baggrund støtte B 34 om inden udgangen af folketingsåret 2013-14 at iværksætte en systematisk undersøgelse om mobilitetshindringer inden for rigsfællesskabet med henblik på i større grad at sikre fri bevægelighed, vækst og beskæftigelse inden for rigsfællesskabets grænser. Regeringen vil invitere Folketingets partier til en drøftelse af resultatet af undersøgelsen, når den foreligger.

Kl. 11:01

Formanden:

Tak til ministeren. Der er ikke nogen korte bemærkninger, så det er hr. Finn Thranum som Venstres ordfører.

Kl. 11:01

(Ordfører)

Finn Thranum (V):

Mange tak til hr. Edmund Joensen, som er ordfører på beslutningsforslaget, og til de tre andre nordatlantiske folketingsmedlemmer for at fremsætte B 34 om en iværksættelse af en systematisk indsats mod grænsehindringer inden for rigsfællesskabets grænser.

Jeg synes, det er en relevant og vigtig problemstilling, som forslagsstillerne rejser i dag. I april sidste år indgik alle Folketingets partier en aftale om fjernelse af grænsehindringer i Norden, og med B 34 lægger forslagsstillerne op til, at Folketinget nu samles om en iværksættelse af en systematisk indsats mod grænsehindringer inden for rigsfællesskabet.

Jeg mener, det er helt rigtigt set, at indsatsen mod grænsehindringerne må starte hjemme, og at vi starter med rigsfællesskabet. Med de nuværende regler oplever rigsfællesskabets borgere nemlig en lang række hindringer, der besværliggør fri bevægelighed for personer og virksomheder i fællesskabet. Eksempler herpå er bl.a. den tunge adgang for færinger til cpr-registrering i Danmark og det underlige i, at man som nyuddannet dansker, færinger eller grønlander ikke kan rejse til Færøerne eller Grønland for at søge arbejde, uden at man mister retten til dagpenge, men gerne til Island eller Norge.

Forrige weekend var jeg på Færøerne i forbindelse med Sambandspartiets landsmøde, og da jeg steg ud af flyvemaskinen, var jeg den eneste af de ombordværende, der ikke gik ind og handlede i den toldfri butik. Men ikke desto mindre var jeg den eneste, der blev stoppet i tolden, og det første, tolderen sagde til mig, var: Må jeg se Deres pas? Og det første, jeg kunne sige til tolderne, var: Pas? Jamen jeg har ingen pas med, for jeg rejser jo inden for rigsfællesskabet. Jeg havde spurgt hr. Edmund Joensen, om jeg skulle have pas med for at komme til Færøerne, og jeg havde fået vide, at det skulle jeg ikke. Jeg fik dog lov til at komme i land – jeg var jo landet på Færøerne, så jeg fik lov til at blive der – men det er igen et eksempel på, at det ligger som en helt naturlig ting, at man bliver spurgt om pas som legitimation, som jo er unødvendigt, når vi rejser blandt rigsfællesskabets venner. Jeg må lige for god ordens skyld sige, at jeg ikke havde noget, der skulle tolddeklarerer.

I Venstre er vi optagede af, at rigsfællesskabet skal udvikles og ikke afvikles. I vores optik vil en indsats mod grænsehindringer medvirke til et endnu stærkere og tættere samarbejde rigsfællesskabets medlemmer imellem. Det er positivt, og jeg tror, at en systematisk indsats mod grænsehindringer vil kunne give fornyet energi til vores samarbejde inden for rigsfællesskabet. Det er også værd at bemærke, at alle de fire nordatlantiske mandater er forslagsstillere. Det er noget af en sjældenhed og en kraftig opfordring, som jeg håber at Folketing vil støtte op om.

I Venstre ønsker vi naturligvis at støtte rigsfællesskabets fælles initiativer til et stærkere samarbejde, og Venstre støtter derfor beslutningsforslag nr. B 34. Tak for ordet.

Kl. 11:05

Formanden:

[Lydudfald] ... Vil hr. Finn Sørensen gerne have en kort bemærkning? Nå, det kan jeg ikke se – der er noget i vejen med systemet. Nu prøver vi at få noget lyd til hr. Finn Sørensen.

Kl. 11:05

Finn Sørensen (EL):

Jeg skal nok tale højt og tydeligt, så alt folket kan høre os.

Tak til ordføreren, også for den positive indstilling til forslaget, som Enhedslisten også støtter. Et lille og måske lidt drillende spørgsmål her fredag formiddag: Jeg hørte ordføreren sige, at rigsfællesskabet skal udvikles, ikke afvikles. Det betyder vel ikke, at ordføreren synes, at det ville være en dårlig idé, hvis nu Færøerne og Grønland ønskede selvstændighed og på den måde ønskede at løsrive sig sådan rent formelt fra rigsfællesskabet. Det er vel ikke det, det betyder.

Kl. 11:06

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:06

Finn Thranum (V):

Jeg ved ikke, hvad min navnebror fortolker i min tale, men jeg kan sige, at vi har rigsfællesskabet, og det støtter Venstre. Hvis der skulle komme en ny situation, som den spørgeren nævner, må vi forholde os til den og tage stilling. Men i Venstre støtter og understøtter vi rigsfællesskabet og den udvikling, der er af det.

Kl. 11:06

Formanden:

Hr. Finn Sørensen.

Kl. 11:06

Finn Sørensen (EL):

Så, nu er der i hvert fald noget, der virker. Tak.

Ja, ja, men så vil jeg da bare lige minde om, at vi jo sådan set alle sammen herinde på nær et enkelt parti har tilsluttet os muligheden for, at rigsfællesskabet bliver afviklet – i hvert fald i forhold til Grønland. Med Færøerne er det en lidt anden problematik, for der var noget med en folkeafstemning, vi ikke rigtig tog så alvorligt. Men muligheden for afvikling af rigsfællesskabet har vi sådan set skrevet under på. Det var bare lige det.

Kl. 11:07

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:07

Finn Thranum (V):

Jeg har ingen yderligere kommentarer.

Kl. 11:07

Formanden:

Så er det hr. Sjúrdur Skaale for en kort bemærkning.

Der er nogle tekniske problemer, vi prøver at få noget lyd. (*Bemærkning fra salen:* Den vil ikke). Jeg ved ikke, om jeg kan råbe teknikken op ved at stå op. Jo!

Kl. 11:07

Sjúrdur Skaale (JF):

Nu har jeg glemt, hvad jeg ville spørge om. (*Munterhed*).

Jeg beklager, at hr. Finn Thranum blev standset i tolden, da han kom til Færøerne i sidste uge. Jeg rejser hver eneste uge mellem

Danmark og Færøerne, og jeg er aldrig blevet standset i tolden i Danmark.

Hvis nogen skulle få den opfattelse af hr. Finn Thranums ordførtale, at der er behov for at have pas med, når man rejser fra Danmark til Færøerne, så er det en fejl. Man skal have en eller en legitimation, et kørekort, noget med et billede på, som viser, hvem man er, men pas behøver man altså ikke, når man rejser mellem de to rigssdele.

Kl. 11:08

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:08

Finn Thranum (V):

Jamen det var også den opfattelse, jeg havde. Nu blev det også bare brugt som en slags gimmick i forbindelse med de eksempler, der er blevet nævnt her. Jeg havde forventet, at tolderne spurgte mig om legitimation. Det var bare det, der var pointen, og det var sagt med et venligt smil i min ordførtale. Der var ikke den store politiske sag i det.

Kl. 11:08

Formanden:

Hr. Sjóður Skaale? Nej, der var ikke mere. Så siger jeg tak til ordføreren og beklager også de tekniske problemer. Der var nogle lydproblemer, og det beklager vi meget og prøver at udbedre.

Hr. Flemming Møller Mortensen som socialdemokratisk ordfører.

Kl. 11:08

(Ordfører)

Flemming Møller Mortensen (S):

Mange tak, formand. Vi har her med beslutningsforslag at gøre, som handler om grænsehindringer inden for rigsfællesskabets grænser og om fri bevægelighed, vækst og beskæftigelse inden for rigsfællesskabet. Jeg vil med det samme slå fast, at Socialdemokraterne støtter det her gode beslutningsforslag, som er fremsat af alle fire folketingsmedlemmer fra Færøerne og Grønland, og som er, ja, et historisk beslutningsforslag, fordi det vist er første gang, alle fire nordatlantiske folketingsmedlemmer i fællesskab fremsætter et beslutningsforslag.

Det er et forståeligt forslag, som har sit udgangspunkt i, at politikerne inden for det nordiske samarbejde sidste år, altså i 2013, valgte at fokusere på, sætte drøftelser i gang om og opstille mål for at få fjernet grænsehindringer inden for det nordiske samarbejde. Beslutningsforslaget her lægger op til en systematisk undersøgelse og en indsats mod grænsehindringer, og beslutningsforslaget lægger op til, at det skal ske inden udgangen af dette folketingsår, dvs. inden sommerferien nu her i 2014.

Som ministeren allerede har redegjort for, er der allerede et tæt samarbejde, og man er rent faktisk i gang med at afklare, hvad der måtte være af grænsehindringer mellem de tre partnere i rigsfællesskabet. Det er et arbejde, som vil resultere i og skal resultere i konkrete tiltag i forhold til at få fjernet de grænsehindringer, der måtte være, i et forsøg på også at fremme mobiliteten inden for rigsfællesskabet. Det er et fælles mål for Grønland, Færøerne og Danmark, at det her skal ordnes, og at der skal kigges nøje på det.

Om det hele kan nås inden sommerferien synes jeg må bero på en vurdering. Socialdemokraternes holdning er, at vi i den her sammenhæng ikke skal have noget hastværk. Vi skal gøre arbejdet ordentligt, og jeg håber på, at vi også vil kunne få en politisk drøftelse af muligheden for at trække tiden lidt, hvis det er det, der er behov for.

Som jeg sagde indledningsvis, støtter Socialdemokraterne det her forslag. Vi håber på gode og udviklingsfremmende regelændringer

til gavn for rigsfællesskabet som helhed – et fællesskab, som vi socialdemokrater synes er meget unikt, et fællesskab, som vi i Socialdemokraterne ønsker at værne om, smidiggøre og videreudvikle. Tak.

Kl. 11:11

Formanden:

Tak til ordføreren. Hr. Martin Henriksen som Dansk Folkepartis ordfører.

Kl. 11:11

(Ordfører)

Martin Henriksen (DF):

Tak for det. Jeg kan med det samme afsløre, at Dansk Folkeparti selvfølgelig kan støtte beslutningsforslaget. Der er ingen tvivl om, at der med jævne mellemrum har været nogle lidt pudsige eksempler, hvor man tænker: Det var lige godt pokkers, at det ikke var tænkt ind i forhold til den lovgivning, som vi har vedtaget i Folketinget, altså det at vi er med i et rigsfællesskab med Grønland og Færøerne. Og det kan jo undre taget i betragtning, at når der kommer nogle forordninger og andet fra EU, gør de fleste partier herinde jo mindst talt en dyd ud af at sørge for, at man godkender kørekort fra Rumænien og Bulgarien, og at der er hurtig og nem adgang til danske velfærdsydelser osv. Der er der jo ingen problemer med at tage de hensyn, som man jo naturligt burde tage i forhold til rigsfællesskabet. Så selvfølgelig kan vi støtte beslutningsforslaget.

Jeg har noteret mig nogle af de eksempler, der har været fremme i tidligere debatter. Der har bl.a. været et eksempel fremme om, at førtidspensionister fra Færøerne, der flytter til Danmark, risikerer at miste retten til deres pension, når de kommer til Danmark, og hvis man har optjent ret til feriepenge i Danmark, mister man retten, hvis man flytter til Færøerne. Det skulle åbenbart heller ikke kunne lade sig gøre for en dansker eller herboende færing at tage kørekort på Færøerne, og der skulle også være nogle begrænsninger i forhold til efteruddannelse. Og man må gerne eje huse, sommerhuse og både hos hinanden, men ikke biler eksempelvis.

Det er jo nogle ting, hvor det mindst talt ikke hænger specielt godt sammen. Det ser ikke kønt ud, og hvis man kan sørge for, at det kommer til at se lidt pænere ud, og man også kan se, at vi er i et rigsfællesskab med hinanden på de her områder, så er det selvfølgelig bare om at gå i gang.

Når man vedtager lovgivning i Folketinget, gør man jo jævnligt det, at man går ind og kigger på, om der er nogle ligestillingsmæssige perspektiver i lovgivningen, man skal tage særlige hensyn til, eller andre ting. Der synes vi egentlig også i Dansk Folkeparti, at det ville være meget fornuftigt, at man fik en praksis i Folketinget og i de forskellige ministerier, der gik ud på, at når der kommer et lovforslag, har man en tjekliste, og så husker man lige at tjekke efter og kigge på, om det har nogen indvirkning på andre dele af rigsfællesskabet, altså hvordan det påvirker Færøerne, og hvordan det påvirker Grønland. Og man kunne jo opfordre til, at man tilsvarende i Grønland og på Færøerne blev opmærksom på det, når man vedtager nye regler der.

Kl. 11:14

Formanden:

Tak til ordføreren. Hr. Christian Friis Bach som radikal ordfører.

Kl. 11:14

(Ordfører)

Christian Friis Bach (RV):

Tak for det. Og jeg vil også godt takke de fire forslagsstillere, folketingsmedlemmerne fra Færøerne og Grønland, for det her gode forslag.

Vi skal have et stærkt rigsfællesskab og et rigsfællesskab, hvor vi er sammen, hvor vi mødes, handler med hinanden, arbejder sammen. Og vi skal gøre alt, hvad vi kan dér, for at prøve at fjerne de hindringer, der er inden for rigsfællesskabets grænser, for at sikre den frie bevægelighed, for at sikre vækst og beskæftigelse. Og det arbejder regeringen på. Der er sat gang i en bred kortlægning, hvor regeringen ser på alle områder, alle hindringer inden for rigsfællesskabet grænser, både inden for rigsfællesskabet og også inden for de nordiske grænser.

Så hurtigt som muligt skal vi sætte gang i nye initiativer for at fjerne hindringerne, hvis analysen viser, at der er behov for det. Det skal vi samarbejde om, og det skal vi love hinanden. Og på den baggrund kan jeg meddele, at Det Radikale Venstre også støtter beslutningsforslaget. Tak for ordet.

Kl. 11:15

Formanden:

Tak for det. Så er det fru Özlem Sara Cekic som SF's ordfører.

Kl. 11:15

(Ordfører)

Özlem Sara Cekic (SF):

Jeg synes, det er vigtigt at sikre fri bevægelighed for alle borgere inden for rigsfællesskabet. Derfor synes jeg, at dette beslutningsforslag er et rigtig godt initiativ. Der er brug for at sætte fokus på, hvordan man kan sikre, at f.eks. ressourcetsvage borgere i rigsfællesskabet ikke rammes af bureaukratiske barrierer, når de f.eks. flytter til Danmark. Hvordan løser man f.eks. det problem, at færing ikke har cpr-nummer eller adgang til NemID, når meget af det kommunale borgerarbejde sker via internettet og ved hjælp af NemID? Og hvordan kan man sikre, at studerende fra rigsfællesskabet får deres SU til tiden?

Et andet eksempel på grænsehindre er de udfordringer, børnefamilierne møder, når de først kan skrives op til en børnehavestedsplads, efter at de er flyttet til Danmark og derfor må vente og være uden for det danske arbejdsmarked, indtil de finder pasningsmuligheder. Vi oplever også ressourcetsvage udsatte grønlandske borgere i Danmark, der på grund af eksempelvis inaktive cpr-numre og mangel på hjemløsestatus ikke kan få ordentlig hjælp og adgang til f.eks. jobcentre. Det er derfor i danskernes og færingeres og grønlændernes interesse, at beslutningsforslaget bliver stemt igennem. Vi støtter derfor de nordatlantiske MF'eres beslutningsforslag om en systematisk undersøgelse af og en indsats mod grænsehindre inden for rigsfællesskabet.

Kl. 11:16

Formanden:

Tak til ordføreren. Så er det hr. Finn Sørensen som ordfører for Enhedslisten.

Kl. 11:17

(Ordfører)

Finn Sørensen (EL):

Tak. Og en stor tak til de nordatlantiske medlemmer for at fremsætte det her beslutningsforslag. Det er jo også glædeligt at høre den positive modtagelse, det får.

Vi skal vel alle sammen have lidt røde ører over, at vi ikke sørgede for, at den her problemstilling blev beskrevet i den overordnede forpligtende aftale, som alle Folketingets partier og regeringen indgik sidste år. Det havde jo klædt os vældig godt, hvis vi som et led i den aftale også havde fået lavet et afsnit om, hvordan der specielt skulle arbejdes med grænsehindre inden for rigsfællesskabet – men bedre sent end aldrig. Det er godt, vi kommer i gang, og jeg synes også, det er godt, at regeringen allerede arbejder med de her ting og melder så positivt ud i forhold til forslaget. De andre ordførere har jo

nævnt en række ting, som jeg kun kan tilslutte mig der skal arbejdes med, så jeg vil sådan set prøve at sige lidt om, hvordan vi så evt. kunne arbejde videre med det.

For hvis man kigger på erfaringerne med at rydde op i grænsehindre, tror jeg, man kan se, at det var en vigtig ting, alle Folketingets partier og regeringen lavede sidste år med den her forpligtende aftale. Når jeg siger det, jeg siger nu, må regeringen ikke opfatte det som en mistanke om, at de ikke vil arbejde med tingene. Men jeg tror, det ville være godt, at vi også på det her område prøver at gøre noget lignende, sådan at vi får en konkret aftale med regeringen om, præcis hvilke grænsehindre det så er, vi prioriterer at få gjort op med inden for en tidshorisont. Det er det ene, jeg gerne vil kaste ind i debatten, og som vi kan tage med i vores overvejelser.

Det andet er, at det ville være godt, hvis arbejdet med grænsehindre inden for rigsfællesskabet automatisk kommer til at indgå i den årlige redegørelse, som vi jo allerede har aftalt med regeringen at vi skal have. Det bør være en naturlig ting, og det behøver vi vel ikke skrive store aftaler om, bare ministeren ligesom bekræfter, at der selvfølgelig i forbindelse med den årlige redegørelse også skal redegøres for, hvordan det går med grænsehindre inden for Norden i det hele taget.

Jeg synes også godt om Dansk Folkepartis synspunkt om, at det bør være rutine ved lovarbejdet lige at tjekke, at vi ikke laver noget, som skaber yderligere grænsehindre i forhold til Færøerne og Grønland. Det er jo også i overensstemmelse med det, vi i øvrigt har aftalt med regeringen på det her område. Så jeg kan kun tilslutte mig, at vi går i gang.

Enhedslisten stemmer for det her beslutningsforslag, vel vidende at arbejdet jo kommer bagefter, og så må vi holde hinanden op på, at tingene skal løses, og at vi får en fornuftig prioritering af det, så vi hurtigt kan nå nogle resultater, så alle borgerne inden for rigsfællesskabet kan se, at vi tager det alvorligt.

Kl. 11:20

Formanden:

Ville hr. Sjúrdur Skaale have en kort bemærkning? Værsgo.

Kl. 11:20

Sjúrdur Skaale (JF):

Hr. Finn Sørensen talte jo om de røde ører. De behøver ikke være så røde endda, for der står faktisk i den aftale, som blev indgået sidste år mellem partierne og regeringen, at man skal være opmærksom på, hvilke konsekvenser det kan få for grønlændere og færing, når man implementerer EU-lovgivning.

Problemet er, at nogle gange kan det også ske, hvis man forsøger at undgå EU-lovgivning. Det var det, som skete i 2010 med hensyn til det der optjeningsprincip. Man lavede en lov, hvori der stod, at man skulle have boet i Danmark i 2 år for at få lov til at få de her sociale ydelser. Danmark betyder ikke Grønland og Færøerne. Der skulle have stået det danske rige, men fordi der kun stod Danmark, ramte man utilsigtet også grønlændere og færing, og derfor er det et meget godt forslag, som hr. Finn Sørensen har.

Som Dansk Folkeparti også påviste, burde der være en ordning, der gør, at man altid er opmærksom på, hvilke konsekvenser det her får for rigsfællesskabet, uanset om det er for at implementere EU-lovgivning eller måske for at undgå EU-lovgivning.

Kl. 11:21

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:21

Finn Sørensen (EL):

Tak, og tak for spørgsmålet. Jeg er godt opmærksom på, at vi også nævnte det her med grænsehindre inden for rigsfællesskabet.

Men i modsætning til de andre grænsehindre inden for Norden var vi jo ikke så konkrete og fik ikke listet op, hvad og hvilken tids-horisont vi arbejder med, og det er det, jeg tror vi skal være opmærksomme på, nemlig at vi prøver at få en aftale om det med regeringen, så vi alle sammen er forpligtet til at få ryddet op.

Inden for det nordiske arbejde med grænsehindre inden for Norden, at vi har kendt den lange, lange liste i mange, mange år, men resultaterne står ikke rigtig mål med, hvor lang listen er. Så det er for at sikre, at vi alle sammen bliver forpligtet til at rydde op i det.

Jeg er helt enig med ordføreren i, at vi som minimum skal sikre, når der kommer EU-lovgivning, at den ikke medfører, at statsborgere inden for rigsfællesskabet bliver ringere stillet end EU-borgere. Det bør være en selvfølge, at vi sørger for det.

Kl. 11:23

Formanden:

Hr. Sjúrdur Skaale? Ikke mere. Tak til Enhedslistens ordfører. Så er det fru Merete Riisager som ordfører for Liberal Alliance.

Kl. 11:23

(Ordfører)

Merete Riisager (LA):

På vegne af Liberal Alliance vil jeg indlede med at takke forslagsstillerne for at bringe dette relevante forslag til behandling her i salen. Det er helt åbenlyst et problem, at vi internt i rigsfællesskabet har hindringer for den frie bevægelighed. Faktisk er det helt paradoksalt, at vi har redegørelsesdebatter og iværksætter det ene store arbejde efter det andet for at fjerne grænsehindre i Norden, inden vi har styr på vores interne forhold. I min verden burde rækkefølgen være omvendt.

Derfor er budskabet fra Liberal Alliance helt klart: Igangsættelsen af en systematisk undersøgelse af og en indsats mod grænsehindre inden for rigsfællesskabet kan kun gå for langsomt. Vi støtter forslaget og ser frem til at bidrage til den fremadrettede indsats.

Kl. 11:23

Formanden:

Tak til ordføreren. Hr. Per Stig Møller som konservativ ordfører.

Kl. 11:24

(Ordfører)

Per Stig Møller (KF):

Jeg vil også godt takke vores fire nordatlantiske folketingsmedlemmer for at have fremsat det her beslutningsforslag. Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi ikke pludseligt får utilsigtede og u hensigtsmæssige grænsehindre inden for rigsfællesskabet. Derfor kan jeg også undre mig lidt over, at det ligger under ministeren for nordisk samarbejde, og at hr. Finn Sørensen taler så meget om den aftale fra i fjor om fjernelse af grænsehindre i Norden, som om man skulle have glemt noget inden for rigsfællesskabet i den forbindelse.

Må jeg minde om, at rigsfællesskabet altså ikke er Norden. Rigsfællesskabet ligger under statsministeren, Færøerne og Grønland ligger direkte under statsministeren. Og ved at lægge det over i nordisk samarbejde har man sagt, at rigsfællesskabet for så vidt er et nordisk anliggende. Det er det ikke. Det er et rigsfællesskabsanliggende. Og jeg synes, at det er en fejlurdering af værdien og betydningen af rigsfællesskabet, at man sådan siger: Det er nordisk. Nej, det er ikke nordisk. Det er, som det lige er blevet sagt, det danske rige eller rigsfællesskabet, og det ligger altså ikke under nordiske anliggender.

Så jeg synes, statsministeren skulle have været her, eller at det skulle have været lagt en dag, hvor statsministeren kunne være her.

Selvfølgelig kan der i kraft af EU-lovgivningen, som jo ikke direkte omfatter Grønland og Færøerne, fordi de ikke er medlem af EU, opstå grænsehindre, som det så er regeringens og det danske Folketings opgave at være opmærksomme på, således at vi får lavet

vores ordninger inde i rigsfællesskabet, som fanger det op. Det samme er jo tilfældet, hvis vi sidder og laver nogle aftaler i Nordisk Råd, at de så også fanges op inden for rigsfællesskabet, for det føles jo fuldstændig uacceptabelt, at Grønland, Færøerne og Danmark oplever grænsehindre.

Jeg synes, at forslaget viser, at vi ønsker at bevare rigsfællesskabet, men vi kan kun bevare rigsfællesskabet, hvis vi udvikler det og ikke skaber unødige hindringer for livet inden for rigsfællesskabet. Derfor er jeg meget glad for det her, for det opstod under en debat i Folketinget, hvor det viste sig, at der var nogle problemer, som jeg i hvert fald ikke var opmærksom på, hvor jeg så også opfordrede til, at vi så laver et beslutningsforslag.

Jeg er også glad for, at regeringen tager så positivt imod det og iværksætter undersøgelsen. Det er klart, at vi er sent i folketingsåret, men det vil sige, at de nødvendige lovændringer, som må følge af undersøgelsen, må vi jo kunne klare i folketingssamlingen 2014-15, og i tillid til det giver vi vores tilsagn til det her forslag, som jeg finder er meget vigtigt.

For os er rigsfællesskabet noget, vi har fået fra fortiden af mange forskellige historiske grunde, mere eller mindre tilfældige, men det er nu altså rigsfællesskabet, som binder os sammen, og som vi skal styrke ved at udvikle det og fjerne ting, som direkte skader det, eller som man føler er mærkelige, om det så er i Nuuk eller i Thorshavn, man pludselig føler sig mærkeligt behandlet. Det skal der ikke være tilfælde af.

Kl. 11:27

Formanden:

Hr. Finn Sørensen for en kort bemærkning.

Kl. 11:27

Finn Sørensen (EL):

Tak. (Formanden: Det er mikrofonen ved siden af, der virker i dag. Så er der én, der virker, i hvert fald. Det er godt, tak for det).

Tak til ordføreren – også for belæringen om, hvilke ressortområder der hører under hvad, og forskellen på rigsfællesskabet og Norden og det nordiske samarbejde. Det var jeg jo slet ikke opmærksom på. Nej, undskyld min lidt ironiske bemærkning.

Det, der var min pointe, var, at når nu vi havde taget proppen af flasken med grænsehindre sidste år, burde vi have gjort det samme i forhold til Færøerne og Grønland, som vi faktisk gjorde, når vi talte grænsehindre inden for Norden, for vi lavede en meget konkret liste. Det var efter svære forhandlinger, men vi fik lavet en liste sammen med regeringen over lige nøjagtig de grænsehindre, vi prioriterer og får ryddet op i nu. Det var det, der var min pointe omkring det.

Ellers er jeg enig i, at rigsfællesskabet og Norden ikke er det samme, selv om de – heldigvis – har meget med hinanden at gøre. Og så er jeg glad for ordførerens positive tilgang til det her og ser frem til samarbejdet, også med hr. Per Stig Møller, om at få ryddet op i de ting.

Kl. 11:28

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:28

Per Stig Møller (KF):

Jeg er meget glad for den præcisering, for det er nok også det, der ligger mig på sinde. Rigsfællesskabet er ikke en delmængde af Norden. Rigsfællesskabet er sig selv. Men så er jeg enig med hr. Finn Sørensen i, at det er to parallelle forløb, og dem kunne man lige så godt have sat i gang. Det er jeg så enig i. Og derved er vi jo så stadig væk enige her bredt i Folketinget om, at vi skal have gjort noget ved det hurtigst muligt. For det er urimeligt.

Formanden:

Tak til den konservative ordfører. Hr. Johan Lund Olsen som ordfører fra IA.

Kl. 11:28

(Ordfører)

Johan Lund Olsen (IA):

Tak, hr. formand. Færøske, grønlandske og danske borgere har formelt set det samme statsborgerskab. Det fremgår bl.a. af grundlovens § 1 og af mit grønlandsk-danske pas, som jeg står med her i hånden. I udgangspunktet betyder det, at når en borger rejser eller flytter mellem de tre lande, har de samme rettigheder som en fastboende i det enkelte land, men virkeligheden er som bekendt nogle gange anderledes, når vi ser på den konkrete politiske og retlige udvikling og den konkrete situation for den enkelte borger og grupper af borgere i de tre lande.

Der er nemlig her tale om tre adskilte lovgivnings- og opholdsområder, hvor der gælder og til stadighed udvikles forskellig lovgivning og forpligtelser inden for eksempelvis pensionsrettigheder, arbejdsmarkedsforhold, familieret, skatteforhold osv. osv. På linje med grænsehindringer i Norden, som et enigt Folketing har besluttet at regeringen skal arbejde for at fjerne, er grænsehindringer også en reel udfordring i rigsfællesskabet.

Inuit Ataqatigiit har i længere tid arbejdet med problematikkerne om grænsehindringer inden for rigsfællesskabet. Under den tidligere nordatlantiske gruppe her i Folketinget påbegyndte man et arbejde, og målet var at afdække rettigheder, men også grænsehindringer inden for dette fællesskab. Arbejdet blev dog aldrig fuldført, da gruppen blev opløst ved valget i 2011. Dette gælder bl.a. vores arbejde med barrierer på tværs af rigsfællesskabet, når det gælder udvikling og realisering af kulturelle projekter i Grønland og Danmark, ligesom vi har haft fokus på de mange udfordringer, der eksisterer på det sociale område imellem Danmark og Grønland.

Vi er derfor naturligvis glade for, at der nu er bevidsthed om og fokus på netop disse problematikker, og at der er ved at blive udarbejdet en decideret kortlægning af de konkrete grænsehindringer, som borgere på tværs af vores tre lande oplever i dag.

I kulturen oplever kreative sjæle desværre en række hindringer, der spænder ben for ellers engagerede og initiativrige mennesker og for spændende projekter. Fru Sara Olsvig har, siden hun blev valgt ind i Folketinget, mødet med bl.a. tidligere kulturminister Uffe Elbæk, nuværende kulturminister Marianne Jelved og områdedirektøren for Det Danske Filminstitut om at fremme kulturelle projekter og muligheder på tværs af rigsfællesskabet, hvor der i dag desværre eksisterer for mange barrierer.

Inuit Ataqatigiit har også igennem længere tid arbejdet på at forbedre de grønlandske filmproducenters adgang til faglig sparring omkring filmproduktion. Vi er selvfølgelig glade for de resultater, vi her har opnået, men problemerne på tværs af vores grænser strækker sig videre end bare til filmområdet.

Mange grønlandske kulturprojekter i Danmark oplever, at de står i et vakuum, hvor de befinder sig mellem to stole, for de grønlandske projekter i Danmark under ledelse af personer med dansk statsborgerskab i et system, hvor konkurrencen er så stor, overses, når de søger danske kulturmidler og har heller ikke adgang til grønlandske kulturmidler. Fra Inuit Ataqatigiit har vi bl.a. drøftet dette med kulturministeren og fremhævet, at systemet simpelt hen er for stift, hvilket ikke fremmer de kulturelle samarbejder, men derimod hindrer dem. Det samme har Folketingets Kulturudvalg fremhævet i et brev til kulturministeren. Systemet skal derfor smidiggøres.

Fra Inuit Ataqatigiit vil vi derfor foreslå, at der nedsættes en arbejdsgruppe mellem henholdsvis Grønlands, Færøernes og Danmarks kulturministerier. Arbejdsgruppen skal have til opgave at af-

dække, hvilke hindringer der er på kulturområdet, som er hjemtaget for både Grønlands og Færøernes vedkommende. Kultur fremmer forståelsen, og der bør ikke være alle disse hindringer på tværs af vores tre lande.

Hos Inuit Ataqatigiit modtager vi jo også en del henvendelser, som vedrører det sociale område. En problematik, som tidligere har fyldt en del, og som fortsat er aktuel, er sagen om optjeningsprincippet vedrørende børne- og ungeydelse her i Danmark. I 2012 blev en række grønlandere i Danmark ved en fejl underlagt optjeningsprincippet og fik derfor uberettiget begrænset adgang til en ydelse. Vi er selvfølgelig glade for, at der fra regeringens side blev rettet op på fejlen, således at de, som i længere eller kortere perioder har opholdt sig i Grønland og Færøerne, kan modtage børne- og ungeydelse på lige fod med andre personer med dansk statsborgerskab bosiddende i Danmark.

Men regeringen har efterfølgende afvist anmodningen om, at de personer fra Grønland og Færøerne, der uhensigtsmæssigt blev ramt af optjeningsprincippet tilbage i 2012, kan få genoptaget deres sag og få udbetalt en korrekt ydelse. Det mener vi fra Inuit Ataqatigiit ikke er godt nok. Dette er blot et eksempel inden for det sociale område.

De grønlandske huse i Danmark har listet en lang række yderligere problematikker. Disse drejer sig bl.a. om problemer med aktivering af danske cpr-numre, problemer vedrørende registrering af borgere, som er hjemløse, problematikker vedrørende manglende sprogkundskaber for ledige, der bliver meldt jobparate, grønlandere, der arbejder eller er bosiddende i Danmark, men med børn i Grønland, har ikke som EU-borgere ret til børne- og familieydelse osv. osv. Samlet set rammer alle disse grænsehindringer enkeltpersoner og virksomheder, hvilket gør det besværligt for os alle. Disse ærgerlige og måske mange gange unødvendige hindringer hindrer mobiliteten i vores fællesskab og i sidste ende også væksten, som alle tre lande har så hårdt brug for.

Som medforslagsstiller på dette beslutningsforslag ønsker vi, at det skal være nemt og smertefrit at drive forretning, flytte, pendle, arbejde, studere på tværs af grænserne i rigsfællesskabet. Tak for ordet.

Kl. 11:35

Formanden:

Tak til ordføreren for Inuit Ataqatigiit. Så er det hr. Sjúður Skaale som ordfører for Javnaðarflokkurin.

Kl. 11:35

(Ordfører)

Sjúður Skaale (JF):

Politik består af kampen om, hvordan de store linjer skal lægges, og ud fra hvilke ideologiske ideer de skal lægges. Fordelingspolitik, udenrigspolitik og europapolitik er ideologisk baserede. På Færøerne er holdningen til rigsfællesskabet også ideologisk baseret.

Men politik handler ikke altid om at ændre forholdene grundlæggende. Nogle gange drejer politik sig ganske enkelt om at få tingene til at fungere i praksis, om at fjerne hindringer, der besværliggør menneskers dagligdag, som de ikke selv kan fjerne. Aftalen om at fjerne grænsehindringer i Norden, som hele Folketinget indgik med regeringen i fjor, tilhører denne kategori, og det gør nærværende forslag også.

Det er for dumt, at mennesker i samme rige skal kæmpe drøje kampe for at kunne virke i samfundet på lige fod med andre. Det er spild af ressourcer, det påvirker folks trivsel, og det hæmmer væksten – præcis på samme måde, som grænsehindringerne i Norden gør. Derfor er jeg meget glad for den meget store opbakning, der har været, til det her forslag i dag. Det er jo næsten historisk, for det sker jo næsten aldrig, at en regering støtter et beslutningsforslag, og nu er der bare sådan total støtte. Tak for det.

Forslaget er, som det er blevet sagt, affødt af en diskussion her i salen sidste år om grænsehindringer. Efterfølgende var der så et møde med den daværende minister for nordiske anliggender, hr. Manu Sareen, som også sidder her i dag. Både debatten og mødet med ministeren blev holdt i en positiv ånd og med en klar tilkendegivelse af en vilje til at gøre noget ved tingene. Og som ministeren sagde i sin tale, er arbejdet gået i gang, og tak for det. Det vil dog unægtelig være mere forpligtende, at vi vedtager det her forslag, og det er derfor, det er fremsat.

Sammen med forslaget har vi vedlagt en liste med 13 konkrete hindringer inden for rigsfællesskabet samt en anvisning på, hvordan disse 13 hindringer kan fjernes. Jeg skal ikke sige så meget om de konkrete hindringer, men jeg vil komme ind på en af dem, der ikke er på listen, men som jeg har arbejdet med de sidste dage. Det er nemlig således, at færinger, der kører erhvervskørsel, bus eller lastbil, i Danmark, på grund af en ændring i EU-reglerne ikke længere kan køre i Danmark. Sammen med den ansvarlige færøske minister har jeg taget sagen op med justitsministeren, og der er lagt en plan for, hvordan sagen skal løses – det takker jeg for – men den bliver næppe løst før den 1. januar 2016.

Det er altså for dumt, at vi havner i den slags situationer. Jeg håber, at vedtagelsen af det her forslag sammen med sidste års aftale kan skærpe opmærksomheden og gøre, at vi undgår at havne i lignende situationer i fremtiden. Det er vigtigt at fjerne de hindringer, der er, men det er lige så vigtigt at undgå nye hindringer. Det kræver ofte bare et vågent øje, som f.eks., som jeg sagde i et spørgsmål til hr. Finn Sørensen, da den forrige regering vedtog det meget omtalte optjeningsprincip. Man skrev i loven, at modtagere af diverse sociale ydelser skulle have haft bopæl i Danmark i 2 år. Man skrev ikke, at det skulle være i det danske rige. Det er altså to forskellige størrelser, og derfor ramte man utilsigtet færinger og grønlændere, for de bor ikke i Danmark, men de bor i det danske rige.

Andre hindringer kræver en større indsats og kan være besværlige både at fjerne og undgå, men er der noget, der giver arbejdsglæde i politik, er det vel, når man direkte påvirker folks hverdag, og når intet tal i finansloven skal forhøjes på grund af det, man gør, er det vel lige at gå til.

Tak for ordet, og tak for den store opbakning.

Kl. 11:39

Formanden:

Tak til ordføreren. Så er det hr. Edmund Joensen som ordfører for forslagsstillerne og for Sambandspartiet.

Kl. 11:40

(Ordfører)

Edmund Joensen (SP):

Selv om vi næppe følger historiens store vingesus i salen i dag, så har beslutningsforslaget, B 34, alligevel en historisk dimension. Det er, så vidt vides, første gang, at Nordatlantens fire folketingsmedlemmer i fællesskab fremsætter et forslag i Tinget. Det signalerer, at sagen er vigtig, at den er tværpolitisk, at vi har en fælles sag, og at vi appellerer til det samlede Folketing om at bakke op om forslaget.

At bekæmpe grænsehindringer er kendt her i huset; EU-integrationen er vel en slags bekæmpelse af grænsehindringer mellem EU-landene – og også nordiske grænsehindringer er aktuelle. Således har Folketinget besluttet at arbejde med at fjerne grænsehindringer i Norden – sammen med de andre nordiske lande.

Derfor er det naturligt, at vi også beslutter at fjerne grænsehindringer inden for rigsfællesskabets grænser – og så kan man diskutere, om rækkefølgen ikke burde være anderledes, men lad det ligge. I det hele taget drejer det sig om at gøre det nemmere at være statsborger i rigsfællesskabet.

Forslagsstillerne mener, at der er behov for at rydde en række hindringer af vejen. Hindringerne rammer enkeltpersoner og virk-

somheder i alle tre lande, de hæmmer mobiliteten i vores fællesskab og i sidste ende også væksten, som alle tre lande har så hårdt brug for. Vi ønsker, at det skal være nemt og smertefrit at drive forretning, at flytte, pendle, arbejde og studere på tværs af grænserne i rigsfællesskabet.

Der er udarbejdet en ikkeudtømmende oversigt over grænsehindringer, og medlemmerne har lejlighed til at gøre sig bekendt med dem, og derfor vil jeg ikke gå ned i de enkelte problematikker. Men fælles for langt de fleste hindringer er, at det ikke er ressourcekrævende at få dem fjernet; det kræver primært øget dialog mellem regeringerne og landsstyrrerne i Grønland og på Færøerne og en koordinering mellem landenes embedsværk; det er det, det kræver.

Vi glæder os over, at der allerede har været kontakt mellem statsministeren og Færøernes lagmand. De har en fælles holdning til, at arbejdet med at fjerne grænsehindringer i rigsfællesskabet har til formål at øge mobiliteten. Det samme er naturligvis gældende for hele rigsfællesskabet.

Det er naturligt at spørge, hvorfor grænsehindringerne opstår i rigsfællesskabet. En del af svaret findes i den europæiske integration, hvor Danmark implementerer nye EU-regler, regler, der ikke nødvendigvis implementeres hos os i Nordatlanten. Og med forskellige regelsæt kan der selvfølgelig opstå hindringer. Også i Grønland og på Færøerne indføres der regler, der er anderledes end de danske, og så har vi disse utilsigtede grænsehindringer. I disse processer må vi huske at tage højde for hinanden og for de rettigheder, vi alle har som statsborgere i det samme rige.

Vi ønsker naturligvis også at forebygge, at nye grænsehindringer opstår. Derfor er der i fornævnte oversigt, som ministeren også har fået, et forslag om at ændre i vejledningen for god lov kvalitet. I forbindelse med ny lovgivning bør der således altid spørges, om der er konsekvenser for rigsfællesskabet og statsborgerne i vores fællesskab. Denne praksisændring vinder forhåbentlig genklang hos regeringen og partierne: Vi bør være på forkant – og slippe for at rydde op i grænsehindringer bagefter.

Kl. 11:45

En af forslagsstillerne, fru Doris Jakobsen fra Siumut, er ikke til stede i dag; hun er optaget af arbejde i Landstinget i Nuuk, og hun har bedt mig om at overbringe en hilsen og sige, at forslaget, B 34, vil gøre en forskel for statsborgere fra Grønland og for fællesskabet, og hun opfordrer medlemmerne til at stemme for forslaget. Der følger en liste med over de færøske grænsehindringer, som er udarbejdet og vedlagt forslaget, og der er også en fra de grønlandske medlemmer. Så jeg vil ikke gå i gang med at nævne eksemplerne, vi skal jo have et udvalgsarbejde angående den her sag, og det tager vi så i udvalget, går jeg ud fra. Men jeg regner også med, at der under udvalgsarbejdet vil fremkomme et forslag til en teknisk ændring af B 34, så regeringen får bedre tid til sit arbejde. Vi ved alle sammen, at der har været et vist ministerskifte, som har taget længere tid end beregnet.

Så vil jeg slutte af med at sige tak til ministeren, der har tilkendegivet, at han vil arbejde for sagen. Vi fire nordatlantiske medlemmer er naturligvis klar til konkret at støtte op om ministerens arbejde. Og jeg vil også takke alle forslagsstillerne for de gode indlæg og for alle partiernes opbakning. Tak for opmærksomheden.

Kl. 11:47

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til ordføreren for Sambandspartiet.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget henvises til Færøudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Jeg skal her følge en anmodning fra ministeren, der på naturens vegne har bedt om, at mødet udsættes i 3 minutter.

Mødet genoptages kl. 11.50.

Mødet er udsat. (Kl. 11:47).

Det sidste punkt på dagsordenen er:

3) Forhandling om redegørelse nr. R 9:

Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholdes årlige redegørelse om perspektiv- og handlingsplan 2014.

(Anmeldelse 27.02.2014. Redegørelse givet 27.02.2014. Meddelelse om forhandling 27.02.2014).

Kl. 11:51

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Mødet er genoptaget.

Forhandlingen er åbnet, og jeg giver først ordet til Venstres ordfører, fru Fatma Øktem.

Kl. 11:51

(Ordfører)

Fatma Øktem (V):

Mange tak, formand. Jeg vil gerne viderebringe en hilsen fra fru Charlotte Dyremose, der desværre ikke kan være til stede i dag, så min tale vil også være på vegne af Det Konservative Folkeparti.

Først og fremmest vil jeg gerne sige tak til ligestillingsministeren for redegørelsen. Jeg har igen i år set frem til at læse regeringens kommende initiativer på området. Jeg vil starte med at rose regeringen. Jeg vil rose regeringen for at fortsætte VK-regeringens linje på ligestillingsområdet. Det pudsige er jo, at vi ofte bliver kritiseret for ikke at være ambitiøse på området. Alligevel er det tydeligt, at det stadig er Venstres politik, der er det bærende element i redegørelsen; det drejer sig om bydelsmøder, rettighedskampagnen, problemknu-serne osv. osv. Men måske skyldes det, at regeringens revolutionerende forslag om øremærket barsel, kvoter til kvinder, kriminalisering af køb af sex ikke længere fylder i idékataloget. Ministeren har dog tilføjet mange undersøgelser og redegørelser, men jeg må alligevel konkludere, at VK-regeringens ligestillingspolitik nok har været ambitiøs nok til, at regeringen nu vælger at videreføre vores tiltag i vid udstrækning. Derudover vil jeg også gerne rose ministeren for noget andet. Jeg vil gerne rose ministeren for at have lyttet til og hørt, hvad jeg sagde ved sidste redegørelsesdebat. Sidste år opfordrede jeg ministeren til at kigge nærmere på to særlige områder, nemlig forholdene for homoseksuelle i etniske minoritetsmiljøer og ligestillingen i de etniske minoritetsmiljøer. Det er to områder, som jeg har kæmpet for at få mere på dagsordenen. Med dette års initiativer kommer der fokus på de to emner, så så langt, så godt, og et foreløbigt tak herfra. Nu håber vi bare, at initiativerne også bærer frugt, og det vil jeg helt sikkert holde øje med.

Jeg må dog indrømme, at jeg godt kunne tænke mig, at ministeren var gået en lille smule længere. Vi ved, at problemerne i de etniske minoritetsgrupper kun stiger, og at flere og flere henvender sig på krisecentrene på grund af den sociale kontrol, der stadig hersker i familierne. Tidligere var det et problem, som vi kun så hos kvinderne, men nu kan vi se, at de unge mænd også rammes og også henvender sig til krisecentrene. Det er vi som samfund simpelt hen nødt til at reagere på. Så selv om ministeren har formået at skabe en form for fokus på homoseksuelle i de etniske minoritetsgrupper og social

kontrol, er jeg af den overbevisning, at ministeren med sine tiltag og forslag ikke kommer ind til kernen af, hvad det egentlige problem er. Min pointe er, at hvis vi vil opnå ligestilling i de etniske minoritetsgrupper og bryde den sociale kontrol, er det ikke nok bare med at informere og undersøge, vi er nødt til at tage fat der, hvor problemet starter, nemlig hjemme i familien. I mange familier med etnisk baggrund er det normen, at kvinden bliver i hjemmet og passer hus og børn, men det er en norm, som jeg mener afskærer kvinderne fra det danske samfund og de moderne normer, der hører til i et demokrati. Derfor mener jeg, vi skal have kvinderne i arbejde. Får vi først dem med, vil de være med til at præge deres børn i den rigtige retning mod bedre integration, mere ligestilling og væk fra den sociale kontrol. Derfor vil jeg opfordre ministeren til at sætte sig sammen med beskæftigelsesministeren og se på, hvilke reelle muligheder og redskaber der kan skabes for at få de her kvinder i arbejde.

Et andet emne, der fangede min opmærksomhed, da jeg læste redegørelsen, var »Exit Prostitution«. Ministeren nævner det i redegørelsen – og jeg citerer: »Prostitution generelt er et alvorligt socialt problem, der skal bekæmpes med effektive, målrettede og sammenhængende indsatser.«

Her finder jeg det en smule misvisende, at der så bliver henvist til »Exit Prostitution« som en løsning på området, specielt fordi der endnu ikke er blevet påvist nogen synlig fremgang eller i det mindste ændring for de 28 prostituerede, der er indlemmet i projektet. Derfor er det også foruroligende, at ministeren bruger »Exit Prostitution« som svar på problemerne, når det kun er 4 ud af 98 kommuner, der reelt er med i projektet. Det er et projekt, der som bekendt er afsat 46 mio. kr. til. Her er et initiativ, som regeringen har søsat, men hvor man ikke har formået at skabe de resultater, som der ellers stilles i udsigt, når vi læser redegørelsen.

Kl. 11:56

Jeg ser frem til samrådet i Ligestillingsudvalget den 9. april og håber at få mere klarhed over, hvad dette projekt egentlig har medført. I samme forbindelse vil jeg nævne, at jeg synes, vi mangler ministerens holdning til Europa-Parlamentets nye anbefaling om brug af den svenske model. Jeg mener som bekendt, at Danmark bør tage afstand fra EU's indblanding i lovgivning om kriminalisering af køb af sex, men hvad mener ministeren?

Det sidste emne, jeg vil fokusere på, er det ansvar, som vi i Danmark har for at udbrede ligestilling i resten af verden. Et nyt år er lige begyndt, og der er allerede tre store ligestillings- og menneskerettighedssager. Den første af de tre sager, jeg tænker på, er Ruslands klapjagt på homoseksuelle. Det er en sag, der for alvor kom i fokus i forbindelse med OL i Sochi. Den anden er kriminaliseringen af homoseksuelle i Uganda. Den tredje er Iraks jaafarilov, der legaliserer ægteskab med piger helt ned til 9-årsalderen. Det er mig en gåde, at den slags kan forekomme i en moderne globaliseret verden. Jeg havde håbet, vi var kommet meget længere med ligestilling, også ligestilling på globalt plan.

Heldigvis er Danmark i front, når det gælder ligestilling, og derfor mener jeg også, at vi har et ansvar for at udbrede den. Vi skal bruge vores viden, vores gennemslagskraft. I redegørelsen kommer regeringen ind på forskellige udmærkede initiativer til, hvordan Danmark kan påvirke verdens dagsorden inden for ligestilling, men jeg mangler stadig en stærk stemme fra ministeren og regeringen. Danmark bør klart og tydeligt tage afstand fra lande, der f.eks. udstøder og mishandler deres borgere, fordi de er homoseksuelle, eller de lande, der åbenlyst legaliserer det, vi herhjemme betegner som pædofili. Jeg glæder mig til at følge regeringens initiativer på ligestillingsområdet, og som altid kommer vi gerne og drøfter løsninger, når og hvis ministeren inviterer os. Jeg takker hermed for ordet og ser frem til en god debat.

Kl. 11:59

Kl. 12:02

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er en række korte bemærkninger. Først er det hr. Rasmus Horn Langhoff.

Kl. 11:59

Rasmus Horn Langhoff (S):

Tak for det. Jeg vil gerne høre Venstres ordførers holdning til sagen om Bella Sky, altså den sag, der kører om hotellet, som har oprettet en kvindeetage. Inden jeg beder ordføreren om at svare, vil jeg sige, at jeg så, at Carl-Mar Møller har sagt noget interessant i den her sammenhæng. Nu er det jo ikke så tit, han bliver citeret her i Folketingssalen, så jeg tænkte, at det måske var på sin plads i dag, og jeg fandt tilmed også et citat, hvor der ikke bliver bandet, så jeg ikke får nogen reprimander, når jeg lige vil læse det højt for jer her.

»Der skal selvfølgelig være lige rettigheder og løn mellem mænd og kvinder, men alt det der tvangsharmoni er noget værre pladder.«

Det siger Carl-Mar Møller som en kommentar til Bella Sky-sagen. Hvad er ordførerens holdning til den her sag?

Kl. 12:00

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 12:00

Fatma Øktem (V):

Min holdning er helt klart, at selvfølgelig skal man overholde loven. Når det så er sagt, vil jeg sige, at det her jo egentlig er med til, at vi burde sætte fokus på Ligebehandlingsnævnets samarbejde. Jeg har tidligere – jeg mener, det var sidste år – henvendt mig skriftligt til ministeren for at høre, om der var mulighed for, at vi på en eller anden måde kunne sætte et filter ind, så nævnet kunne gå ind og afvise sager, inden det når så langt som her.

Jeg synes, nævnet har en berettigelse, og at det er et vigtigt navn, vi har. Problemet er bare, at det også er ved at blive en magnet for nogle sager, som mange synes er fjollede eller ikke er vigtige, og det må ikke tage fokus fra, at det faktisk har en eksistensberettigelse i, at det skal gå ind og behandle diskriminationssager. Lige netop med hensyn til Bella Sky har jeg jo opfordret hotellet til også at lave en mandeetage.

Kl. 12:01

Første næstformand (Bertel Haarder):

Rasmus Horn Langhoff.

Kl. 12:01

Rasmus Horn Langhoff (S):

Jeg er helt enig med Venstres ordfører i, at nævnet i allerhøjeste grad har en berettigelse og udfører et meget, meget vigtigt stykke arbejde. Jeg tror, at jeg på samme måde som Venstres ordfører en gang imellem ærgrer mig lidt over, at det bliver de der skøre sager, som ender med at få opmærksomheden.

Når det så er sagt, er grunden til, at jeg hiver den her sag frem, også, at jeg synes, der er noget lidt principielt i sagen, og jeg vil høre, om Venstre er enig i det principielle. Grunden til, at jeg synes, at den sag er interessant, er, at for mig handler ligestilling om at sikre frihed, altså reel frihed for mænd og kvinder, altså sikre, at alle får en lige god behandling, altså sikre ligestilling, ikke sikre ligemageri eller ensliggørelse. Vi behøver ikke at blive behandlet på præcis den samme måde, så længe vi bliver behandlet lige godt.

Kl. 12:02

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Fatma Øktem (V):

Jeg er meget enig med hr. Rasmus Horn Langhoff i, at vi ikke kan behandle alle ens, men alle skal have de samme muligheder. Det er også det, jeg ser som ligestilling, altså at man skal have de samme rettigheder og de samme muligheder, og det har vi også. Nu er det så Bella Sky, som hr. Rasmus Horn Langhoff spurgte om min holdning til. Jamen altså, der er jo mulighed for at bo på hotellet, kan man sige, og det er ikke, fordi der er nogen, der bliver diskrimineret. Og hvordan er det, man går ind og kigger på den diskriminationsdefinition? Jeg mener ikke, at alle skal behandles nøjagtig ens og skal have tvangsadgang til alt, fordi der er nogle, der har en adgang. Det gør jeg ikke. Det vigtigste for os i Venstre er, at alle har lige rettigheder og lige muligheder og kan bruge dem frit.

Kl. 12:02

Første næstformand (Bertel Haarder):

Hr. Jørgen Arbo-Bæhr for en kort bemærkning.

Kl. 12:02

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Tak til Venstres minister for det, der blev sagt om nydanskere. Jeg synes, det er godt, at man fremhæver det, men vi har også nogle gammeldanskere i det her samfund, og der er jo ikke ligestilling på det danske arbejdsmarked. Ligeløn er der ikke sket noget med. Deltidsarbejde er vokset for kvinderne, i hvert fald under den gamle regering.

Jeg vil prøve at spørge ministeren: Når ministeren siger, det er godt, at den nye regering faktisk følger Venstres politik, betyder det så, at det, man gjorde under den gamle regering, nemlig ingenting, er det, der skal fortsætte også under den nye regering. Så derfor vil jeg prøve at spørge ministeren ... eller spørge ordføreren om det.

Kl. 12:03

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 12:03

Fatma Øktem (V):

Mange tak for, at Enhedslistens ordfører udnævner mig til at være minister og gentagne gange har sagt det. Tak for det, jeg skal prøve at leve op til tilliden.

Nej, spøg til side. Jeg kan godt se, at vi stadig væk har nogle udfordringer. Når jeg vælger at fremhæve det med etniske minoritetsgrupper i dag og ligestillingen dér, er det ikke, fordi jeg ikke siger, at vi har andre udfordringer i Danmark. Jeg vælger bare at prioritere og sige: Hvad er det vigtigste? Det er vi nødt til, og jeg har prioriteret det her i debatten i dag.

Men når det så er sagt, synes jeg jo ikke, at den tidligere regering ikke har gjort noget. Jeg synes faktisk bare, man skal kigge på den her redegørelse i dag – og det er derfor, jeg takker ministeren og regeringen for at videreføre VK-regeringens initiativer – så kan man jo se, at vi har været inde og prøve at gøre nogle tiltag for at ændre på det kønsopdelte arbejdsmarked. Det er jo lige så meget valg af uddannelse, der er med til at skabe det kønsopdelte arbejdsmarked. Der er blevet sat nogle initiativer i gang for at fremme pigernes adgang til tekniske uddannelser igennem praktikpladser osv. Jeg nævnte det også i min ordførertale. Jeg sagde, at det med »problemknuserne« var et initiativ, der blev sat i gang dengang.

Så jeg er ikke enig med hr. Jørgen Arbo-Bæhr i, at der ikke blev gjort noget, og at man ikke anerkendte det kønsopdelte arbejdsmarked som en udfordring. Ja, det var vist svaret.

Kl. 12:05

Kl. 12:08

Første næstformand (Bertel Haarder):
Jørgen Arbo-Bæhr.

Kl. 12:05

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg undrer mig en del, for Venstres ordfører bliver ved med at sige, at man har gjort noget, men hvad har man gjort konkret? Har Venstre gjort noget, for at det kønsopdelte arbejdsmarked skal være mindre, eller for at det skal være større? Det er faktisk vokset, ikke mindst under den tidligere regering. Og hvad betyder det konkret, at man skal have nogle flere kvinder ind på de erhvervsrettede uddannelser? Jeg har ikke set noget i det her forlig, der er blevet indgået om det. Står der noget om de kvinder, som gerne vil ind på de erhvervsrettede uddannelser? Jeg har ikke set det, så jeg vil prøve at spørge: Hvad er det konkret, man har gjort?

Kl. 12:05

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 12:05

Fatma Øktem (V):

Altså, i næste uge skal vi jo behandle forslaget om kønsopdelte lønstatistikker. Det var også noget, Venstre satte i gang dengang, nemlig at når man var en virksomhed med over 35 medarbejdere, kunne virksomheden gå ind og lave kønsopdelte statistikker.

For os er det afgørende, at man har friheden til selv at vælge, hvilket erhverv man vil have, og hvilken uddannelse man gerne vil tage. Der er et kønsopdelte arbejdsmarked i Danmark, ja, og vi synes også, at man skal lægge hele paletten frem for både piger og drenge med, hvilke erhvervsmuligheder de har, hvilke uddannelsesmuligheder de har, men vi vil jo ikke tvinge nogen til at tage en bestemt uddannelse, og vi vil ikke tvinge folk til at gå ind på nogle bestemte områder, fordi det ser bedre ud. Nej, vi går ind for, at de har friheden til selv at vælge, hvilken uddannelse de vil tage. Og når vi går ind og kigger på det med lønstatistikkerne og forskellen på det kønsopdelte arbejdsmarked, kan vi se, at det er den måde, pigerne uddanner sig på i forhold til drengene, der er et af de største elementer i, at der er den forskel.

Kl. 12:06

Første næstformand (Bertel Haarder):
Der er en kort bemærkning fra fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 12:07

Özlem Sara Cekic (SF):

Tusind tak. Jeg kan forstå på Socialdemokraternes ordfører, at det største ligestillingsproblem, som vi skal bruge tiden på, er Bella Sky, og Venstres ordfører mener, at det er det internationale samarbejde, og at det er kvinder, som bliver udsat for social kontrol, som er det allerallervigtigste lige nu. Det er ikke, fordi jeg ikke er enig.

Nu talte ordføreren selv om de der kønsopdelte statistikker. Mig bekendt gjorde »VKO-regeringen« det, at de forringede loven ved at sætte antallet højere op – så det var vel ikke en forbedring, man lavede? Men jeg kunne godt tænke mig konkret at spørge: Hvilke af de ligestillingsproblemer, der er i Danmark, mener Venstres ligestillingsordfører at Venstre gerne ville løse, hvis man havde magten? Er ligeløn et problem? Er manglende kvinder i toppen et problem? Er mænd, der ikke tager barsel, et problem?

Jeg kunne bare godt tænke mig at høre, om Venstre synes det er et problem eller ikke er et problem.

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 12:08

Fatma Øktem (V):

Mange tak. Jeg skal med glæde referere det, jeg sagde i min ordførertale, for fru Özlem Sara Cekic, som åbenbart ikke har lyttet. For jeg synes, at jeg påpegede, og jeg sagde også i mit tidligere svar, at det her er en prioritering. Jeg har herfra meddelt, hvad vi i Venstre ser som det største ligestillingsproblem, og det er, at der er nogle mennesker, der ikke har den samme frihed, som rigtig mange i Danmark har. Det er for Venstre den største udfordring på ligestillingsområdet. Vi under alle den samme frihed til at bestemme over eget liv og egen krop og tage de beslutninger, der ellers er relevante for et menneske livet igennem. Det synes vi er ret alvorligt.

Derefter kan jeg jo sige, som jeg sagde tidligere: Hvis man kigger redegørelsen igennem og vælger at se den sammen med redegørelsen for 3 år siden, er det mere eller mindre de samme ting, der bliver påpeget. Det er rigtigt, at vi ikke har vanvittig mange kvinder i bestyrelser. Vi vil gerne have flere kvinder i bestyrelser. Det ser Venstre gerne, og derfor satte vi også nogle tiltag i gang. Vi ser gerne flere fædre tage barsel, derfor har vi også en meget fleksibel barselsordning.

Det er ikke, fordi vi ikke synes, at de ting er relevante eller vigtige for en øget ligestilling, men vi prioriterer, og når fru Özlem Sara Cekic spørger, hvad der er vigtigst, så mener vi, at frihed, ultimativ frihed til den enkelte til at bestemme over eget liv, er det vigtigste.

Kl. 12:09

Første næstformand (Bertel Haarder):
Özlem Sara Cekic.

Kl. 12:09

Özlem Sara Cekic (SF):

Jeg påstod jo faktisk heller ikke, at ordføreren sagde, at Bella Sky var en ret vigtig ting. Det var jo min kommentar til den socialdemokratiske ordfører. Så hvem der lytter, og hvem der ikke lytter ...

I forhold til selve ligestillingsdebatten synes jeg tit, at når man hører Venstre, hører man jo, at det, regeringen gør, eller det, regeringen ikke gør, er rigtig godt, og samtidig mener man jo grundlæggende, at det ikke er de største problemer, man gerne vil løse fra Christiansborgs side. Man snakker godt nok meget om frihed, men hvad man så vil gøre for at sikre friheden, har jeg indtil videre ikke hørt Venstre komme med nogen bud på. Altså, man kan jo diskutere, hvor frit et menneske er, når hun bliver solgt til næsten 200 kr. i Istedgade – man kan jo diskutere, hvor meget frihed der er for hende.

Derfor er mit spørgsmål en gang til: Hvad er Venstres ligestillingsdagsorden? Hvad er det, Venstre arbejder for i Danmark? Vi er enige om social kontrol, vi er enige om det internationale samarbejde, men hvad er det for en dagsorden Venstre vil sætte i forhold til ligeløn, i forhold til barsel? Hvad er det, Venstre vil gøre konkret, for at fremskynde en reel ligestilling?

Kl. 12:11

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 12:11

Fatma Øktem (V):

Det kan jeg svare meget kort på. Modsat SF vil vi ikke tvinge nogen. Vi vil hverken tvinge virksomhederne til at ansætte nogen bestemte personer eller tvinge familierne til at fordele deres barsel på en be-

stemt måde. Vi vil ikke kriminalisere kunderne, når det handler om sex. Så modsat SF går vi ikke ind for tvang.

Vi går ind for mere viden, og vi går ind for at sætte nogle tiltag i gang. Jeg nævnte bl.a. reelle redskaber og initiativer, der kan få indvandrerkvinder i arbejde. Vi havde 225-timersreglen, som den sidende regering valgte at afskaffe. Det var faktisk et reelt redskab, som man kunne bruge til at få indvandrerkvinder i arbejde.

Kl. 12:11

Første næstformand (Bertel Haarder):

En kort bemærkning fra fru Liv Holm Andersen.

Kl. 12:11

Liv Holm Andersen (RV):

Tak for det. Mit spørgsmål er meget kort: Mener Venstres ordfører, at prostitution er et socialt problem?

Kl. 12:12

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 12:12

Fatma Øktem (V):

Ja, men vi mener også, at der er mange årsager, og at man skal adressere det rigtigt. Prostitution er for Venstre ikke lig med trafficking. Der er nogle prostituerede, hvorom vi er nødt til at sige, at det er et socialt problem, og at det er det, der kommer før prostitutionen, som er et problem. Det kan være et misbrug, det kan være mange andre ting. Men generelt er det et socialt problem.

Kl. 12:12

Første næstformand (Bertel Haarder):

Liv Holm Andersen.

Kl. 12:12

Liv Holm Andersen (RV):

Det er jeg glad for at høre, for man kan godt blive i tvivl, når man hører de borgerlige diskutere og adressere prostitution. Men så kunne jeg godt tænke mig at høre, når nu ordføreren synes, det er et socialt problem, og samtidig hermed langer ud efter »Exit Prostitution«, som er en metodehåndtering og derfor en måde for kommunerne til at komme videre på med en håndtering af det her sociale problem, hvad partiet Venstre mener at der mere skal gøres på det her område. For så er vi da meget interesseret i at diskutere løsninger.

Kl. 12:12

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 12:12

Fatma Øktem (V):

Grunden til, at jeg går efter »Exit Prostitution«, er med i redegørelsen. Det er, fordi vi ikke har nogen tal på det. Jeg har tidligere indkaldt ministeren i samråd omkring »Exit Prostitution« for at høre, hvor langt man er kommet. Det var ligesom med henblik på det.

Venstres holdning er den: Vil man gerne ud af prostitution, så skal der også være reelle redskaber, og der skal være den hjælp, som er fornøden. »Exit Prostitution« er ikke noget, vi kan fremhæve på nuværende tidspunkt, fordi vi ikke har fået resultaterne endnu. Det var sådan set det, jeg kritiserede, nemlig at det er med i en redegørelse som et eksempel på noget, der virker, når vi ikke ved, om det virker.

Kl. 12:13

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til Venstres ordfører. Så er det Socialdemokraternes ordfører, hr. Rasmus Horn Langhoff.

Kl. 12:13

(Ordfører)

Rasmus Horn Langhoff (S):

Tak for det. For ganske nylig var det kvindernes internationale kampdag, og da kampdagen blev lanceret tilbage i 1910, handlede det først og fremmest om at sikre valg- og stemmeret til kvinder. Men kvindebevægelsen kan føje en lang række sejre til cv'et, og derfor fristes nogle måske også til at spørge sig selv: Er vi mon kommet helt i mål med ligestillingen? Det vil jeg gerne komme tilbage til.

I år havde jeg fornøjelsen af at fejre kvindernes internationale kampdag til FN's Kvindekommision i New York. Her mødes repræsentanter fra alle FN's medlemslande hvert år for at evaluere fremgangen for ligestilling og nogle gange desværre også tilbagegangen og sætte alvorlige ligestillingsudfordringer på dagsordenen. I år var temaet bekæmpelse og forebyggelse af alle former for vold mod kvinder og piger. Og det er et meget alvorligt og vigtigt tema, ikke bare i verden, men også herhjemme i Danmark. For nylig viste en europæisk undersøgelse, at vold mod kvinder her i landet fortsat er alt, alt for udbredt. Det skal vi selvfølgelig gøre noget ved, og derfor er jeg også glad for, at regeringen har det med i perspektiv- og handlingsplanen for i år.

I løbet af vores mange møder og arrangementer til FN's Kvindekommision blev mændenes rolle også flere gange fremhævet, og det er jeg egentlig glad for, for jeg tror, vi er nødt til konstant at have begge køn med, når vi taler ligestilling. Mændene skal også frem i forreste linje, når ligestillingen halter og kampen mod vold mod kvinder er på dagsordenen – der skal mændene også støtte op om kampen.

Med regeringens nye handlingsplan mod vold i familien bliver indsatsen til at bekæmpe vold i nære relationer styrket, og det er vigtigt. Et andet område, som Socialdemokratiet er glad for er kommet med i perspektiv- og handlingsplanen, er ligestillingsudfordringerne på arbejdsmarkedet. Vi halter stadig bagefter med ligelønnen, ja, faktisk så meget, at fagforeningen FOA har regnet sig frem til, at det vil tage 534 år at få ligeløn i Danmark, hvis ikke der er politisk handling. Og så gammel er der jo ikke nogen af os der har planer om at blive, så det skulle jo gerne ske i vores levetid, at vi kan få ligeløn i Danmark. Derfor er det også godt at vide, at vi allerede i næste uge her i salen skal diskutere Beskæftigelsesministeriets lovforslag om en udbygning af de kønsopdelte lønstatistikker.

Det er et skridt i den rigtige retning, når vi sætter flere kvindelige forskningstalenter i spil med det nye YDUN-program, at vi sætter ind i forhold til at få flere mænd ind i daginstitutionerne, og at vi styrker fagligheden omkring køn i pædagoguddannelsen. Men når vi taler om arbejdsmarkedet, handler det jo også om familielivet, at få hverdagen til at hænge sammen for småbørnsfamilier, og om fordeling af forældreorloven, barselsorloven. Et af de områder, som jeg som ligestillingsordfører har lagt meget vægt på, er, at vi ikke fra det offentlige side må være med til at fastholde en oldnordisk forståelse af, hvad det vil sige at være forældre, altså at mødrene konsekvent bliver betragtet som de primære forældre og fædrene som de sekundære forældre, som måske, måske ikke tager en del af ansvaret. Den tid må være forbi. Mænd vil også gerne tage ansvar for børnene, og derfor er det rigtigt, når perspektiv- og handlingsplanen også har sat fokus på ligestilling i det offentlige og den offentlige kommunikation.

Det gælder både, hvordan man konkret arbejder med køn inden for vores velfærdsområder, men også hvordan det offentlige kommunikerer. Her har vi før set eksempler på, at f.eks. en standardpjecce

til studerende, der får børn, mens de studerer, overhovedet ikke gør opmærksom på, hvilke rettigheder faren har for at holde orlov med sit barn, men kun gør opmærksom på morens rettigheder. Det er så heldigvis blevet ændret, efter at der er blevet gjort opmærksom på det.

Vi har også set eksempler på, hvordan kommunerne rundtomkring i landet konsekvent, når de skulle gøre forældrene opmærksomme på deres barselsrettigheder, informerede mødrene og ikke informerede fædrene. Det er også udtryk for en gammeldags opfattelse af, hvem det egentlig er, det her vedkommer. Det vedkommer naturligvis begge forældre. Det er der heldigvis også blevet ændret på nu. Men det er bare for at nævne et par eksempler, som, hvis ikke vi er ude og kigge efter det, ikke bliver opdaget. Så der er altså med andre ord nok at tage fat på af den her slags sager rundtomkring.

Kl. 12:18

Endelig ser jeg også frem til, at vi fortsætter indsatsen for at hjælpe prostituerede ud af prostitution. I Socialdemokratiet betragter vi prostitution som et alvorligt socialt problem, og det er vigtigt, at alle prostituerede her i landet oplever en udstrakt hånd til at få hjælp til at komme ud af prostitutionen. Derfor er det rigtig udmærket med de her exitprogrammer, som nu er i gang i de største byer. Det hjælper ikke alle, det er jo ikke i hele landet, men det er, sådan som jeg ser det, et projekt, som både skal hjælpe en masse, men som vi også skal drage erfaringer af, og som vi kan tage med i vores videre arbejde for at hjælpe prostituerede ud af prostitutionen.

Jeg ser også frem til den kommende kampagne mod menneskehandel, som bl.a. er rettet mod efterspørgslen efter købesex. Det er med til at sende et meget vigtigt signal, måske i virkeligheden særlig til vores unge. Vi ved, at det har store menneskelige konsekvenser at være i prostitution, og det er vigtigt at få fortalt og få talt om.

Så for lige at vende tilbage til det med kvindernes internationale kampdag vil jeg sige, at jeg mener, det står helt klart, at vi stadig har en række udfordringer at slås med her i landet, selv om vi er nået langt. Selv om vi er nået rigtig langt, er der udfordringer.

Fra Socialdemokratiets side er vi glade for, at regeringen med perspektiv- og handlingsplanen for i år fortsætter arbejdet med at sikre ligestilling her i landet.

Kl. 12:20

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er en kort bemærkning fra fru Özlem Cekic.

Kl. 12:20

Özlem Sara Cekic (SF):

Tak for talen. Ordføreren siger, at mænd også gerne vil tage ansvar for deres børn, og jeg tror, at ordføreren nok er et af de folketingsmedlemmer herinde, som allerbedst ved, at løn- og arbejdsvilkår og kulturen på arbejdspladsen også har en betydning, hvis man skal tage barsel som mand.

Nu spørger jeg jo ikke om ordførerens personlige holdning til øremærket barsel – den tror jeg hele Danmark efterhånden kender – men jeg vil gerne høre: Går Socialdemokraterne ind for øremærket barsel, eller gør man det ikke?

Kl. 12:20

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 12:20

Rasmus Horn Langhoff (S):

Socialdemokratiet bakker op om regeringens politik, og regeringen har ikke tænkt sig at fremlægge noget lovforslag om at øremærke en del af barslen. Det traf regeringen beslutning om sidste år, og det respekterer Socialdemokratiet.

Når det så er sagt, er det et meget, meget stærkt socialdemokratisk ønske at kigge på, hvordan vi kan sikre bedre muligheder, fordi vi rent faktisk har en tro på, at mænd gerne vil bruge tid sammen med deres børn. Vi tror på, at der er en grund til, at de har fået børnene, og at de også gerne vil sikre, at børnene kommer godt i gang, og gerne vil have et tæt forhold til børnene.

Så vi vil gerne kigge på, hvordan vi kan være med til at sikre bedre muligheder for, at mænd kan få mere tid sammen med deres børn. Noget af det handler om løn, noget af det handler om arbejdspladskultur, noget handler om kultur, og vi skal i virkeligheden rundt om hele paletten.

Kl. 12:21

Første næstformand (Bertel Haarder):

Özlem Cekic.

Kl. 12:21

Özlem Sara Cekic (SF):

Hvis jeg var interesseret i, hvad regeringen mente, havde jeg spurgt ministeren, og det skal jeg nok gøre. Ordføreren er jo ikke minister i regeringen. Jeg spurgte faktisk, hvad Socialdemokraternes holdning var, og jeg var også så venlig, at jeg ikke gik efter ordføreren, og derfor sagde jeg, at jeg godt kender ordførerens personlige holdning.

Det må da være det mest naturlige, at man, når man står på talerstolen, giver udtryk for, hvad ens parti mener. Går Socialdemokraterne ind for øremærket barsel, eller gør de ikke? Jeg er helt med på, at når man sidder i regering, indgår man en masse kompromisser og siger ja til mange ting, men jeg kunne godt tænke mig at høre: Er det kompromis, Socialdemokraterne har indgået, en officiel politik fra Socialdemokraternes side, eller går man ind for øremærket barsel?

Kl. 12:22

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 12:22

Rasmus Horn Langhoff (S):

Vi bakker op om regeringens politik, og det er helt korrekt, at når man sidder i en regering, indgår man kompromisser, og det må ordføreren for SF jo også være fuldt ud opmærksom på.

Kl. 12:22

Første næstformand (Bertel Haarder):

Fru Fatma Øktem for en kort bemærkning.

Kl. 12:22

Fatma Øktem (V):

Mange tak. Så kan jeg jo spørge om noget andet, og det er omkring prostitution. Jeg kunne godt tænke mig at vide, om Socialdemokratiet går ind for kriminalisering af køb af sex.

Kl. 12:22

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 12:22

Rasmus Horn Langhoff (S):

Det kan jeg svare meget kort på: Det gør Socialdemokratiet.

Kl. 12:22

Første næstformand (Bertel Haarder):

Fatma Øktem.

Kl. 12:23

Fatma Øktem (V):

Ordføreren var inde på programmet »Exit Prostitution«. Hvad siger ordføreren til, at det program, vi har haft kørende i over 3 år nu, og som også er nævnt i redegørelsen her, faktisk kun har haft 28 kvinder inde over? Vi er på tredje år, der er afsat 46 mio. kr., og som sagt er det sådan set kun 28 kvinder, der har været i berøring med projektet. Vi ved ikke engang, om det har fungeret.

Hvad synes ordføreren om det? Er det ikke kun symbolpolitik, når det er sådan, at man i princippet fremhæver noget, der måske faktisk slet ikke har virket?

Kl. 12:23

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 12:23

Rasmus Horn Langhoff (S):

Jeg håber virkelig ikke, at det er symbolpolitik. Jeg interesserer mig ikke særlig meget for symbolpolitik. Jeg vil have rigtig politik, der hjælper rigtige mennesker. Jeg har læst mig frem til, at det er 38 deltagere – men det skal ikke skille os ad, det behøver vi ikke diskutere her.

Mit ønske er, at det her projekt kommer til at hjælpe mange kvinder, og at det kommer til at betyde, at prostituerede de steder, hvor projektet kører, oplever, at der er en vej ud af prostitution. Så er der nogle, der vil tage imod tilbuddet, og der er nogle, der ikke vil tage imod tilbuddet, men som måske så oplever, at tilbuddet er der, og så måske er parat til det om 1 år eller 5 år, eller hvornår man er parat til det.

Men jeg ønsker det bedste for det her projekt; jeg ønsker, det hjælper så mange som muligt, og jeg ønsker at få nogle erfaringer ud af det, som man kan bruge i resten af landet.

Kl. 12:24

Første næstformand (Bertel Haarder):

Hr. Jørgen Arbo-Bæhr for en kort bemærkning.

Kl. 12:24

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Socialdemokratiets ordfører sagde, at han gerne vil kigge på øremærket barsel eller en eller anden form for barsel for mænd. Derfor vil jeg prøve at spørge ordføreren om, hvad han tænker på. Altså, vi har de der 3 måneders øremærket barsel, men hvad skal man ellers gøre på barselsområdet? For ministeren siger jo i sin redegørelse, at der skal være mere barsel til mænd, men der står ikke noget om hvordan.

Så derfor synes jeg, det er godt, når Socialdemokratiets ordfører siger, at vi skal gøre et eller andet. Så spørger jeg bare: Hvad er det konkret, man vil gøre?

Kl. 12:25

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 12:25

Rasmus Horn Langhoff (S):

En af de ting, som jeg mener har en stor betydning for, hvordan forældreorloven bliver fordelt i dag, er jo lønforskellen. Det er det løngab, der er mellem mænd og kvinder. Det, vi her i næste uge skal i gang med, er at gå ind og kigge på, hvordan vi kan få skabt mere åbenhed om det løngab, der er mellem mænd og kvinder. Og det, som er allermost interessant i det her løngab, er jo den del af løngabet, som ikke kan forklares, altså som ikke kan forklares med forskellige brancher; som ikke kan forklares med forskellige uddannel-

sesvalg eller andre ting, men som bare er et fuldstændig ulogisk løngab, som kun kan forklares ved, at der her er nogle mænd, og at der her er nogle kvinder. Det er vigtigt, at vi får det ud i offentligheden, for at vi kan diskutere det, så man kan gøre noget ved det ude på den enkelte arbejdsplads. Jeg siger ikke, at det løser det i sig selv, altså at når det er i orden, så kommer mænd og kvinder til at have lige gode muligheder for at holde forældreorlov, men det er et skridt i den rigtige retning.

Et af de steder, som jeg mener også er lidt underbelyst, handler om nogle af de sager, som jeg selv har været involveret i, hvor jeg har taget fat i den måde, det offentlige kommunikerer på til forældre. For ikke så længe siden blev der fra samtlige landets kommuner sendt et brev til moderen – kun til moderen – og det gør opmærksom på moderens rettigheder i forbindelse med at holde forældreorlov, og det beder moderen om, at hvis hun synes, at faderen skal holde noget af orloven, skal hun henvende sig til kommunen. Hvis ikke hun henvender sig til kommunen, så forventer kommunen sådan set bare, at moderen holder hele forældreorloven.

Så kan man have nok så gode vilkår på arbejdspladsen; så kan man have nok så gode barselsvilkår det ene og det andet sted, men hvis noget helt basalt som at få at vide, hvad ens rettigheder er, kun er forbeholdt den ene forælder, så har vi virkelig et problem. Og så er det jo sådan et sted, vi også skal tage fat. Det er der heldigvis blevet taget fat på, og det er heldigvis blevet ændret nu her for nylig. Men den type sager er der mange af, og det er med til at forstærke det her billede – ja, nu skal jeg nok stoppe – af, at fædrene er sådan nogle, som er kørt fuldstændig ud på et sidespor.

Kl. 12:27

Første næstformand (Bertel Haarder):

Jørgen Arbo-Bæhr.

Kl. 12:27

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes, at det var hønen og ægget, for en anden fordeling af barselsorlov ved man jo godt også betyder mere lige løn – i stedet for nu, hvor det jo kommer forfra. Så derfor: Ligeløn først, og så kan det måske gøre noget ved barselsorloven.

Spørgsmålet er: Hvis de ting, som ordføreren siger, ikke virker, hvad gør man så? Hvad skal man gøre for at få en mere ligelig fordeling af barselsorloven, hvis ikke det skal være øremærket? For det var jo en del af regeringsgrundlaget. Det undrer mig meget, at man så nu siger, at ja, det ene og det andet og det tredje og det fjerde. Men øremærket barsel, er det fuldstændig droppet fra regeringens side?

Kl. 12:28

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 12:28

Rasmus Horn Langhoff (S):

Jeg vil lige starte med at sige, at jeg er helt enig med Enhedslistens ordfører i, at barsel og løn jo hænger uløseligt sammen. Hvis du starter på det ene, kan det være med til at løse det andet. Det kan lige så godt starte det ene sted som det andet sted.

Hvad nu, hvis det ene ikke virker? Jamen så må vi jo sammen her i Folketinget diskutere, hvordan vi kommer videre, og jeg synes da ikke, at der er noget, der er forbudt at diskutere, eller at der er nogen problemer, som det er forbudt at gøre opmærksom på.

Jeg mener, at det er et reelt problem, at mænd ikke holder mere orlov, end de gør, for jeg er af den fuldstændig klare overbevisning, at mænd gerne vil. Så derfor skal vi have ryddet nogle af de barrierer af vejen, og jeg er villig til at diskutere det hele.

Når det så er sagt, kommer der ikke forslag om øremærket barsel fra regeringen.

Kl. 12:29

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til Socialdemokraternes ordfører. Så er det Dansk Folkepartis ordfører, fru Pia Adelsteen.

Kl. 12:29

(Ordfører)

Pia Adelsteen (DF):

Tak for det. Jeg skal starte med at sige tak til ministeren for redegørelsen. I Dansk Folkeparti mener vi, at det er godt at se, at der i perspektiv- og handlingsplanen i indledningen som noget af det første nævnes, at der er brug for en stor indsats for ligestilling i nogle etniske minoritetsmiljøer, og at specielt social kontrol, som oftest pigerne i disse miljøer er udsat for, udgør en central udfordring. Derfor er det også meget positivt at se, at visionen for ligestillingsarbejdet som et af de fire mål netop indeholder et mål om at begrænse den sociale kontrol af nydanske piger og drenge.

Her er der da noget at tage fat på, for det bør være et fåtal i Danmark, der udsættes for social kontrol, så familien af hensyn til familiens ære og omdømme styrer og kontrollerer de unges adfærd. Det chokerende er nemlig, at vi ikke kan nøjes med at tage fat på nyindvandrere og oplyse om det danske syn på ligestilling, frihed og udfoldelsesmuligheder. Nej, vi er også nødt til at have fat i efterkommere af indvandrere, og vi taler altså her om anden-, tredje-, ja, måske endda fjerdegenerationsindvandrere. For mens 91 pct. af indvandrerpigerne oplever social kontrol, er det 92 pct. af efterkommerpigerne, der oplever det. Og for drengenes vedkommende er det 79 pct. af indvandrerdrengene, men hele 84 pct. af efterkommerdrengene, der oplever social kontrol.

Rigspolitiet har siden 2007 registreret æresrelaterede sager. I 2007 var der 137 sager, og i 2011 var der 155. Det er en stigning på ca. 13 pct. på 5 år, som ministeren i øvrigt i redegørelsen kalder et nogenlunde konstant niveau. Godt nok er tallene ikke store, men en stigning er der altså, og æresrelaterede sager burde slet ikke eksistere i Danmark. Det er et fænomen, som kommer udefra, og som bør bekæmpes med alle midler.

Tal fra Landsorganisationen af Kvindekrisecentre viser, at antallet af henvendelser om æresrelaterede konflikter er steget fra 101 i 2005 til 1.146 i 2013. Det er en stigning på mere end 1.000 pct. Derfor undrer det mig også, at det eneste, ministeren og regeringen vil gøre for at ændre dette, er at fortsætte den nuværende indsats mod social kontrol og æresrelaterede konflikter. Ærlig talt tror jeg, at der inden for dette område er brug for nytænkning, for det er jo åbenlyst, at den eksisterende indsats ikke virker – ikke når tallene stiger på den måde.

Som ved tidligere års ligestillingsredegørelser er der også denne gang fokus på bekæmpelse af vold i familien og i nære relationer. Regeringen har over en fireårig periode afsat 36 mio. kr., som skal styrke og supplere den eksisterende indsats. Også her er der måske brug for nytænkning, for umiddelbart ser det ikke ud til, at antallet af kvinder og mænd, der udsættes for vold, falder. Det burde jo ske, hvis den indsats, man gør, har en effekt.

Her vil jeg gerne fremkomme med et ønske fra Dansk Folkeparti eller måske snarere et spørgsmål til ministeren: Hvornår får vi ligestilling, når det drejer sig om krisecentre? Hvorfor er kvindekrisecentre på finansloven, hvorimod de få mandekrisecentre, vi har, hvert år skal søge penge i satspuljerne? Det er ikke ligestilling. Det er urimeligt.

I starten af marts måned kom EU's agentur for grundlæggende rettigheder med resultatet af en undersøgelse, hvor de påstod, at danske kvinder ligger på en førsteplads, når det drejer sig om vold og chikane. Ligestillingsministeren udtalte, at han var chokeret, og at

man ikke kan løbe fra, at over halvdelen af de danske kvinder har været udsat for forskellige typer vold. Så står vi i dag med en ligestillingsredegørelse med nogle helt andre tal og med en indsats på området, der stort set ser ud, som den plejer. Vil ministeren ikke forklare mig, hvilke tal der er rigtige? Er det tallene fra Danmark, eller er det tallene fra EU-undersøgelsen? Det ville være rart med en forklaring.

I forhold til projektet »Exit Prostitution« vil jeg da også gerne her på Dansk Folkepartis vegne komme med et forslag. En ting er nemlig at hjælpe de prostituerede, som gerne vil ud af prostitution, men man burde måske også se på, hvordan man kan forebygge, at nogle mennesker overhovedet vælger at blive prostitueret, altså starte ved begyndelsen af fødekæden. Det taler vi så tit om.

I redegørelsen er der i forbindelse med ligestilling i det offentlige en sætning, som jeg gerne vil fremhæve: »Nogle gange må mænd og kvinder behandles forskelligt for at få lige muligheder.« Jeg gentager lige: »Nogle gange må mænd og kvinder behandles forskelligt for at få lige muligheder.« I mine øjne er det en klokkeklar erkendelse af, at der er forskel på mænd og kvinder, og det er noget, som vi i Dansk Folkeparti har sagt i årevis, så tak for det, vil jeg sige til ministeren.

Kl. 12:34

Igen er der i den her redegørelse som i de foregående år fokus på mænds sundhed. Det er godt, men må jeg ikke komme med en lille morsomhed, der også fortæller noget om forskellen på mænd og kvinder? Chokolade kommer fra kakao, som kommer fra et træ, som er en plante. Derfor kan chokolade regnes for salat. Det er selvfølgelig en morsomhed, der er fortalt af en mand, men jeg synes egentlig, den er meget kendetegnende for den forskel, der måske er i vores opfattelse af ting. Selvfølgelig skal vi gøre en indsats, for at flere mænd går til lægen i ordentlig tid, men jeg ser gerne, at der også her laves en evaluering, så vi rent faktisk kan finde ud af, om der reelt sker fremskridt, altså om den indsats, vi gør, også har en virkning.

Under emnet temabaseret ligestilling ønskes helt klart flere kvindelige forskere og flere kvinder i ledelse. Her vil jeg blot sige, at vi i Dansk Folkeparti ikke går ind for særbehandling af kvinder. Den dispensation fra lov om ligestilling mellem mænd og kvinder, hvor kvindelige ansøgere til forskningsprojekter prioriteres over mandlige i tilfælde af lige kvalifikationer, er i vores øjne uacceptabel. Det samme gør sig gældende, når der tales om flere kvinder i ledelse. Uanset om der kommer forslag om kvoter fra ministeren eller forslag om kvoter fra EU, vil vi i Dansk Folkeparti altid sige nej. Det er og bliver en nedgørelse af kvinder.

Jeg vil afslutte med at sige, at de årlige redegørelser på ligestillingsområdet såmænd er ganske udmærkede at få, men jeg må også sige, at jeg gerne ser, at redegørelserne af og til også indeholder nogle evalueringer af tidligere indsatser, som meget gerne skulle have en effekt, så vi ikke blot bliver ved med at gøre, som vi plejer, men i stedet gør noget, som virker. Tak.

Kl. 12:36

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er en kort bemærkning fra fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 12:36

Özlem Sara Cekic (SF):

Jeg er helt enig med ordføreren i, at det er et kæmpeproblem med social kontrol, og man er også nødt til at gøre noget for at række hånden ud til de her kvinder, som i nogle af de her miljøer i den grad oplever en begrænsning af deres frihed. Jeg går også ud fra, at ordføreren er enig med mig i, at kvinder selvfølgelig ikke skal udsættes for vold. Og jeg går også ud fra, at ordføreren er enig med mig i, at vi skal gøre, hvad vi kan, for at de her kvinder kan stå på egne ben.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge ordføreren: Hvordan kan det være, at ordførerens parti sagde nej, da regeringen ændrede

loven, der gjorde, at en kvinde, der bliver udsat for vold, ikke skal være i det ægteskab i 7 år, før hun kan få en opholdstilladelse? I mine ører er det, man siger til de her kvinder: Du kan først få en opholdstilladelse, når du har fundet dig i volden i 7 år. Det er da i den grad et svigt af de her kvinder. Hvordan kan det være, at DF ikke stemte for den ændring, der faktisk sikrede, at de her kvinder kunne komme ud af et ægteskab fyldt med vold? DF vil hellere sende dem tilbage til Tyrkiet, eller hvad ved jeg, og ud til de her landsbyer, hvor undertrykkelsen kan fortsætte.

Kl. 12:38

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 12:38

Pia Adelsteen (DF):

Nu går jeg ikke ud fra, at man kun gifter sig for at komme fra en undertrykkelse til en anden. Jeg går ud fra, at man som regel gifter sig af kærlighed. Så er det rigtigt, at der er nogle ægteskaber, hvor der er vold. Vi har det jo sådan med folk, der skal have opholdstilladelse og tilladelse til at være i Danmark, at de skal opfylde nogle krav. Jeg tror i øvrigt, at der er nogle dispensationsmuligheder, hvis man er udsat for vold, men det er helt klart noget, der skal bevises.

Jeg er lidt bange for, at man kan åbne en ladeport. Vi ser det nogle gange i sager om forældremyndighed, hvor der er påstande, der flyver rundt i luften, om, at den ene eller den anden part gør det ene eller det andet, fordi de hver især vil have myndigheden over barnet. Det kunne jeg også godt frygte ville ske, hvis man lemper reglerne for ophold.

Kl. 12:39

Første næstformand (Bertel Haarder):
Özlem Cekic.

Kl. 12:39

Özlem Sara Cekic (SF):

Selvfølgelig gifter man sig da, håber jeg, på grund af kærlighed. Men det er jo ikke altid sådan, at sådan et ægteskab fortsætter i en kærlig atmosfære. Og lige præcis i de her tilfælde, hvor man ser de her kvinder, som bliver udsat for vold, har Dansk Folkeparti jo rent faktisk sagt, at de hellere vil have, at de skal leve i de her forhold i 7 år, før de kan få opholdstilladelse. Det er det, jeg undrer mig over.

Jeg er da fuldstændig med på, at man ikke kan komme og sige: Åh, jeg har fået en på hovedet, og derfor skal jeg have opholdstilladelse. Men vi snakker om, at kvinder, der gentagne gange har fået brækket ribben og brud på kraniet og har lægeattest, har været på skadestuen, har blå mærker over det hele, ikke kan få opholdstilladelse, men kan stå i den situation, at de faktisk bliver udstødt, bliver sendt tilbage til et lillebitte samfund, der mener, det er kvindens skyld. Altså, når vi snakker om social kontrol, snakker vi faktisk om de miljøer, der har sådan et kvindesyn. Hvordan kan det så være, at hensynet til de kvinder ikke er større? Synes ordføreren ikke, det lyder en anelse modstridende, at man på den ene side siger, at man gerne vil gøre en forskel for de her kvinder, der bliver udsat for social kontrol, men samtidig på den anden side siger: Nej, du skal helst være 7 år i det voldelige ægteskab, før du kan få opholdstilladelse?

Kl. 12:40

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 12:40

Pia Adelsteen (DF):

Jeg mener ikke, der er et modsætningsforhold, når vi ikke vil give opholdstilladelse – hvor jeg i øvrigt stadig væk mener at man kan få

en dispensation og få opholdstilladelse, hvis man har været udsat for vold. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at i forhold til social kontrol, som jeg nævnte i min tale, drejer det sig altså om nyindvandrere og om efterkommere af indvandrere. Det vil sige, at det er nogle, der har boet i Danmark, er født i Danmark, er vokset op i Danmark, og som stadig væk er udsat for en social kontrol, som overhovedet ikke burde eksistere i Danmark. Det mener jeg ikke den bør. Den kommer udefra, og den burde blive væk, langt væk. Det har vi ikke i Danmark. Vi har ligestilling mellem kønnene. Vi skal ikke have, at man går rundt og kontrollerer hinanden på den måde, som jeg opfatter at det sker på. Så jeg mener ikke, at der er noget modsætningsforhold.

Kl. 12:41

Første næstformand (Bertel Haarder):

Fru Liv Holm Andersen har også bedt om en kort bemærkning.

Kl. 12:41

Liv Holm Andersen (RV):

Tak for det. På et tidspunkt lavede Fætter BR et legetøjskatalog. Det, der var specielt ved det her legetøjskatalog, var, at Fætter BR lod nogle af pigerne lege med såkaldte drengelegesager og omvendt lod nogle af drengene lege med de såkaldte pigelegesager. F.eks. legede drengene med et køkken, og pigerne legede måske med en bilbane, eller hvad ved jeg. Det sagde Dansk Folkepartis ordfører var perverst. Står ordføreren ved det udsagn?

Kl. 12:41

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 12:41

Pia Adelsteen (DF):

Jeg skal fortælle helt præcis, hvad jeg sagde, og så ved jeg godt, at overskriften sagde noget andet, men hvis man læser artiklen, kan man læse det: Jeg synes, når man laver et kønsopdelt katalog, at tankegangen er pervers – slå ordet perverst op, vær sød at gøre det også, ikke? – forstået på den måde, at man tager noget, som meget få gør, og gør til normalen. Altså, man ændrer et billede. Det var egentlig det, som jeg prøvede at give udtryk for.

Så kan vi diskutere, om ordet er særlig klogt eller ej – det gør vi ofte – men jeg synes altså, det er lidt mærkeligt, at man skal lave et kønsopdelt legetøjskatalog. Og som jeg også sagde i samme debat, går jeg bare og venter på, at jeg får et dametøjskatalog, hvor modellerne er mænd, for det må blive det næste.

Kl. 12:42

Første næstformand (Bertel Haarder):

Liv Holm Andersen.

Kl. 12:42

Liv Holm Andersen (RV):

Nej, jeg mener jo tværtimod, at det næste må blive, at du modtager et katalog fra Bilka, hvor manden laver mad, og hvor kvinden slår græs med græsslåmaskine. Eller er det også udtryk for perverse kønsnormer? Jeg skal nok slå ordet op, men jeg tror, de fleste af os har et glimrende billede af, hvad »pervers« betyder.

Jeg må egentlig indrømme, at det godt kan være, at ordføreren synes, at man gør en unormalitet til normalitet, men hvad med de forældre, som sidder derude, og som har børn, der er ligesom min lillebror, da han var lille, hvor han godt kunne lide at klæde sig ud i mit pigekostume eller sad og ledte efter mariehøns, når de andre drenge spillede fodbold? Er det så sådan noget, der skal sættes en mærkat med »pervers« på?

	Kl. 12:43	<p>samme. Vi skal ikke være ens, men vi skal da have lov til at gøre det, vi har lyst til.</p>	Kl. 12:46
<p>Første næstformand (Bertel Haarder): Ordføreren.</p>			
	Kl. 12:43	<p>Første næstformand (Bertel Haarder): Ordføreren.</p>	Kl. 12:46
<p>Pia Adelsteen (DF): Jeg har aldrig sagt, at børn er perverse. Det vil jeg godt sige sådan meget fast her. Det har intet med det at gøre. Der er heller ikke noget unormalt ved, at en dreng leger med dukker, eller en pige leger med racerbil. Det vil jeg også godt state eller slå fast.</p> <p>Det, der bare for mig er vigtigt at sige, er, at jeg synes, det er underligt, at man pådutter dem en kønsneutralitet, for det mener jeg ikke eksisterer. Jeg synes, det er latterligt at stå og fortælle, at drenge og piger er ens, og at vi alle sammen er kønsneutrale. Det synes jeg faktisk er at nedgøre mit eget køn, men det er også at nedgøre mændene, og jeg synes, det er forkert. Vi er forskellige. At man så har børn, der leger med det modsatte køns legetøj, er der jo overhovedet hverken noget unormalt eller perverst i eller noget som helst galt med, og det har jeg i øvrigt heller aldrig sagt.</p>	Kl. 12:44		
<p>Første næstformand (Bertel Haarder): Hr. Rasmus Horn Langhoff for en kort bemærkning.</p>	Kl. 12:44	<p>Pia Adelsteen (DF): Det har jeg sådan set heller ikke nogen intentioner om at hindre børn i at gøre. Jeg tror i øvrigt, at børn er rimelig ligeglade med, hvad jeg har sagt. Det er nok de færreste børn, der læser det, så det er måske mere forældrene, der er interesseret.</p> <p>Som jeg sagde lige før, er der ikke noget unormalt i, at en dreng leger med pigeting, eller at en pige leger med drengeting. Det ses alle vegne, det har jeg set hos mine egne børn, så det har intet med en begrænsning at gøre.</p> <p>Det, som jeg bliver vred over, er, at man laver noget, man kalder kønsneutralt, og så gør det, som en mindre del af børnene gør, nemlig lege med hinandens legetøj, til det normale – det er trods alt stadig væk de færreste drenge, der sidder og leger med barbie dukker, og det er trods alt stadig væk de færreste piger, der render rundt og leger sørøvere. Men det vil man lige pludselig gøre til normalen, og det er det, jeg synes er underligt. Og det er ikke, fordi det er unormalt at gøre det, men jeg synes, det er underligt, at man pådutter det som et forbillede, og det er derfor, jeg bruger eksemplet.</p> <p>Jeg venter lidt på, at jeg får et dametøjskatalog, hvor der er herremodeller. Det sidder jeg bare og venter på. Det må komme på et tidspunkt.</p>	Kl. 12:47
<p>Rasmus Horn Langhoff (S): Tak for det. Inden Dansk Folkeparti tager æren for at have opdaget, at der er forskel på kvinder og mænd, vil jeg lige sige, at vi altså er nogle, der opdagede den forskel for flere år tilbage.</p> <p>Lige før gjorde jeg mig den ulejlighed at slå ordet pervers op i den danske ordbog, og det vil jeg lige læse højt for Dansk Folkepartis ordfører.</p> <p>Betydningen er, at man er »tilbøjelig til at afvige fra det normale eller naturlige på en frastødende eller nærmest sygelig måde, især med hensyn til seksualitet.«</p> <p>Synes Dansk Folkepartis ordfører, at det er et dækkende ord for, at et legetøjskatalog har billeder af piger, der leger med værktøj, og drenge, der er klædt ud som feer?</p>	Kl. 12:45	<p>Første næstformand (Bertel Haarder): Så ønsker hr. Jørgen Arbo-Bæhr også en kort bemærkning.</p>	Kl. 12:47
<p>Første næstformand (Bertel Haarder): Ordføreren.</p>	Kl. 12:45	<p>Jørgen Arbo-Bæhr (EL): Jeg vil ikke diskutere BR's perversiteter eller noget andet, men jeg har et spørgsmål. Om kønsopdelt lønstatistik sagde Venstre, at det er Venstre, der har opfundet det, og nu skal vi jo behandle det i næste uge, så derfor vil jeg prøve at spørge Dansk Folkeparti: Går Dansk Folkeparti ind for forslaget?</p>	Kl. 12:48
	Kl. 12:45	<p>Første næstformand (Bertel Haarder): Ordføreren.</p>	Kl. 12:48
<p>Pia Adelsteen (DF): Jeg synes, at det, at man laver et legetøjskatalog, hvor man pådutter en kønsneutralitet, er perverst, hvis jeg skal bruge det ord. Det er i hvert fald en meget, meget mærkelig ting – det synes jeg – for i min verden er der ikke noget, der hedder kønsneutralt. I min verden er vi mænd, og vi er kvinder, og vi har et køn. Og det er egentlig det, det hele drejer sig om.</p>	Kl. 12:45	<p>Pia Adelsteen (DF): Jeg håber, at jeg hørte rigtigt, altså om vi går ind for forskel.</p>	Kl. 12:48
<p>Første næstformand (Bertel Haarder): Rasmus Horn Langhoff.</p>	Kl. 12:45	<p>Første næstformand (Bertel Haarder): Jeg tror, at hr. Jørgen Arbo-Bæhr lige skal sige det ord, vi ikke kunne høre.</p>	Kl. 12:48
<p>Rasmus Horn Langhoff (S): Men kan Dansk Folkepartis ordfører ikke se, at man med sådan nogle udtalelser ender med at begrænse børns udfoldelsesmuligheder? Børn er ikke ens, mænd og kvinder er ikke ens, drenge og piger er ikke ens, og det skal de heller ikke pådattes at være, lige så vel som de heller ikke skal pådattes at være på en bestemt måde. Børn skal slippes fri, og pigerne have lov til også at lege med sørøverskibe og klatre i træer og lege med dukker, og drengene skal have lov til det</p>		<p>Jørgen Arbo-Bæhr (EL): Forslaget om kønsopdelte lønstatistikker kommer op i næste uge. Det står også i redegørelsen som et fremskridt, så derfor vil jeg bare spørge, om Dansk Folkeparti går ind for forslaget.</p>	Kl. 12:48
		<p>Første næstformand (Bertel Haarder): Ordføreren.</p>	

Kl. 12:48

Kl. 12:51

Pia Adelsteen (DF):

Det tror jeg ikke, og når jeg siger det, er det, fordi sådan som jeg har læst det – nu har jeg indtil videre kun skimmet det, jeg skal lige gå i dybden her i weekenden – vil det gå ned og medtage virksomheder helt ned til ti ansatte. For mig at se vil det betyde, at hvis der f.eks. er to kvinder på en arbejdsplads og otte mænd og lønstatistikken er kønsopdelt på den måde, kan man meget hurtigt personificere, hvem der får hvilken løn, og det synes jeg faktisk er problematisk, fordi jeg mener, at det, jeg tjener – nu ikke som folketingsmedlem, men da jeg var i det private erhvervsliv – sådan set kun vedkommer mig og ikke naboen eller nogen andre.

Kl. 12:49

Første næstformand (Bertel Haarder):

Jørgen Arbo-Bæhr.

Kl. 12:49

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu skal jeg fortælle Dansk Folkepartis ordfører, at der skal være tre af hvert køn, før det virker. Men er det ikke en sag mellem mænd og kvinder? Som udgangspunkt handler det jo om, at man skal eksemplificere, hvis der er forskel mellem mænds og kvinders lønninger, fordi det jo ikke er sådan, at man ved navns nævnelse optræder i lønstatistikken. Så det undrer mig lidt, at Dansk Folkeparti er modstander af det forslag, fordi man på den måde kan sørge for, at der ikke kommer unødvendige lønforskelle mellem mænd og kvinder.

Kl. 12:50

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 12:50

Pia Adelsteen (DF):

Som nævnt har jeg ikke læst forslaget helt endnu, og det er så fint, at jeg bliver oplyst om, at det er tre af hvert køn. Jeg mener nu ikke, at det gør problemet ret meget mindre, fordi man altså godt kan regne ud sådan nogenlunde, hvad hver især tjener – især hvis man selv har den ene løn, er det sådan rimelig nemt. Det kan jeg godt se som et problem, men det afhænger helt af, hvordan forslaget er udformet, og jeg har ikke læst det.

Jeg synes, at det er vigtigt at forsøge at få ligeløn. Vi har en ligelønslov, der siger, at man skal have lige løn for lige arbejde. Senest har vi fået oplyst, at ministrenes spindoktorer ikke engang tjener det samme. Jeg blev i hvert fald ringet op af en journalist om, at der var forskel på de kvindelige og de mandlige spindoktorers løn, hvilket da godt kan undre mig, hvis jobbeskrivelsen i øvrigt er den samme. Men en ting er en jobbeskrivelse, noget andet er, hvad man reelt laver.

Jeg har været ude i det private erhvervsliv altid, indtil jeg kom herind. At man skriver, at man er kontorassistent, det står rigtig mange steder, at folk er kontorassistenter, er ikke nødvendigvis det samme som at sige, at de laver det samme, uanset mand eller kvinde. Så jeg synes, at det er svært at se, hvordan man kan ændre eller sørge for, at ligelønsloven bliver opfyldt helt præcist, fordi der er så mange små nuancer i, hvad man går og laver ude på arbejdspladserne, og derfor må det nogle gange bero på en vurdering af tilfældene, hvis der er nogle, der klager.

Kl. 12:51

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til ordføreren. Så er det Det Radikale Venstres ordfører, fru Liv Holm Andersen.

(Ordfører)

Liv Holm Andersen (RV):

Tak for det. I Danmark er vi kommet langt på grund af og ikke på trods af stor ligestilling. Det synes jeg er værd at huske på. I år var jeg så heldig at deltage i FN's Kvindekommission, og det er fedt at mærke, at Danmark på ligestillingsområdet er en af stormagterne. Det er vigtigt for Radikale Venstre, at Danmark bibeholder den her førerstatus, og at vi vedbliver med at udvikle vores ligestillingspolitik. For nok er ude rigtig vigtigt, men det er hjemme også. For selv om visse stemmer i debatten ønsker at give en opfattelse af det modsatte, er der stadig ting at tage fat på herhjemme. Når jeg hører sætningen om, at der jo er ligestilling i Danmark, så vil mit svar til enhver tid være: Ja, vi er tæt på formel ligestilling, men formel ligestilling er ikke det samme som reel ligestilling, og den reelle ligestilling halter det fortsat lidt med.

Når vold mod kvinder årligt runder over 500.000 tilfælde og både hatespeech og chikane møntet på køn fortsat foregår i et betydeligt omfang, ser jeg en udfordring. Når hver femte HK'er fortsat oplever at blive spurgt om babyplaner til jobsamtale, eller når kvinders uddannelsesniveau er det højeste nogen sinde, men mange fortsat oplever barrierer på vej mod ledelses- og bestyrelseslokaler, så ser jeg en udfordring. Når en del af løngabet faktisk ikke kan forklares, ser jeg en udfordring. Når social kontrol og til tider endda grov undertrykkelse og tvang i forhold til særlig kvinder og piger gør sig gældende i visse minoritetsmiljøer, ser jeg en udfordring – en udfordring i virkeligheden ikke blot for ligestillingen, men for integrationen.

Når drengebørn i langt større omfang end piger har det skidt i deres daginstitution, men mandlige pædagoger grundet et stadig ret kønsopdelt arbejdsmarked er svære at opdrive, ser jeg en udfordring, ligesom jeg ser udfordringer, når mænds sundhed og levetid er gennemsnitligt lavere end kvinders, og når de fleste forældreretssager falder ud til morens fordel, ganske enkelt ofte fordi faren ikke har status som primær forælder. Det er blot for at nævne et par eksempler, som understreger, at ligestillingen bestemt ikke blot er noget, man bør kigge på for kvinders skyld. Det er lige så meget noget, man bør kigge på for mænds skyld, for børns skyld og for den bedste opgaveløsnings skyld.

Det er også i vid udstrækning ting, som der netop tages fat på i regeringens perspektiv- og handlingsplan. Den er nemlig fuld af initiativer, der bakker op om de unge, der kæmper mod social kontrol til; initiativer, der styrker vores indsats mod volden i hjemmene, oplysning om trafficking og skaderne ved prostitution; lovforslag, der styrker den kønsopdelte lønstatistik og dermed fokuset på ligeløn; initiativer til at få mere fokus på køn i det offentlige opgaveløsning og de unges uddannelsesvalg og ditto for mandlige pædagoger og flere kvindelige forskere.

Samtidig slår perspektiv- og handlingsplanen fast, at Danmark fortsat skal gå forrest og tage et medansvar internationalt, også når det handler om kvinder og pigers rettigheder og meget mere. Med andre ord tages der gode skridt på en række områder, så vi kan komme videre derfra, hvor vi står. Fra radikal side synes vi, at det er det helt rigtige fokus, der bliver sat, og vi glæder os til det videre samarbejde på området. Så tak for ordet.

Kl. 12:55

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er korte bemærkninger. Det er først fra hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Kl. 12:55

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Tak til De Radikales ordfører. Jeg har jo hørt, at den Radikale ordfører også har sagt, at hun går ind for øremærket barsel til mænd. Jeg har også hørt Socialdemokratiets ordfører, som jo også går ind for

det. Derfor vil jeg spørge: Når nu begge regeringspartiers ordførere går ind for øremærket barsel, hvorfor kommer det forslag så ikke fra regeringens side?

Kl. 12:58

Kl. 12:56

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 12:56

Liv Holm Andersen (RV):

Det må være svært for Enhedslisten at forestille sig, at der kan være uenigheder i et parti.

Kl. 12:56

Første næstformand (Bertel Haarder):
Jørgen Arbo-Bæhr.

Kl. 12:56

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Hvad er det så for nogle mennesker i regeringen, som siger nej til det? For når jeg hører de to ordførere gå ind for det – de er ikke blevet fyret eller noget som helst, men er stadig væk ordførere på området – hvad er det så i regeringen, der gør, at man ikke stiller forslag om øremærket barsel, hvilket ellers står i regeringsgrundlaget? Jeg vil meget gerne have en forklaring på det, for jeg synes, det er underligt, når man har to ordførere, der går ind for det, at regeringen så ikke kommer med forslaget, når der er flertal for det.

Kl. 12:57

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Ordføreren.

Kl. 12:57

Liv Holm Andersen (RV):

Jeg kan jo kun give Enhedslistens ordfører det svar, som er blevet givet mange gange, og det er, at man satte sig for at kigge på området, man nedsatte et barselsudvalg og fandt frem til, at ulemperne ville overstige fordelene. Derfor bragte man ikke det her forslag på banen.

Kl. 12:57

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er yderligere en kort bemærkning. Det er fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 12:57

Özlem Sara Cekic (SF):

Jeg skal lige høre ordføreren, om det er Radikale Venstres officielle politik, at man går ind for øremærket barsel, og om det er noget, man fortsat vil arbejde for.

Kl. 12:57

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 12:57

Liv Holm Andersen (RV):

På Radikale Venstres landsmøde har vi vedtaget en resolution, hvor der står, at partiet går ind for øremærket barsel. I Radikale Venstres folketingsgruppe har vi ikke lavet en afstemning herom.

Kl. 12:58

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fru Özlem Sara Cekic.

Özlem Sara Cekic (SF):

Jeg tænker på, om det så betyder, at man ikke vil bruge det redskab, men at man gerne vil have, at mænd tager mere barsel. Hvad er det så, som Radikale Venstre arbejder for i regeringen, hvis det ikke er øremærket barsel, og hvis det ikke er, at flere mænd tager barsel, som Det Radikale Venstre jo har arbejdet for i årevis, og som man nu har kasseret? Hvad er det så for nogle tiltag, mener ordføreren, der skal til fra radikal side, hvis det er, at flere mænd skal tage barsel?

Kl. 12:58

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 12:58

Liv Holm Andersen (RV):

Jamen i virkeligheden var min socialdemokratiske kollega jo inde på nogle af de ting, man bør arbejde hen imod. Man bør arbejde hen imod et arbejdsmarked, der er mindre kønsopdelt; man bør arbejde hen imod et løngab, der er mindre; man bør tage forskellige initiativer, som styrker fædres rolle som primær forælder. Og så er ministeren jo også gået i dialog med fagforeningerne og arbejdsgiverforeningerne for at se, om man ikke kan finde en løsning, hvor man prioriterer det her; det er jo blevet prioriteret ved en lang række overenskomstforhandlinger på det seneste.

Så det går den rigtige vej, og hvis man kunne få det til at blive prioriteret endnu mere, ville ministeren også være villig til at se på, hvordan man fortolker de EU-direktiver, der er på det her område. Pointen er, at der er en lang række ting, man kan gøre, og at vi har fravalgt et af redskaberne gør ikke, at målet ikke forbliver det samme.

Kl. 12:59

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ikke flere medlemmer, der har ønsket korte bemærkninger. Så er det ordføreren for SF, fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 12:59

(Ordfører)

Özlem Sara Cekic (SF):

Jeg har været rigtig glad for samarbejdet om handlingsplanen og de gode tiltag på ligestillingsområdet, der er nævnt i den, og det vil jeg rigtig gerne kvittere for. Men der er stadig væk ligestillingsproblemer, som vi ikke må lukke øjnene for; der er stadig mange ting, vi skal arbejde på for at opnå fuld ligestilling i Danmark. Vi har stadig væk ikke ligeløn, vi kan se det, ved at mænd i gennemsnit får 13-17 pct. mere i løn end kvinder, og selv om man tager højde for de forskellige job, kvinder og mænd måtte have, er der stadig 4-7 pct.s forskel på mænds og kvinders løn. På den måde behandles kvinder ikke på lige vilkår med deres mandlige kollegaer, og det er ikke i orden.

Vi kan også se den manglende ligestilling i forbindelse med barsel; danske fædre tager mindre barsel end fædrene i de andre nordiske lande. I de familier, hvor begge forældre tager barsel, tager moderen stadig 88 pct. af det samlede antal barselsdage. I 2011 tog fædre kun 36 barselsorlovsdage, mens mødrene tog 295 barselsorlovsdage. Vi har brug for, at der er vilkår, der gør det muligt for begge forældre at være sammen med deres spædbarn. Vi skal give mænd plads til at prioritere deres børn, ligesom vi gør det for kvinder; den ret skal de have.

Vi ved også godt, at der på sundhedsområdet er en ret stor forskel i forhold til køn. Mænd lever kortere; de lever gennemsnitligt 4,4 år kortere end kvinder. Den lavestuddannede og den lavestlønnede del af den danske befolkning halter bagefter, og her er det især mændene

ne. Vi kan også se, at mænd har en overdødelighed i forbindelse med alle typer sygdomme, f.eks. kræft, hjerte-kar-sygdomme og diabetes, og der er dobbelt så mange mænd som kvinder, der begår selvmord. Jeg er rigtig glad for, at ministeren har sat projekter i gang i forhold til mænds sundhed, men der er brug for en større indsats, hvis det er, at vi skal hjælpe de her mænd videre. Jeg synes faktisk, redegørelsen kommer med rigtig gode bud på rigtig mange vigtige områder.

Hvis vi tager pædagoguddannelserne, er det vigtigt, at vores piger ikke kun skal være små prinsesser, eller at drengene skal være Spiderman, men at drengene også kan synes, det er sjovt at sidde stille og høre en historie, mens pigerne klatrer i træer. De danske børn tilbringer utrolig meget tid i institutionen, og det er ekstremt vigtigt, at vores pædagoger også har en viden om køn, og derfor er det glædeligt, at regeringen ændrer pædagoguddannelsen, så den nu også kommer til at indeholde et modul om bl.a. kønsidentitet og ligestilling.

Når det gælder selve spørgsmålet om de kønsopdelte uddannelser, kan vi også se, at man i redegørelsen sætter fokus på at gøre op med mande- og kvinde-fag. Lønforskellen mellem kvinder og mænd skyldes for en stor dels vedkommende også, at kvinder og mænd ender på forskellige uddannelser. Det danske arbejdsmarked er et af de mest kønsopdelte arbejdsmarkeder i Europa. Fire ud af fem mænd er ansat i den private sektor, mens det kun gælder for hver anden kvinde, og 80 pct. af de kommunalt ansatte er kvinder. Det er vigtigt, at man kan vælge lige præcis den uddannelse, man vil, lige meget hvilket køn man har, altså både, at den enkelte føler, at man har et frit valg, og at kønsforskelle også er en styrke for de fleste arbejdspladser. Og derfor er det godt, at der i handlingsplanen f.eks. kigges på, at man får flere mandlige pædagoger og flere piger ind på natur- og teknikfag, og jeg håber, det også fremover vil være et fokusområde, hvordan vi opnår et mere frit uddannelsesvalg og ikke begrænses af kønsroller.

I forhold til lønforskellene vil jeg sige, at et vigtigt redskab til at sikre ligeløn mellem mænd og kvinder på den enkelte arbejdsplads er at sikre, at man faktisk ved, hvilken kønsbestemt forskel der er i lønnen; dette er det bedste udgangspunkt for at kunne forhandle sig frem til mere lige lønninger; åbenhed giver mulighed for at handle. Når man ved, at ens mandlige kollegaer får mere i løn end en selv, selv om man udfører det samme arbejde, så kan man protestere. Derfor er det et rigtig, rigtig stort skridt, at der er et lovforslag, der forpligter virksomheder med mindst 10 medarbejdere til at lave en kønsopdelt lønstatistik.

Når det gælder vold mod kvinder, kunne vi i den nye undersøgelse, der kom i EU-rapporten, se, at de danske kvinder desværre lå på en førsteplads. Og det første, vi hørte, var, at metoderne var forkerte, at sammenligningsgrundlaget kunne have været anderledes, og at det da ikke kunne være rigtigt, at de danske kvinder var dårligere stillet end de polske kvinder. Men vi kunne også bare stoppe op og se problemerne i øjnene, nemlig at 65.000 kvinder årligt henvender sig til et krisecenter. Jeg er sådan set lidt ligeglad med, om vi er bedre end polakkerne. De 65.000 kvinder og især deres børn har brug for handling, og derfor hilser jeg det arbejde til bekæmpelse af vold i familien og nære relationer, som der er sat 36 mio. kr. af til, velkommen, og jeg håber jo også, at ministeren vil sætte sig i spidsen for at lave en langsigtet strategi for forebyggelse og bekæmpelse af vold, især seksuel vold og voldtægt. Vi ved, at antallet af dem, der anmelder voldtægt, falder, men vi ved samtidig også godt, at der er ret store udfordringer på det her område, som jeg håber at ministeren vil tage med i det.

Så er det jo selvfølgelig glædeligt, at der i selve handlingsplanen er inddragelse af minoriteter i den danske ligestillingskamp, og vi kan også godt se, at der i forhold til æresrelaterede konflikter og i forhold til krisecentrene og andre steder er brug for en særlig indsats. Men jeg må også ærligt indrømme, at jeg efterhånden er lidt træt af

de her ølkassetaler; man må også gerne se noget handling. I dag er det jo faktisk sådan, at man i folkeskolen blåstempler det, når Aisha kommer og siger, at hun ikke kan deltage i en fødselsdag eller i lejrskolen. Der skal man være i stand til at kunne skabe en holdningsændring, hvor man kommer rigtig tæt ind på de her familier og spørger hvorfor – hvorfor må du ikke få lov til at være med? Hvad er det, der gør, at piger ikke må de samme ting som drenge? Der tror jeg at vejen frem er at rykke ud til de her miljøer, rykke ud til moskeerne, rykke ud til backgammoncafeerne og få fat i mændene. Ja, de er en del af problemet, men eksemplet fra Sverige viser jo også, at de sandelig også kan være en del af løsningen.

Kl. 13:06

Så har vi jo i dagens Danmark desværre også kvinder, der bliver solgt for helt ned til 200 kr. nede på Istedgade, og det er både kvinder, der er i prostitution, men faktisk også kvinder, der bliver handlet til prostitution. »Exit Prostitution« er en meget vigtig del af handlingsplanen, og jeg glæder mig faktisk til, at alle de her penge snart skal komme ud at arbejde.

Det, der er den store mangel, og som jeg virkelig synes er noget, vi i fællesskab skal kigge på, når vi skal kigge på satspuljeforhandlingerne, er psykologhjælp til de her kvinder. Det er meget vigtigt, når man har været igennem sådan et forløb, at man faktisk også har mulighed for at få hjælp rent psykisk til at komme videre. Og så mener jeg, at vi i Danmark har brug for en undersøgelse, som baserer sig på viden fra de prostituerede, der har forladt prostitution. Indtil videre har vi haft en del undersøgelser, hvor man har spurgt de kvinder, der var i prostitution, men lad os også lige kigge på dem, der er kommet ud af det, altså: Hvad var det, der hjalp dem videre? Hvad er det for nogle erfaringer, de har gjort? Og hvor er det, der er huller i systemet, som vi kan være med til at lappe?

Så er jeg utrolig glad for, at regeringen har varslet et lovforslag, der nu vil gøre det muligt for transkønnede at blive ligestillet. Det er rigtig spændende, at vi, når vi snakker om ligestilling, også tænker på LGBT-området, og jeg håber selvfølgelig, at regeringen nu tager skridtet fuldt ud og med sit lovforslag også siger, at det, at man har en anden kønsidentitet, jo ikke er ensbetydende med, at man er psykisk syg. I dag er det jo sådan, at man, hvis man som transkønnet skal have behandling, hormonbehandling i forbindelse med køns-skifte, så faktisk først skal have diagnosen psykisk sygdom, før man kan få det. Det var lidt det samme, vi gjorde for 30 år siden i forhold til homoseksuelle i Danmark; man skulle først være psykisk syg. Der håber jeg at Danmark igen bliver et foregangsland, og at man sætter sig i spidsen, og at vi, når vi laver den her lovændring, faktisk tager skridtet fuldt ud og sikrer en reel ligestilling.

Sidst, men ikke mindst, er der selvfølgelig det med øremærket barsel. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at vi, da vi sad i regering, også mente, at det var torskedumt, at regeringen valgte at droppe øremærket barsel, især fordi det er en del af ligestillingsdagsordenen, som jeg mener er noget af det allerallervigtigste. For den ændrer jo både ved de kønsroller, vi har, samtidig med at den også gør det muligt i forbindelse med overenskomstforhandlingerne at kunne sikre sig bedre løn- og arbejdsvilkår, og den giver mændene en helt anden rettighed i forhold til det at være sammen med deres børn.

Jeg kan jo se, at regeringen stadig væk mener, at mænd skal tage mere barsel, men hvordan det skal være, savner vi stadig væk et svar på. Hvad er det, man vil gøre, som er anderledes end det, den tidligere regering gjorde? Så jeg håber virkelig, at vi fortsætter den her debat i fællesskab. Det er en god handlingsplan, som selvfølgelig har nogle mangler, og dem har jeg påpeget, men jeg vil også gerne anerkende det arbejde, der er lavet i forhold til at skabe en anden ligestillingsdagsorden, selv om der er nogle af tingene, som har været ret store, ret vigtige og ret ideologiske, som øremærket barsel, som man har valgt at droppe. Tak for ordet.

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Selv tak. Der er foreløbig et enkelt medlem, der har bedt om en kort bemærkning. Fru Pia Adelsteen, Dansk Folkeparti.

Kl. 13:09

bordet og sige, at det her bare skal igennem. Men det er jo lidt svært, når en statsminister sætter sig i spidsen for, at vi ikke skal have en øremærket barsel, som et lille parti i et regeringssamarbejde med tre partier at sige, at vi skal have øremærket barsel.

Kl. 13:12

Pia Adelsteen (DF):

Nu kom ordføreren selv ind på det her med øremærket barsel, men ordførerens parti sad jo i regering på det tidspunkt, det blev droppet. Jeg kan jo forstå på ordføreren, at Socialistisk Folkeparti går ind for øremærket barsel. Må jeg så ikke bare spørge, hvorfor SF var med til at droppe det.

Kl. 13:09

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak. Der er yderligere et medlem, der ønsker en kort bemærkning. Det er fru Fatma Øktem.

Kl. 13:12

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 13:09

Fatma Øktem (V):

Tak, og tak til ordføreren. Ordføreren er vel bekendt med, at en meget høj procentdel af kvinder med indvandrerbaggrund står uden for arbejdsmarkedet, og jeg tror også, at ordføreren er enig med mig i, at det første og et af de største skridt for en ligestilling mellem kønnene også er økonomisk uafhængighed.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge, hvad ordføreren eller Socialistisk Folkeparti vil gøre for at få de her kvinder ind på arbejdsmarkedet.

Kl. 13:12

Özlem Sara Cekic (SF):

Jeg tror, at alle, der fulgte med i medierne de dage, jo godt ved, at vi protesterede højlydt over, at regeringen først droppede det og dernæst faktisk lagde det hele i graven, også bonusordningen.

Vi var tre partier i regeringen, og når det største parti, som er Socialdemokratiet, som faktisk har gået ind for øremærket barsel – det har været noget, som de har kæmpet for – vælger at sige, at det er noget, som de ikke vil arbejde for, og når et andet parti, Det Radikale Venstre, ikke støtter op om, at vi skal have øremærket barsel, er det klart, at det bliver droppet.

Vi stod fuldstændig alene og isoleret i forhold til at få den dagsorden igennem, men vi har sagt undervejs, at vi synes, det var fuldstændig forkert. Og det mener vi faktisk fortsat, og derfor fremsætter vi også et beslutningsforslag om det.

Kl. 13:10

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 13:12

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fru Pia Adelsteen.

Kl. 13:10

Özlem Sara Cekic (SF):

Jeg synes faktisk, at regeringen gjorde noget helt fantastisk, da vi også sad der, og som regeringen arbejder videre med. Det var jo at sørge for, at der faktisk er et uddannelsespålæg. Det er simpelt hen det bedste, man kan gøre for de kvinder, der er på kontanthjælp, altså sikre, at de får sig en uddannelse, så de reelt kommer til at få en plads på arbejdsmarkedet, hvor de tjener deres egne penge og også kan slå i bordet derhjemme. Det er simpelt hen det bedste. Jeg snakkede med min mors veninde, og så sagde jeg, at der var det der uddannelsespålæg. Så sagde hun: Tænk, hvis der i sin tid, da vi kom, havde været nogen, der havde haft mod til at stille det krav til os.

Selv da VK sad der, og der var højkonjunktur og alt buldrede derudad i økonomien, sikrede man heller ikke, at kvinder med minoritetsbaggrund kom ud på arbejdspladserne. Det gjorde man ikke. Det viser samtlige tal. Så hvis der er nogle, der overhovedet har svigtet, så synes jeg bare, at man lige skal sætte sig foran spejlet.

Kl. 13:13

Pia Adelsteen (DF):

Det er jo også fint nok at fremsætte et beslutningsforslag, men nu er regeringen imod, og de borgerlige partier har sådan set altid været imod øremærket barsel, så det kommer ikke igennem. Havde det ikke været klogt at arbejde for det, mens man sad i regering?

Ordføreren har jo nede fra sin plads stået og punktet den socialdemokratiske ordfører og den radikale ordfører for det med den øremærkede barsel, men ordførerens eget parti sad altså i regering, da man valgte at droppe den og var således med til at droppe den øremærkede barsel. Det må der jo have været nogle begrundelser for. Jeg forstår det simpelt hen ikke. Nu sidder man udenfor og vil fremsætte det, vel vidende at det aldrig kommer igennem, hvorimod man, da man var i regering, åbenbart ikke har arbejdet nok for at få det igennem.

Kl. 13:10

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fru Fatma Øktem.

Kl. 13:13

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 13:11

Fatma Øktem (V):

Mange tak. Jeg synes jo ikke, at vi svigtede. Jeg synes netop, at vi stillede krav til de kvinder. Og i min verden er det at stille krav til nogle mennesker netop at forvente noget af dem. Det er at respektere de mennesker. Det er at sige til dem: Vi ved, at du har noget at byde ind med til fællesskabet. Jeg synes, at Socialistisk Folkeparti gør det modsatte ved netop ikke at stille de krav til dem.

Når jeg spørger ind til det, er det, fordi vi også ved det. Nu har vi talt om social kontrol rigtig meget i dag, og jeg synes stadig væk, at det er en af de vigtigste udfordringer, vi har. Inden for social kontrol ved vi også, at der er mange kvinder, der bliver styret af mænd, og som har svært ved at komme ind på arbejdsmarkedet. Hvad er det så reelt, man vil give de kvinder af redskaber? Jeg tænker selvfølgelig her på 225-timersreglen, som var et redskab, der kunne bruges, fordi der også var et økonomisk incitament i det.

Nu kan jeg se, at ordføreren ruller med øjnene, men det er der vel en forklaring på.

Kl. 13:11

Özlem Sara Cekic (SF):

Der kræves jo to til en tango. Altså, når man ser på hele ligestillingsdagsordenen, har regeringen jo ikke – selv om der er ret gode projekter her og der i forhold til ligestilling i handlingsplanen – haft mod til at sætte de helt store dagsordener og rykke ved det og gøre en forskel. Vi havde en exceptionel mulighed. Jeg er da fuldstændig enig. Jeg ville da ønske, at vi havde den magt og de flere mandater til at slå i

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Ordføreren.

Kl. 13:14

Özlem Sara Cekic (SF):

Altså, 225-timersreglen var førhen en 300-timersregel. Den gjorde faktisk det, at hvis man ikke fik job, kunne man ikke opfylde det krav. Det betød, at man var fuldstændig uden forsøgelse. Det betød, at de her kvinder ingen kontakt havde til socialforvaltningen. Det betød, at vi mistede de kvinder. Vi vidste faktisk ikke, hvordan det gik med dem. Og hr. Claus Hjort Frederiksen sørgede jo nok også med 300-timersreglen for, at man manipulerede SFI-rapporten for at pynke på det. Den journalist, der har skrevet om det, har fået en Cavlingpris for det. Man skal bare slå op på en eller anden googleside, så kan man se det.

Men så til, hvad vi har gjort. Vi siger i dag, at hvis man bliver udsat for vold, skal man ikke være i et forhold i 7 år. Man får opholdstilladelse. Og der kommer også et uddannelsespålæg, der gør, at de her kvinder faktisk reelt kommer ud på arbejdsmarkedet.

Kl. 13:14

Kl. 13:15

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ikke flere medlemmer, der har ønsket korte bemærkninger. Så er det ordføreren for Enhedslisten, hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Kl. 13:15

(Ordfører)

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg tror, jeg vil starte sådan lidt tilbage i tiden, under den tidligere regering, for under den tidligere regering skete der ingen fremskridt for ligestillingen. Tværtimod. Men da vi fik den nye regering, synes jeg den gav os forhåbninger om fremskridt for ligestillingen. Når man så regeringsgrundlaget, så det meget fint ud, men hvad er der sket konkret? Faktisk går det den forkerte vej, og hvorfor er det en katastrofe?

Det hele hænger jo sammen. Det handler om ulige løn, om kvinder, der mere og mere tager deltidsarbejde, kvinder, som tager det gratis arbejde i hjemmet. I virkeligheden betyder det, at arbejdsgiveren kan trykke lønnen og arbejdsforholdene, ikke alene for kvinderne, men for alle, som i dag kun har deres egen arbejdskraft at sælge.

Med det, jeg ser rundt omkring i dag, tror jeg, jeg kan sige, at uligheden vokser stort set overalt, f.eks. ser man krav om stiletter på diskoteker, Hut Buns' krav om hotpants og små toppe for at blive ansat som hotbun. Hvad siger regeringen til det? Vores ligestillingsminister siger nej til det, men hvad vil han gøre ved det? Desværre ingenting. For arbejdsgiveren siger jo bare, at kravet også går på mænd, som bare kan optræde i stiletter og hotpants og små toppe. Det giver mig nogle forkerte billeder på nethinden.

Også på arbejdsmarkedet vokser uligheden. Der sker intet, for så vidt angår uligelønnen. Og der er flere kvinder, der får arbejdsskader, ikke mindst psykiske arbejdsskader, og flere kvinder bliver aktiveret på offentlige arbejdspladser, og vi ved jo godt, at offentlig jobtræning ikke fører til et fast job. Derfor går arbejdsløsheden og ikke mindst langtidsarbejdsløsheden mest ud over kvinderne.

Når jeg hører ministerens redegørelse, som jeg også har læst, slår det mig, at han først og fremmest lægger vægt på, at nydanskere – mænd såvel som kvinder – har nogle problemer. Jeg vil godt understrege, at jeg forstår disse uligheder som en del af uligheden, også her i Danmark. Men når jeg ser på den såkaldte almindelige ulighed mellem mænd og kvinder, så synes jeg, at jeg oplever, at det er meget tyndt, hvad regeringen er kommet med.

Igen og igen går ministeren sjovt nok ind for, at mænd skal tage en større andel af barselsorloven, men hvad vil regeringen gøre ved det? Det handler jo om øremærket barselsorlov, men regeringen har stukket halen mellem benene og begået løftebrud, og i dag går regeringen den borgerlige opposition i bedene.

Jeg synes, det er for tyndt, og jeg går ind for, at regeringen bør være langt mere konkret, når det handler om at skabe lighed mellem mænd og kvinder.

Kl. 13:18

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ingen medlemmer, der har ønsket korte bemærkninger. Så er det ordføreren for Liberal Alliance, fru Merete Riisager.

Kl. 13:19

(Ordfører)

Merete Riisager (LA):

Tak til ministeren for redegørelsen. Lad os starte med det positive.

Det er min holdning, at ligestillingsdebatten i Danmark har været inde i en positiv gænge. Før valget ville de nuværende regeringspartier og SF indføre kvoter for kvinder i bestyrelser, øremærke barsel til fædre, og de ville kriminalisere seksuelle overgreb. Det er ikke blevet gennemført. Om vi kan takke ministeren specifikt for det, ved jeg ikke, da jeg ikke ved, hvad der sker i regeringskontorerne, men hvis det faktisk er tilfældet, så er vi ham tak skyldig.

Ligestillingsdebatten må handle om dem, der faktisk bliver diskrimineret, dem, der rent faktisk undertrykkes og forfølges på grund af deres køn eller seksualitet. Den må ikke handle om, at kvinder med lange uddannelser skal have en større del af kagen ude i bestyrelserne uden samtidig at gøre sig fortjent til det. Jeg har selv en lang uddannelse og har haft udmærkede stillinger i det private erhvervsliv, og jeg mener ikke, at kvinder som jeg er dem, der skal stå øverst på ønskesedlen for ligestillingstiltag.

Ligestillingsindsatsen bør heller ikke handle om, hvordan staten kan overtage beslutninger i familierne om, hvem der skal tage barsel og hvor meget. Staten afsætter en periode til barsel, resten bør være op til familierne. Endelig bør staten blande sig udenom, hvordan kvinder og mænd tjener deres penge, hvis de vel at mærke gør det inden for lovens rammer. Mennesker, der sælger sex, skal snarere have ordentlige vilkår i stedet for at se sig selv sat under administration. Hjælp skal der være til dem, der ufrivilligt er havnet i prostitution, men hjælp skal gives til dem, der rent faktisk efterspørger den, ikke dem, der gerne vil have sig den frabedt.

Vi skal gøre op med ligegyldighederne på ligestillingsområdet for at kunne koncentrere os om det egentlige. Liberal Alliance har foreslået, at der indføres en bagatelgrænse for sager, der behandles i Ligebehandlingsnævnet. At nævnet skal behandle sager om et par lyserøde værelser på Bella Sky eller frisørers ret til at udstikke priser, der er særskilte for mænd og kvinder, er fuldstændig tosset og undergravende for befolkningens opfattelse af, hvad et sådant organ kan udrette og skal beskæftige sig med. Ministeren reagerede positivt på Liberal Alliances forslag om en bagatelgrænse, og det er jeg naturligvis glad for. Men en enkelt svale gør ingen sommer. Hvis ministeren vil rydde op i pjat og pjank på ligestillingsområdet, så vi kan beskæftige os med de virkelige problemer, kræver det, at ministeren sætter sine embedsmænd i sving med at komme med forslag til, hvordan sådan en bagatelgrænse kan se ud.

Hvor er det så, at ministeren kan gøre en forskel? Først og fremmest kan ministeren gøre en forskel i de indvandrer miljøer i Danmark, hvor ligestilling betvinges. En redegørelse kaldet »Ung 2011« viste, hvor enorme problemer med social kontrol der er i nogle indvandrer miljøer. Alt for mange unge har ikke friheden til at gifte sig med den, de vil, de har heller ikke, selv om de er myndige, friheden til at bevæge sig, hvor de vil, eller til at tage det arbejde, de ønsker.

Det er en kæmpe udfordring, både for ligestilling og integration, og her kan ministeren gøre en indsats.

Et helt konkret eksempel er: For nylig sendte den islamistiske forening Hizb ut-Tahrir en mail til ministeren og andre medlemmer af Folketinget, der gik i rette med ministerens indsats i forhold til homoseksualitet i miljøer med arabisk eller muslimsk baggrund. Disse antidemokrater føler sig i deres gode ret til at korrekse ministeren, og endnu værre spreder de had mod homoseksuelle i Danmark. Det er formentlig den direkte årsag til, at mange homoseksuelle ikke føler sig velkomne i Københavns nordvestkvarter. Menne-sker, der bekæmper menneskerettigheder, personlig frihed og demokrati skal have kamp til stregen. Og her vil vi i Liberal Alliance give ministeren al den medvind, vi kan mønstre, for at sikre den personlige frihed, både for gammeldanskere og nydanskere.

Kl. 13:23

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er et enkelt medlem, der foreløbig har meldt sig med en kort bemærkning. Det er hr. Rasmus Horn Langhoff.

Kl. 13:23

Rasmus Horn Langhoff (S):

Jeg går ud fra, at da Liberal Alliances ordfører sagde, at der havde været forslag om at kriminalisere seksuælgere, mente ordføreren at kriminalisere sexkøbere. Godt, jeg skulle lige være med, for ellers har vi virkelig været ude i nogle kommunikationsvanskeligheder her de seneste par år.

Fru Merete Riisager gør opmærksom på alle de ting, som ikke bør stå øverst på ligestillingsdagsordenen, og det lader jo en stå tilbage med det store spørgsmål: Hvad skal så stå øverst? For det er jo det sædvanlige fra Liberal Alliance, når vi snakker om ligestilling, at der bliver sagt nej til det meste, men det er sjældent, at der kommer nogen nye ideer, eller at der bliver gjort opmærksom på nogen konkrete problemstillinger, som Liberal Alliance ønsker at sætte fokus på.

Kl. 13:24

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 13:24

Merete Riisager (LA):

Nej, det er det faktisk ikke. Jeg tror, at jeg, stort set hver eneste gang jeg bliver interviewet om ligestillingsområdet, nævner, hvilke områder jeg gerne så man gjorde en større indsats inden for. Det har jeg også gjort i min tale, og der er ikke nogen tvivl om, at nogle af de etniske miljøer, hvor kvinder simpelt hen har færre rettigheder, er nogle af dem, hvor vi virkelig skal gøre en indsats. De piger, der er født og opvokset i Danmark og er danske statsborgere, har ret til at leve et frit ungdomsliv som alle andre. Bedre rettigheder til personer, der sælger sex, så jeg også meget gerne som et punkt, og endelig er fædres vilkår også noget, vi bør beskæftige os langt mere med.

Kl. 13:24

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Hr. Rasmus Horn Langhoff.

Kl. 13:24

Rasmus Horn Langhoff (S):

Jamen det er da glædeligt at høre. Ordføreren gør selv opmærksom på sin erhvervskarriere som kvinde med lang erhvervs erfaring osv. Hvad gør vi for at sikre flere kvindelige erhvervsfolk? Hvad gør vi for at få hele talentmassen i spil? For det må også for et parti som Liberal Alliance, som gerne vil være erhvervsvenligt, være i jeres interesse at få flere talenter i spil. At sidde med armene over kors og

modarbejde alt, hvad der sker, er da ikke noget, der gavner landets økonomi eller noget som helst. Men hvis ikke I er med på de initiativer, der kommer fra regeringen, hvad skal der så ske for at få flere talenter i spil?

Kl. 13:25

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 13:25

Merete Riisager (LA):

Altså, nu er vi et parti, der helt grundlæggende ikke tror på tvang. Alle de initiativer, som ordføreren måtte komme i tanke om, der har med erhvervslivet og kvinder at gøre, der er baseret på tvang, vil vi ikke bryde os om. Jeg mener, at bolden ligger på kvindernes halvdel. Altså, hvis man vil noget, hvis man vil op at have en bestyrelsespost, skal man gøre fuldstændig ligesom mændene. Man skal tage nogle uddannelser, der kvalificerer til at nå toppen i dansk erhvervsliv. Man skal arbejde hårdt og længe, man skal løbe en risiko, man skal tage chancer, man skal bakke hinanden op. Man skal simpelt hen arbejde, så blodet sprøjter, og så får man *måske* en bestyrelsespost. Men det er den vej, det går, og ikke gennem kvoter.

Kl. 13:26

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ikke flere medlemmer, der har ønsket korte bemærkninger. Så er det ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold.

Kl. 13:26

Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold (Manu Sareen):

Tak for ordet, og tak for en relativt livlig debat. Den har ikke været så livlig som min første ligestillingsdebat, det skal jeg ærligt indrømme. Der var jeg ikke minister, der var jeg vikar herinde for Lone Dybkjær. Jeg kan huske, at fru Pia Adelsteen sad her, og det eneste, vi skulle diskutere, var en lille revision af ligestillingsloven, og der må jeg indrømme, at taget løftede sig en smule. Det har det også gjort siden, men jeg må indrømme, at også med den opbakning, der trods alt har været til perspektiv- og handlingsplanen, vidner det måske også om, at vi på nogle områder nærmer os hinanden, og det er jo rigtig godt.

Så er der selvfølgelig områder, hvor vi er uenige, og sådan må det jo være. Vi har været omkring alt, lige fra legetøjskataloger til ligestilling i den store, vide verden. Jeg synes alt andet lige, at debatten vidner om, at ligestilling, uagtet at debatten er blevet lidt mindre livlig, er noget, som vi alle sammen går op i, men den vidner også om, at ligestilling er en løbende proces, hvor der altid er nye udfordringer.

Jeg er netop her for et par uger siden vendt hjem fra New York fra den årlige samling for FN's Kvindekommission, hvor vi drøftede ligestilling globalt. Jeg ved, at flere af jer var med, og flere af jer har også været med tidligere, og jeg ved, at I deler mine oplevelser hvert år, nemlig at det gør stort, stort indtryk at være i New York under Kvindekommissionens samling. Heldigvis er der ligestillingspolitiske landvindinger rundtomkring i verden, og det er jo det, som er glædeligt – ingen tvivl om det. Men både jeg, og jeg ved også I, der har været med, bliver ramt af, hvor utrolig langt der er igen, når det kommer til ligestilling og kvinders og pigers rettigheder globalt.

Derfor er jeg selvfølgelig også rigtig glad for, som nogle af jer også har nævnt, at Danmark går forrest i kampen for fremskridt på ligestillingsområdet, og for at Danmark sammen med en række ligesindede lande yder modstand mod de kræfter, der ønsker at rulle ligestillingen og kvinders rettigheder tilbage – de kræfter, som der desværre er i de her år. Netop derfor er det også vigtigt, at vi bliver ved

med at skubbe på for at fremme ligestillingen herhjemme også, vi skal være en rollemodel, der løbende løfter barren i arbejdet for ligestillingen.

Noget af det, der gjorde allerallerstørst indtryk på mig, var, at vi havde et bilateralt møde med en kvindelig egyptisk talsmand, som vi også havde et bilateralt møde med sidste år, og det, hun sagde, vidner lidt om, hvor vigtigt det er, at vi bliver ved med at holde ligestillingsfanen højt i Danmark. Det, hun sagde, var, at 1 år med det muslimske broderskab havde rullet ligestillingsarbejdet tilbage med 10 år i Egypten, og at man pludselig ude på landet så en øget forekomst af omskæring af piger, at små piger helt ned til 12-årsalderen blev gift, netop fordi man lytter til sine ledere. Det vidner et eller andet sted om, at vi stadig er nødsaget til at blive ved med at fremme den her debat, især globalt, og det er vi gode til. Men samtidig skal vi også huske at fejre for egen dør, for hvad vi kæmper for og siger ude, skal vi naturligvis også praktisere herhjemme.

Et af de emner, som er helt centrale i det kommende års ligestillingsarbejde, er derfor også, som flere har været inde på, og det er jeg rigtig, rigtig glad for, ligestilling i etniske minoritetsmiljøer. Det er desværre fortsat sådan, at der i nogle nydanske familier er en massiv undertrykkelse af især pigerne, som ikke får lov til at bestemme over deres eget liv og egen krop. Det skal vi selvfølgelig klart sige fra over for, og for regeringen er det afgørende, at kultur, tradition og religion på ingen måde bliver brugt som undskyldning for undertrykkelse af piger og kvinder og selvfølgelig også drenge. Det gælder både ude, og det gælder hjemme.

Derfor skal vi række ud og støtte de unge nydanskere, der gør oprør. Vi skal i dialog med forældrene omkring selvbestemmelse og ligestilling. Det er et arbejde, som allerede er igangsat, bl.a. med regeringens nationale strategi mod æresrelaterede konflikter, og det er noget, vi styrker med initiativerne i perspektiv- og handlingsplanen.

Kl. 13:31

Et andet centralt emne er vold i familien og nære relationer, som flere også har været inde på. Det er et område, som regeringen ser på med stor alvor. Derfor har vi bl.a. også i 2020-målene et mål om at nedbringe antallet af kvinder, der kommer på krisecentrene gentagne gange. Derfor har vi også afsat 36 mio. kr. til en ny handlingsplan mod vold i familien og i nære relationer, som skal styrke og supplere den eksisterende indsats.

Det er fortsat hovedsagelig kvinder, der rammes af vold i nære relationer, men vi er i de senere år selvfølgelig også blevet opmærksomme på, at voldens mønstre og målgruppen for volden løbende ændrer sig. F.eks. rammes mænd også af partnervold, vold findes mellem unge kærestere, og vold kan antage mange former, som f.eks. gensidig vold og stalking, som vi også har sat fokus på.

Uagtet voldens form og udtryk og hvem den rammer, har vi naturligvis alle sammen ret til et liv uden vold. Partnervold er naturligvis på ingen måde acceptabelt hverken i hjemmene eller på arbejdspladserne, i det offentlige rum eller på nettet. Tallene viser samtidig, at det er vigtigt, at vi hele tiden holder fast i at diskutere ligestilling og kønsroller, så vi skaber respekt for hinanden uanset køn.

Uanset en indsats mod vold vil regeringen også fortsat have fokus på ligestilling på arbejdsmarkedet. Vi vil gennemføre en ny lovgivning, der styrker den kønsopdelte lønstatistik og dermed indsatsen for ligeløn. Forskningsprogrammet YDUN skal få flere kvindelige forskningstalenter i spil. Regeringen fortsætter desuden indsatsen for, at det offentlige skal blive meget bedre til at tage højde for de forskelle, der kan være i kvinders og mænds adfærd, ressourcer og behov. Køn skal tænkes ind i de offentlige kerneydelser, fordi det kan bidrage til en højere kvalitet, en bedre og mere effektiv udnyttelse af ressourcerne og samtidig fremme ligestilling.

Med perspektiv- og handlingsplanen for 2014 tager vi endnu nogle centrale skridt i ligestillingsarbejdet. For regeringen er ligestilling en grundlæggende værdi i det danske samfund. Ligestilling er

samtidig noget, som vi bare ikke kan tage for givet. Vi skal værne om den, og vi skal selvfølgelig værne om alt det, der er opnået, og hele tiden arbejde med de nye udfordringer, der opstår. Det er både, som jeg startede med, internationalt og naturligvis også herhjemme. Tusind tak for ordet.

Kl. 13:33

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er foreløbig to medlemmer, der har meldt sig. Den første er fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 13:34

Özlem Sara Cekic (SF):

Tak for talen. Jeg kunne godt tænke mig at høre, om ministeren stadig væk mener, at øremærkning af barsel er en vej at gå. Man kan jo finde masser af citater fra ministeren, som tidligere har talt meget varmt for, hvorfor det var vigtigt, at mændene fik den rettighed. Mener ministeren – nu spørger jeg hr. Manu Sareen som radikalt folketingsmedlem – at det er en god idé at have øremærkning af barsel, altså til mænd?

Kl. 13:34

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ministeren.

Kl. 13:34

Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold (Manu Sareen):

Jeg regnede også med, at det var til mænd. Nu er det svært at spørge Manu Sareen som medlem af Folketinget, for den person, der står heroppe, er ligestillingsministeren i den danske regering.

Det er fuldstændig rigtigt, at der stod i regeringsgrundlaget, at vi ville have øremærkning af barselsorloven helt op til 3 måneder; det er også fuldstændig rigtigt, at det er noget, som vi har sagt at vi ville arbejde for. Men det er også fuldstændig rigtigt, at vi gik ned og undersøgte hele det her område, og det er også fuldstændig rigtigt, at da vi sad med undersøgelserne, gjorde det stort indtryk på os, at der selvfølgelig også er et økonomisk perspektiv, som man er nødsaget til at tage med.

Økonomien betyder rigtig, rigtig meget for rigtig mange familier, og det var lige præcis det, vi lagde til grund for at trække den øremærkning, som vi i regeringen alle sammen har talt for. For det skal jo ikke være sådan, at fordi økonomien betyder så meget, vil resultatet i sidste ende blive, at der vil være færre, der vil tage barselsorlov. Det vil jo på en eller anden måde og i sidste ende gå ud over børnene, og det var jo ikke det, vi på nogen som helst måde ønskede.

Så jeg har det, som jeg har sagt tidligere, sådan, at vi selvfølgelig forbeholder os retten til at blive klogere, specielt når der kommer noget viden, og især når vi taler om så centrale ting og også så centrale ændringer i folks hverdag, som også berører deres økonomi.

Kl. 13:36

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 13:36

Özlem Sara Cekic (SF):

Det bliver rigtig interessant at få undersøgt det, ministeren siger. Ministeren siger som det første, at økonomien var afgørende – det er et helt nyt argument, man hører, for jeg troede, at det var et politisk valg, som gik ud på, hvor populært eller upopulært det var, og at Socialdemokraterne derfor valgte at droppe det, mens de radikale ikke sagde noget. Og så siger ministeren noget, der er så interessant, nemlig at det jo betyder, at mænd vil tage mindre barsel. Kan ministeren underbygge den påstand?

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Ministeren.

Kl. 13:36

ordføreren også meget rigtigt tog op, for har vi ikke den viden, begynder vi at famle os frem på grund af uvidenhed, og det betyder også, at de tiltag, vi tager, bliver taget på baggrund af gætterier. Det synes jeg ikke er særlig godt. Og netop derfor får vi også lavet en undersøgelse af det her område, så vi har noget at stå på, for vi mangler nemlig lige præcis en viden om det her.

Kl. 13:36

Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold
(Manu Sareen):

Det undrer mig i den grad, at ordføreren ikke har lyttet til den debat, der har været. Det var lige præcis de argumenter, jeg brugte – det var bl.a. økonomien, og det var bl.a., at det ville være noget, som betyder noget for rigtig mange familier. Og som jeg også sagde og krydrede mine citater med – og dem håber jeg da også at ordføreren vil kigge på – så ser vi selvfølgelig stadig gerne, at der er flere, der tager barsel, men som jeg sagde, har vi selvfølgelig også tillid til, at det er noget, som familierne selv kan finde ud af.

Kl. 13:37

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

(*Özlem Sara Cekic indleder et svar*). Ordføreren har haft to omgange. (*Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold* (Manu Sareen): Det er så interessant!). Der er engagement i salen, kan vi mærke. Det er godt.

Den næste spørger er fru Fatma Øktem, Venstre.

Kl. 13:37

Fatma Øktem (V):

Mange tak. Jeg kan også godt undre mig over, hvad det er for en ny viden, der er kommet på barselsområdet, som gør, at regeringen har fået et helt andet syn på det. For det er de samme argumenter, vi har brugt hele vejen igennem, og der valgte man åbenbart slet ikke at lytte til, at det her i sidste ende muligvis går ud over barnet. Det handler om økonomi, og det handler om frihed til, at familierne selv kan vælge. Men det er ikke lige det, jeg vil spørge om nu. Jeg synes bare, det er sjovt, at man hører de samme argumenter, efter at de har været kritiseret i rigtig mange år.

Jeg vil gerne kvittere for, at ministeren er opmærksom på det her, som jeg synes, og det overrasker nok ikke mange, er et af de væsentligste problemer på ligestillingsområdet i Danmark, nemlig både retigheder for de homoseksuelle – de muslimske homoseksuelle eller homoseksuelle i etniske minoritetsgrupper – og social kontrol. Men jeg kunne godt tænke mig at starte lige netop med de homoseksuelle i etniske minoritetsgrupper.

Der står en del om, at vi skal opsøge viden osv. Mangler vi viden? Mangler vi på det her område viden om, at de har det svært? Og jeg kunne godt tænke mig at høre, hvad ministeren konkret har tænkt sig at gøre, for det kan jeg ikke læse i redegørelsen, ud over at der står noget om, at der er fokus på det. Men er der nogen konkrete skridt, ministeren har tænkt sig at tage?

Kl. 13:38

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Ministeren.

Kl. 13:38

Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold
(Manu Sareen):

Ja, men jeg føler mig lidt kaldet til lige at skrue tiden tilbage til barslen. For det kan godt være, at ordføreren, fru Fatma Øktem, mener, at det er de samme argumenter, men jeg synes altid at det er rigtig, rigtig væsentligt også at få kvalificeret sine holdninger. Det synes jeg vi gjorde med den viden, vi bl.a. fik fra barselsudvalget og deres rapport, og så selvfølgelig også fra SFI's rapport.

Når vi nu taler om viden og om at kvalificere indsatsen, skal vi netop også have mere viden om homoseksuelles levevilkår, hvilket

Til sidst vil jeg bare sige, inden formanden sætter sig igen, til det der med, hvad der er det væsentligste, at det er svært at sige: Det her er mere væsentligt end andet. Nu har ordføreren selv været med til at sige: Nå, men det er homoseksuelle, og det er etniske minoritetskvinder. Men igen: For den kvinde, der sidder på et krisecenter, og som har fået tæsk og har fået brækket et ribben osv., det nævnte fru Özlem Sara Cekic også tidligere, er indsatsen selvfølgelig vigtig, når det handler om vold mod kvinder – og sådan kunne jeg blive ved. Jeg tror heller ikke, at ordføreren egentlig er uenig med mig, hvis jeg skal være helt ærlig.

Kl. 13:40

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak. Det er, når formanden rejser sig, at tiden er gået. (*Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold* (Manu Sareen): Ja, okay.) Så er det fru Fatma Øktem.

Kl. 13:40

Fatma Øktem (V):

Tak. Jeg sagde også tidligere, at det handler om at prioritere. Det er ikke, fordi de andre områder ikke er vigtige, og vold er altid meget vigtigt. Det er bare, hvis man holder det op imod, om det er lyseblå eller lyserøde legoklodser, at jeg måske synes, at det her vil vægte meget, meget mere, mens det andet måske i nogles verden kan være et problem. Men det er jo igen et spørgsmål om, hvordan man prioriterer det.

Ministeren sagde, at barselsudvalget gav ny og kvalificeret viden. Så vidt jeg ved, kom der ikke ny viden fra barselsudvalget. Det, de gjorde, var at samle den viden, der allerede var. Så det var jo ikke, fordi der kom helt ny viden på området fra 2010, hvor ministerens eget parti var med til at fremsætte et beslutningsforslag om 12 ugers øremærket barsel, til nu.

Så kunne jeg godt tænke mig at høre, hvorfor man valgte at gå fra bonusordningen, som jo var løsningen. Da man blev klogere, fandt man på den løsning, der hed bonusordningen. Hvorfor valgte man at gå fra det, når man var blevet klogere?

Kl. 13:41

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Ministeren.

Kl. 13:41

Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold
(Manu Sareen):

Jeg er næsten ked af, at ordføreren bruger halvdelen af sin tid på lige præcis det spørgsmål. Man har to spørgsmål, og så spørger ordføreren om, hvorfor regeringen valgte at gå væk fra bonusordningen. Nu lavede vi jo en finanslov sammen med ordførerens parti, og jeg min- des, at ordførerens parti på ingen måde lagde skjul på, hvad man egentlig mener om hele den her sag. Så er det jo ærlig talt lidt fjollet – vi har faktisk også diskuteret det her i et mundtligt § 20-spørgsmål – at lægge noget på bordet, som man ved, at der bare ikke er opbakning til. Længere er den jo bare ikke, og mere mystisk er det faktisk heller ikke. Og det ved ordføreren vist udmærket.

Kl. 13:42

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Så er det fru Pia Adelsteen, Dansk Folkeparti.

Kl. 13:42

Kl. 13:45

Pia Adelsteen (DF):

Jeg kan forstå på den lille debat her, at når man kommer i regering, får man kvalificeret sine holdninger. Det kan jeg forstå.

Jeg vil egentlig gerne høre om noget i forbindelse med redegørelsens oplysninger om social kontrol og æresrelaterede konflikter, for her står der, at man egentlig bare vil fortsætte den eksisterende indsats.

Sådan som jeg læser de her tal vedrørende social kontrol og æresrelaterede konflikter, fremgår det jo, at der er en voldsom stigning i antallet af tilfælde. Mener ministeren, at indsatsen så er god nok?

Kl. 13:43

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ministeren.

Kl. 13:43

Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold (Manu Sareen):

Jeg mener, at den indsats, vi har lagt for dagen, er rigtig, rigtig god. Det gælder også de kommende initiativer, og noget af det, som jeg selv har lagt rigtig stor vægt på, er f.eks. det, at henvender man sig til socialcenteret, og er man over 18 år, skal der rent faktisk laves en handleplan, også hvis det omhandler æresrelaterede konflikter. Det synes jeg er helt vildt fantastisk, for det er et redskab, som der har været brug for.

Men jeg vil gerne anholde de der tal, for man kan læse det på mange måder. Jeg har også læst LOKK's tal, og det er fuldstændig korrekt, at der er en voldsom stigning. Jeg tror, det er et udtryk for to ting. For det første ser man desværre nogle af de her udfordringer, de her problemer, gentage sig og reproducere sig selv med anden generation og tredje generation. Det er rigtig, rigtig ærgerligt, synes jeg, og derfor skal vi også blive ved med at holde fast i den indsats, vi ved virker.

Men for det andet er det også et udtryk for – sådan tolker jeg det – at der er et oprør blandt mange af de unge mennesker her, og så tør de at henvende sig til de sociale myndigheder. Og det er et spørgsmål om tillid, at man tør, og at man ved, at der er et sted, hvor man rent faktisk kan få hjælp.

Så jeg tror, det er de to ting, der gør det. Og er der den tillid, skal vi selvfølgelig bygge videre på det. Det er klart. Og det gør vi jo også med mange af de tiltag og de initiativer, som vi har søsat.

Kl. 13:44

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fru Pia Adelsteen.

Kl. 13:44

Pia Adelsteen (DF):

Jeg er for så vidt enig i, at meget af den kampagne, der har kørt, også har oplyst om, hvor man kan henvende sig osv., og den kan selvfølgelig også have en indflydelse på antallet, der stiger. Det er jeg for så vidt ikke uenig i. Der har jo været et stort mørketal inden, kan man sige, som nu måske er kommet frem i lyset, men det, der bekymrer mig i forhold til det her, er, at jeg har lidt svært ved at se, hvor det helt præcis virker henne. Og der håber jeg så egentlig bare, at ministeren er med på, at det er noget, vi i hvert fald skal have fokus på, og hvor vi også en gang imellem skal nytænke, så man ikke bare kører videre i de samme baner.

Kl. 13:45

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ministeren.

Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold (Manu Sareen):

Jamen jeg deler fru Pia Adelsteens bekymring til fulde, og Ligestillingsministeriet havde jo, inden vi fremlagde hele perspektiv- og handlingsplanen, og også mens vi arbejdede på den, rigtig, rigtig mange eksperter ovre i ministeriet, som vi talte med og vendte hele problemstillingen med. Og det, som var gennemgående for dem, var, at det her *er* svært, men at vi skal blive ved. Og der er forskellige årsager til, at det stiger – altså, det er en dybt kompliceret problemstilling. Men jeg kan love fru Pia Adelsteen – og det tror jeg også et eller andet sted at fru Pia Adelsteen ved – at det her er noget, der optager både mig og regeringen rigtig meget, og at det er noget, vi vil blive ved med at holde fast i. Vi vil blive ved med at følge området, selvfølgelig også med alle de initiativer, der er.

Kl. 13:46

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det.

Der er ikke flere medlemmer, der har ønsket korte bemærkninger. Og da det ikke er tilfældet, er forhandlingen slut.

Kl. 13:46

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 1. april 2014, kl. 13.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der fremgår af Folketingets hjemmeside. Og jeg skal i øvrigt henvise til ugeplanen, der også fremgår af Folketingets hjemmeside.

Mødet er hævet. (Kl. 13:47).